

မယ်မင်းဘဲ

အခန်းမလင် မုန်တိုင်း

မယ်မင်းဘုံ

အခန်းမသင့် မုန်တိုင်း

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၂၈၅)၊ စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၈၉၅-၈၃

မယ်မင်းဘုံ

အခန်းမသင့်မုန်တိုင်း၊ မယ်မင်းဘုံ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၃၂၀-စာ၊ ၅×၇

(၁) အခန်းမသင့်မုန်တိုင်း

မယ်မင်းဘို

အခန်းမသင့်
မုန်တိုင်း

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာတပေ

မယ်မင်းဘုံ၏တွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ အချစ်ခရီးလာပြင်ပသို့ရောက်ရှိနေပေးသဖြင့် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂။ ရုပ်ရင်...နပ်မိနပ်စောင့် (ရွှေစင်ဦးဇိဇိယို)
- ၃။ ဓတတော်ပြည်က ခြံသူ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၄။ ရွှစ်သူလိမ်းဖို့ အေးကရင် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၅။ အမှန်းကားအိုးစားနားတစ်လျှောက်၌ ရင်ခုန်သံလှိုင်းကြီးနေသည် (ရွှေစင်ဦးဇိဇိယို)
- ၆။ အချစ်ကိုဖြိုဖျက်ရမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ငါသေပါရစေ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၇။ ဆယ်ကျော်သက်စိမ်း (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၈။ သက်ဆိုင်သူအတွက် ငါ့မျက်ရည်တွေ ဓမ္မနိကာပေးခဲ့သည်။ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၉။ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၀။ နဖူးမှာရေဖို့မေ့တဲ့စာ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၁။ အနန်းမြို့ကသတို့သား (မြင့်မာလှောင်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး)
- ၁၂။ အလွမ်းမြှုပ်ပင်လယ်ထဲမှာ လက်ပစ်ကူးရင်း ငါ့အချစ်တွေ မိုးလင်းခဲ့တယ် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၃။ အချစ်အတွက် မနက်ဖြန်မရှိတာ သင့်အတွက်မှတ်ရန် အသိပါ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၄။ နတ်သားအိပ်ဆေးခတ်ထားတဲ့ ညနေခင်း (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၅။ ပင်လယ်အအေးပတ်အောင် ရွှစ်သူကလေးစိမ်းပျိုက်လေသည် (အောင်သီရိဇိဇိယို)

- ၁၆။ အာသာသာရတာ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၇။ ပျားရည်ဆစ်ဆို့စာ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၈။ အနမ်း Equation (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၁၉။ တစ်စိတ်လောက်စင်ရာ - ရွှစ်သူကို...ရင်ခွင်၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၀။ အငြိုးတွန်ယက်နတ်သမီး (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၁။ ဖျိုလေးရည်းစား မြို့ကြီးသား (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၂။ အမှန်ပြယ်ပိုင် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၃။ နှလုံးသား Hacker (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၄။ ကွန်းရှိခြင်သောမျက်ဝန်းလေးသီ (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၅။ သူစိတ်နာတဲ့ကြားဖြတ်အစီအစဉ် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၆။ 4 in 1 (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၇။ လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစား (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၈။ ကိုယ့်နှလုံးသားတွင် သတို့သမီးပုန်းနေသည် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၂၉။ နေပထီအလွမ်း (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၃၀။ မိုးလုံလေလုံ အိမ်ထောင်ပြုသည် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၃၁။ နောက်ကျောကရစ်သူ (ဇိဇိယို)
- ၃၂။ ရိုးပြေကုမ္ပဏီခင်းခါသည် (စိမ်းဝါနီဇိဇိယို)
- ၃၃။ သံယောဓဉ်မျက်စိစောင်းဖျား (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၃၄။ မြားနတ်ဟောင် ဝုန်းခိုင်ကြဲနေသည် (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ၃၅။ ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိတ်ကွင်း (အောင်သီရိဇိဇိယို)
- ယခုလ
- ၃၆။ အခန့်မသင့်မှန်တိုင်း

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချစ်အမြင်အာဟာရ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လောကထာ

- ပြည်ပအားကိုး ပုခင်နိရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စုန်ရွာရေးအမျိုးသားဟာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် စုန်သန်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး။
- ဗွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဝေဝင်စိမ့်ပွဲပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် မဟောင်ရွက်ပြီး ဝေဝင်မီခက်မှုနိုင်ငံထုထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြိုင်ရွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ဝဏ္ဏမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မမိလျာတ်ချက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ခန့်မှန်သော မျိုးမျစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် စုန်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

အချစ်ဟာ လူတွေမွေးဖွားဖို့ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းဆို
အမုန်းဟာ လူတွေသေဆုံးဖို့ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းပဲ။

ခန့်နေသွေး

သူ့ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေအတွက် ဒီကနေ့ကတော့ အကြီး
မားဆုံးကို ပံ့ပိုးမှုပေးလေသော နေ့ထူးနေ့မြတ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။
ဒီနေ့မှာ သူ အင်မတန်မှကို ချစ်မြတ်နိုးရပါလေသော သူ့ရဲ့ချစ်သူ
တိုးနဲ့ မင်္ဂလာလက်ထပ်စဉ်ခဲပွဲကို ကျင်းပတော့မှာ ဖြစ်သည်။
သူ့အတွက်တော့ အရမ်း အရမ်း ရင်ခုန်မှုတွေ ပေးနေတယ်ဆို
တာက မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး တစ်ရက်အလိုမှာ သူ့ကိုစိတ်ကောက်
သွားလေသော သတို့သမီးလောင်းကို အခုချောဖို့အတွက် သူက
ဟိုတယ်ကို ကြိုရောက်နှင့်နေတာဖြစ်၏။

ဒီအချိန်ဆို သူ့ရဲ့သတို့သမီးလေးက အလှဆုံးဖြစ်
အောင် ပြင်ဆင်နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ တိုးနဲ့သူ တစ်ရက်လုံး
ဖုန်းမပြောဘဲ လူကြီးတွေကသာ ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်
ကြားခံ connection လုပ်ပေးနေတာပဲဖြစ်၏။ နေသွေးက သတို့
သားအဆောင်အယောင်များဝတ်၍ ပြင်ဆင်ပြီးသွားသောအခါ
မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းဖြင့် ခန့်ခန့်
ညားညား ရှိနေသော သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုံး
လိုက်မိသည်။

“ဟား ... နေသွေးတို့ကတော့ မင်္ဂလာခန်းမထဲတောင် မဝင်ရသေးဘဲ၊ မျက်နှာက စွတ်ဖြိုးထားတာ။ သတို့သမီးနဲ့ အခါတော်ပေး လျှောက်လမ်းထဲ ဝင်ပြီဆို ဒီကောင်ပါးစပ် နားရွက်တက်ချိတ်နေမလားတောင် မသိဘူး။”

“ဟာ ... မနာလို မရှိနဲ့လေကွာ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲ။ ဪ ... ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ကြည့်စမ်းပါဦးကွ။ ငါ အဆင်ပြေရဲ့လား။ လုံးဝစမတ်ဖြစ်နေမှရမှာနော်။ တိုး ငါ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ စိတ်ကောက်တာတွေ ပျောက်သွား အောင်လို့”

နေသွေး အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ရင်း ချမ်းကိုတို့ကိုပါ လှမ်းမေးရသည်။ သူ့ရဲ့ခပ်ကဲကဲ ဆိုက်တင်တွေကို သူ့ရဲ့တော်ဒါတွေက ကြည့်မရစွာဖြင့် မျက်မှောင် ကြွတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ...။ ဖိုက်တာကြီးက အခုမှလာ ကိုရီးယား ဆန်ပြနေတယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို မင်းရဲ့သတို့သမီးက သူ့ကိုယ်သူ လှလား အဆင်ပြေပါ့မလား တွေးပြီး မင်းနဲ့ စိတ်ကောက်နေတာတောင် မေ့နေလောက်ပြီ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပါ။ သမီးကို ကျေးဇူးပြုပြီး နားလည်ပေးကြပါ”

တိုးက အကြီးအကျယ်ကို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ၍ ကမူးရှူးထိုး ပြောပစ်ရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက် သည်။ ဒီအချိန်မှာ တိုး အငွေ့ပျံ့လို့ရရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပျောက် နိုင်တဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားမျိုးရှိရင် တိုး ဒီနေရာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က နေ ခဏလေး ပျောက်သွားချင်မိသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ငါ့လာမပြောနဲ့ ပွင့်ဝေတိုး၊ ငါတို့ တစ်သက်လုံး မျက်နှာမပြရဲအောင် နင် လုပ်နေတာပဲ။ အဲဒါ နင်ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းပဲ။ အခုမှ မလျှောက်လို့မရ တော့ဘူး။ နေသွေး ဟိုတယ်ကိုတောင် ရောက်နေပြီ”

“အား ... ဗေဗေရယ်။ တိုးကို ဖိအားတွေ မပေးပါနဲ့။ တိုး သူနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“တော်စမ်း သမီး။ ညည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ လျှောက်မ ပြောနဲ့။ အားလုံးဖိတ်ပြီးလို့ နာရီပိုင်းအတွင်း ကျင်းပရ

တော့မယ့်မင်္ဂလာပွဲကို သမီးက သွားကိုသွားရမှာ။ မေမေ တို့ မိဘတွေမျက်နှာကို အိုးမဲမဲသုတ်နဲ့။ နေသွေးနဲ့ စိတ် ကောက်တာ တစ်ခုအတွက်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲ မသွားဘူးဆိုရ အောင် ဒါ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

တိုးရဲ့ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့် တိုးအတွက်ကတော့ ဒီနေ့ဟာ တကယ်ကိုပဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။ တိုးဟာ နာရီတွေ စက္ကန့်တစ်ချက် ရှေ့ကိုတိုးလို့လာတိုင်း ရူးမတတ် ကြောက်ရွံ့လာတာနဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယတီပြတ် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် မိဘတွေက ဘယ်လိုမှ လက်မခံတော့ဘူး ဆိုတာကြောင့် တိုး တိုက်ပွဲဝင်နေရတာ ဖြစ် သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ နေသွေးနဲ့ စိတ်ကောက်လို့ သမီး လက်ထပ် ပွဲကို မသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တွေ နီးလာတာနဲ့ အမျှ တိုး ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် သေချာသိနေလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ”

“တော်စမ်း ... မိတိုး။ ငါ ရိုက်မိတော့မယ်။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး အခု ပြင်တော့”

ဟင်အင်း ... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တိုး ဒီလက် ထပ်ပွဲကို သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ တိုး နေသွေးနဲ့ လုံးဝကိုလက်မထပ် နိုင်ဘူး။

“ဟင်အင်း။ ဖေဖေ အဲဒီလိုမှလုပ်ပါနဲ့။ ဘဝကို ရှေ့ဆက် ရမှာ တိုးပါ။ တိုးဘဝကို တိုး ရွေးချယ်ပါရစေ”

တိုးက ဖေဖေကိုတောင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်အော် တာကြောင့် ဖေဖေက တိုးကို ဒေါသတွေထွက်ကာ ရိုက်တော့ မယ့်ဟန်ဖြင့် လက်ရွယ်လိုက်လျှင် တိုးက မျက်စိမှိတ်ခံယူဖို့ အသင့်အနေထားမှာ မေမေက ဖေဖေလက်ကို လှမ်းတားလိုက် ရင်း ...

“တိုး ... ညည်း တော်တော့။ မေမေစိတ်ကို သိတယ်နော်။ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ သတို့သမီးဟာ မင်္ဂလာခန်းမမှာပဲ ရှိရမယ်။ လွင် ... သူ့ကို ပြင်တော့”

နေသွေးက နာရီတကြည့်ကြည့် မင်တကြကြဖြင့် မျှော်နေရတာဖြစ်သည်။ အချိန်ဟာ ဒီတစ်ခါကျမှ ကုန်နိုင်ခဲလှပါ တိ။

“နေသွေးရာ ... မင်းကလည်း။ လာမှပေါ့ကွ။ ပွဲစဖို့အချိန် က နှစ်နာရီကျော်လောက် လိုသေးတဲ့ဟာ။ တိုးတိုးလည်း ပြင်ရဆင်ရဦးမှာပေါ့။ မျှော်နေ အချိန်ပိုကြာတယ်။ Relax ပါကွ”

“အေးပါကွာ။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်နော်”
“ဪ ... မင်းပဲ ဒီရောက်မှ ပန်းစည်းပေးပြီး ဆပ်ပရိုက်စ် ဖြစ်အောင် ဈေးမယ်ဆို။ ဆက်မနေနဲ့ လာလိမ့်မယ်။ လာစမ်းပါ ဟောကောင်ရာ”

နေသွေးက ချမ်းကိုတို့နှင့် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ သုံးပုံ လောက် ရိုက်လိုက်ပြီးချိန်မှာ မေမေက သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင် လာကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ...

“အမယ် ... သားက Ready တောင် ဖြစ်နေပြီပဲ”
“ဟုတ်တယ် မေရ။ မေမေ ... တိုးတို့ ထွက်လာပြီတဲ့လား”

“ဘယ် ... အခုမှ ပြင်နေဆင်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်နေ မှာပေါ့။ ဟိုတယ်မှာ ပြင်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာကို သားက အိမ်မှာပြင်ခိုင်းနေတော့ တကွစီဖြစ်နေတာပေါ့။ မေမေ ထွက်လာခါနီးက ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ ထိုးတိုး မိတ်ကပ် ဆရာ ရောက်နေပြီတဲ့။ ခဏနေရင် လာတော့မှာပါ။ သားက ဒီမှာပဲ နေနေလိုက်ဦးနော်။ မေမေ အောက်မှာ Sitting Plan တွေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာ လွဲနေရင် မကောင်းဘူး။ အဆာပြေ မုန့်စားထားဦးနော်။ သားတို့ရေ ... မင်းသူငယ်ချင်းကို ကျွေးထားလိုက်ပါဦး။ အန်တီ ခန်းမထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

နေသွေးက မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် မေမေ က အခန်းထဲက ထွက်သွားလျှင်တော့ သူရိန်က သူ့ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိုး၍ ...

“ဟား ... သတို့သားဆိုတာ သည်းသည်းလှုပ် ဂရုစိုက် ခံရတယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ။ ကဲ ... သားလေး ... အခု မင်းကို ငါတို့ မုန့်ကျွေးမယ်။ ညကျရင်တော့ မင်းရဲ့ပလာ တာနိုက် အဲ ... အဲ ... ဘဈာလာနိုက်ကို ငါတို့နဲ့အတူတူ အောင်ပွဲခံရမှာနော်။ အခုတော့ ဟလိုက်ပါဦး ... အွန်”

သူရိန်က အခြောက်အိုက်တင်ဖြင့် ဟန်ပါပါပြော ကာ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဆင်းဒဝတ်ချိတစ်ခုကို အတင်းထိုးခွံ၏။

နေသွေးက ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်းက ဒီနေ့ညအတွက် ကြို request လုပ်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟေ့ကောင်တွေ။ ဒီညတော့ မမွှေပါနဲ့ကွာ။ တိုးက စိတ်ကောက်ပြေခါစပဲ ရှိသေးတာ။ မင်းတို့ ကိုယ်ချင်းမစာဘူးဆို ဝင်လည်လိမ့်မယ်နော်။ ဒီညတော့ ငါ့ကို ဒီစာထုတ်ပေးပါကွာ။ နောက်နေ့ ကြိုက်တဲ့ နေရာကိုသွား။ ငါ အားလုံးစပွန်ဆာတယ်”

“အိုက်စ် ... ကျန်း ... သူ အခုကတည်းက မ-ယ-ကဘွဲ့ကို ယူချင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့ တို့တွေကို သူက စပွန်ဆာမယ်ဆိုတာတော့ ကျေနပ်တယ်”

သူရိန်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက သဘောတကျ တွေ့ဖြစ်၍ ရယ်မောကြ၏။ နေသွေးက သတို့သားဖိလင်တစ်ခု ဖြင့် ချစ်တဲ့သတို့သမီး အလာကို စောင့်နေတာဖြစ်သည်။

“မပြင်ဘူး ... ဘာမှလာမပြင်နဲ့။ ဖေဖေ ... မေမေ ... သမီး လုံးဝလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးမလျှောက်ချင်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကို ဘာလို့ခွတ်တွန်းလွှတ်နေကြတာလဲ”
“ဘာ ... မိတိုး”

မေမေက ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုးကို ရဲ့ရဲ့တောက်ရင်ဆိုင်ချိန်မှာ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ ဖေဖေက မေမေကို တားမြစ်လိုက်ရင်း တိုးကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာကြောင့်လဲ။ နေသွေးနဲ့ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ချင်ရတာလဲ။ သမီးရဲ့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ reason တစ်ခုကို ဖေဖေ ကြားချင်တယ်။ ဘာကြောင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် သမီး စိတ်တွေ ပြောင်းစေတဲ့ အကြောင်းက ဘာလဲ။ နေသွေးက သမီးချစ်လို့ ရွေးခဲ့တာကြောင့် ဖေဖေတို့ သဘောတူခဲ့တာ နော်”

ဖေဖေရဲ့ ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကြောင့် တိုးက ရှင်းပြချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို တိုးက အမြန်ဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နေသွေးကို သမီး ချစ်လို့ ရွေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တိုး သူ့ကို လက်ထပ်နိုင်ဘူး။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရမယ့် သတို့သမီးဟာ သူ့ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့ စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ သိပ် နိုင်လုံပါတယ် ဖေဖေ ...”

တိုး သူ့နဲ့လက်ထပ်ရင် သေချာပေါက် အိမ်ထောင် ကွဲလိမ့်မယ်။ သူ့နဲ့တိုး လုံးဝအသွင်မတူဘူး။ သူဒေါသကြီးတာကို တိုး ကြောက်တယ်။ သူ သဝန်တိုစိတ်ကြီးနဲ့ လူတကာနဲ့ တိုးကို သမုတ်နေတာကို မုန်းတယ်။ စည်းကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့ တိုးနဲ့ သူ့လို အပေါင်းအသင်းမက် ပရမ်းပတာနိုင်တဲ့လူမျိုး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချစ်သူ သက်တမ်းတောက်လျှောက်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရန်ပွဲပေါင်းမနည်းဘူး။ သူ စွပ်စွဲနေတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းရလို့ ကုန်ခဲ့တဲ့ ဖုန်းဘောလ်ပေါင်း မနည်းဘူး။ တစ်နေ့ကတင် သမီးတို့မင်္ဂလာဆောင်မှာကမ်းဖို့ ကီးချိန်းသွားယူတာ အဲဒီဆိုင်ကလူနဲ့ တိုးကို စွပ်စွဲတယ် ...

ဖေဖေ ... မေမေ ... သမီး တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီး အခုချိန်မှာ သူ့ကိုချစ်တာထက် စိတ်ကုန်နေပြီ။ ဒီနေ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ သမီးသွားလိုက်ရင် သမီးဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို မျက်ရည်ကျဖို့ ဆုချီးမြှင့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ တိုး ... အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲကို မသွားပါရစေနဲ့ နော် ...

တိုး ... နေသွေးကို စိတ်ကကယ်ကုန်သွားလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ။ သမီးကို နားလည်ပေးပါ။ သမီး လက်ထပ်ပါရစေနဲ့နော်”

တိုးက မျက်ရည်များကြားမှ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို လက်အုပ်ချီမိုး၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ချလွမ်း”

“အာ ... ဘာလဲကွာ။ ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ။ တိုးတိုးက ဘာလို့ မရောက်လာသေးတာလဲ”

အဲဒီအသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက်တည်း စီခနဲထွက်လာတာဖြစ်ကာ ချလွမ်းကတော့ ဖန်ခွက်ကျကွဲသံဖြစ်ပြီး အဲဒီဖန်ခွက်ကွဲအောင် ခွဲပစ်လိုက်သော ဒေါသကကျွတ်ရ နေသွေးဆီက အလိုမကျစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံများ ဖြစ်သည်။

“နေသွေးရာ ... မင်းကလည်း စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါကွာ။ လာမှာပေါ့။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

ချမ်းကို စကားကြောင့် သူက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ တိုးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ ဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ... ..”

“အား ... ရှစ်ထိ။ ဧရိယာပြင်ပတဲ့ကွာ”

“သားရေ ... သမီးလေးတို့လည်း အခုထိမလာကြသေးပါလား။ ဖုန်းခေါ်နေတာလည်း မကိုင်ဘူး။ မေမေ စိတ်တွေ

တောင် ပူလာပြီ။ ဘာများဖြစ်နေကြပါလိမ့်။ ဒီမှာလည်း ဧည့်သည်တချို့ လာနေကြပြီ”

မေမေက အခန်းတွင်း ဝင်လာကာ လာပြောတာကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသကော စိုးရိမ်စိတ်ပူမှုကိုကော တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရကာ လူက ဟုန်းဟုန်းတောက် ပူလောင်ရတော့သည်။

“မေမေ ... ဖေဖေ ... ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြည့်မလား”

“အာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပွဲချိန်က သိပ်ကပ်နေပြီပဲဟာ။ အရမ်းကြီးလည်း serious မဖြစ်ပါနဲ့ သားရာ။ အမေကြီးကလည်း သားကို စိတ်ပူအောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ နေသွေး... သား ခဏတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ အဖေ ဝေယျာတို့ကို လွှတ်လိုက်မယ်။ အမေကြီး ... မင်းက သူတို့ဖုန်းတွေ အားလုံးကို မရမချင်းခေါ်”

မေမေက ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုနှိပ်ကာ ခေါ်နေသော်လည်း သူကတော့ လိုအပ်တာထက် ပိုကြာနေတာမို့ ဒေါသတွေ အလိမ်လိမ် စွတ်ထွက်နေရတော့တာဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ သမီး။ သမီးဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပဲ ဖေဖေ သဘောတူတယ်”

တော်တော်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲကြီး စဉ်းစားပြီးမှ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်မှန်း သိသာလှစွာ ဖေဖေရဲ့စကားသံ က ပြတ်သားတည်ကြည်လှလေသည်။ တိုးက အဲဒီစကားအတွက် တကယ်ပဲ ဝမ်းသာလှစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းက ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“မလိုပါဘူး။ လက်ထပ်သင့် လက်မထပ်သင့်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ။ သမီး ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သမီး စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုကို ဖေဖေတို့က လက်သင့်ခံပြီးပြီဆိုတော့ ဟိုဘက်ကို တောင်းပန်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ အမေကြီး... ဖုန်းပေးပါ”

ဖေဖေက မေမေဆီက ဖုန်းယူပြီးသွားသောအခါ တိုးရဲ့ဆေးကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ နေသွေးဖခင်ဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ် လိုက်လေသည်။ တိုး ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကြောက်ရွံ့

ရင်ခုန်နေပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေပြောမယ့် စကားလုံးတွေဟာ ဟိုတစ်ဖက်အတွက် ကြီးမားတဲ့ရှေ့ခံဆိုတာ တိုး ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လေ၏။

“ဟယ်လို ... ကိုနေအောင်၊ ကျွန်တော် တိုးတိုးရဲ့အဖေပါ”

“.....”

“ဆောရီးပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီကနေ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်တော်တို့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ကို လှမ်းပြောတာပါ”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလာဖြစ်တော့ တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကပဲ အားနာစွာနဲ့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း အသိပေးပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း အများကြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပါပဲနော်”

ဖေဖေက ဖုန်းချလိုက်၏။ သက်ပြင်းမောတစ်ခုနဲ့ အတူ တိုးကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုဘက်က တော်တော်လေး တုန်လှုပ်ကုန်ကြတယ်။ တကယ်ဆို ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ လက်ထပ်ပွဲမတိုင်ခင် တစ်ရက် ကြိုပြောခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက ဟိုဘက် သတို့သားရှင်ဘက်မှာ တော်တော် ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ ရှိကုန်ပြီပေါ့”

ဖေဖေရဲ့စကားအဆုံးမှာ တိုးက ထိခိုက်ကြေကွဲမှု တွေ ဖြစ်နေကာ ဒေါသတွေကြီးနေမည့် နေသွေးကို မျက်လုံးထဲ

ပြေးမြင်လိုက်၏။ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုရေ ... နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုလေ
မယ့် အချိန်တွေ နီးလာလေလေ နင်နဲ့အတူ မနေချင်တဲ့စိတ်တွေ
က ပိုကြီးစိုးလာလေလေပဲမို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ နှစ်လိုပျော်ရွှင်မှုရှိမှ ပြည့်စုံမှာ
မဟုတ်လား။

“သား ... မင်းစိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါ။ ပွင့်ဝေတိုးတို့ဘက်
က ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်တဲ့။ သူတို့ ဒီကို
မလာတော့ဘူး”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

ဖေဖေစကားတွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြူး
ကျယ်သွား၍ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်ရည်ဥများ လျှံလို့သွား
သည်။ ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တိုးနဲ့သူက နာရီပိုင်းလေး
အလိုမှာတင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့်ဟာ။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ အရှက်တကွ အကျိုး
နည်းတော့ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ။ သေချာလို့လား အဖေကြီး
ရယ်”

“အသေအချာပဲ။ သူတို့ ဒီကိုမလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ
ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြောတာတဲ့။ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် ပြောတာ။
ငါ ဖုန်းပြန်ဆက်တော့ ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူး”

“အမယ်လေး။ ဒုက္ခပါပဲ။ သတို့သမီးမရှိဘဲ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုကျင်းပမှာလဲ။ ဧည့်သည်တွေလည်း စုံနေပြီပဲမှလား။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူ့ရဲ့နားထဲမှာ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ စကားသံတွေကို ဗလုံးဗထွေးတွေကြားကာ အစုံစုံဟာ တစ်နေရာတည်းမှာပင် စုပြုံနေ၍ ဖေဖေ ပြောလိုက်သော ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားကပဲ သူ့ရဲ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်နှုန်းတွေ ထပ်နေသည်။ မဖြစ်ရဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဧည့်ခန်းမထဲမှာလည်း ဖိတ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေက အစုံအလင် ရောက်ရှိနေကြပြီ။ ဒီပွဲမှာ သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုချိတ်မယ့် သတို့သမီးက မလာဘူးတဲ့။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။

နေသွေးက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ရင်းက ဖေဖေကို မေးခွန်းတစ်ခု သေချာအောင် ထပ်မေးရလေသည်။

“အဖေ ... ဒါဆို မင်္ဂလာပွဲက ပျက်သွားပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းအတွက် အဖေက သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သားရယ် ... အဖေ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

လုံလောက်ပြီ။ ဒီလောက်ဆို အများကြီးလုံလောက်လို့ရပါပြီ။ နေသွေးက စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ အားလုံးကိုတွန်းဖယ်၍ ဒီဟိုတယ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့၏။

“သား ... သား ... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အဖေက သူ့အနောက်ကနေ လိုက်ဆွဲလျှင် နေသွေးက သူ့ခေါင်းက မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်းကြီးကိုရွတ်၍ အဖေ့လက်ထဲ ပေးခဲ့လိုက်ကာ ...

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ။ ကျွန်တော် ပြန်လာပါမယ်။ ဧည့်သည်တွေလည်း မပြန်ခိုင်းပါနဲ့။ ပွဲမပျက်ပါဘူး”

“သား ... မင်း မသွားနဲ့။ ဒီဘက်မှာ ကိစ္စရှင်းပြီးတာနဲ့ အဖေကိုယ်တိုင် အဲဒီကိစ္စကို သွားရှင်းမှာ”

“ရတယ် အဖေ။ ကျွန်တော် ရှင်းမယ်”

နေသွေးက အဖေ့ရဲ့တားမြစ်မှုတွေကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကားဆီသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပွင့်ဝေတိုး ... နင် ဒါဘာသဘောနဲ့ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ရတာလဲ။ ဒီလိုလာမစမ်းနဲ့။ နင့်ကိုယူဖို့ ငါ အခု နင့်ဆီလာနေပြီ။

“ပွင့်ဝေတိုး ... ပွင့်ဝေတိုး ... အခုချက်ချင်း ထွက်ခဲ့။
ပွင့်ဝေတိုး ... ပွင့်ဝေတိုး”

ခြံတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ကန်သံတွေ၊ ခြေရှေ့က
နေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဟစ်ခေါ်သံတို့ကြောင့် တိုးတို့ အရမ်းကို
ထိတ်လန့်သွားကာ တိုးကော ဖေဖေ၊ မေမေတို့ပါ ထိုင်နေရာမှ
ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိသွားသည်။

“ပွင့်ဝေတိုး ... မင်း ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ။ အခုချက်ချင်း
မင်း ထွက်ခဲ့။ ပွင့်ဝေတိုး ...”

“ဟား ... ရိုးလှချည်လား။ ဒီကောင် ...”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး ထွက်တော့မှာမို့ တိုးက
ဖေဖေကို အသည်းအသန် လှမ်းဆွဲရင်းက တောင်းပန်ရတော့၏။
ဒီကိစ္စထဲကို ဖေဖေတို့ ဝင်ပါလာရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးတော့
မယ်ဆိုတာ တိုး သိနေသည်။

“ဖေဖေ ... မေမေ ... သမီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စ
သမီးခနဲလို့ ဖြစ်တာပါ။ သမီးဘာသာ ရှင်းပါ့မယ်။ အခု
သူလည်း တစ်ယောက်တည်း လာတာဆိုတော့ သမီးဘာသာ
သမီး ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲခေါ်လိုက်။ လမ်းပေါ်မှာ စော်စော်
ကားကားနဲ့။ တောက် ... ငါ့သမီးဆုံးဖြတ်ချက် သိပ်မှန်တယ်”
“မေမေ ... ဖေဖေကို ပြောပေးပါဦးနော်။ သမီးသွားတွေ
လိုက်ဦးမယ်”

တိုးက ခပ်သွက်သွက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကာ
ခြံထဲအမြန်ဆင်းရသည်။ တိုးတို့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့က
လည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ကြည့်နေကြသော အနေအထား
မို့ တိုးက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကာ သူ့ကို တည့်တည့်ပဲ ရင်ဆိုင်
လိုက်တော့သည်။ နေသွေးက မင်္ဂလာပွဲကနေ ချက်ချင်းလိုက်ချ
လာမှန်း သိသာစွာ သတိသားဝတ်စုံ တိုက်ပုံနှင့် တောင်ရှည်ပုဆိုး
ဖြင့် ဖြစ်နေတာကြောင့် တိုးက ဖေဖေမှာလိုက်သလိုပဲ အရင်ဆုံး
အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းရသည်။

“လာ ... အိမ်ထဲ အရင်ဝင်”

“မဝင်နိုင်ဘူး။ ငါ နင့်ကို လာခေါ်တာ တိုး”

“နင့် ... နင့်ကို ပွဲဖျက်တာ တစ်ဆင့်ဖုန်းဆက်ပြီးသွားပြီ
လေ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

တိုးရဲ့စကားကြောင့် သူက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ
သော မျက်လုံးတို့ဖြင့်ကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး လေသံဖြင့် ...

“ပွင့်ဝေတိုး ... မင်း ရူးနေပြီလား။ ဒီနေ့က ငါတို့လက်
ထပ်မယ့်နေ့လေ။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မင်း ... ငါ ...
တောက် ... အိုခေ ... အဲဒါတွေ ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘူး။

တိုး ... ဒါ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘက်က မင်္ဂလာပွဲကနေ ထွက်လာတာ ပွဲပျက်သွားလို့ မဟုတ်ဘူး နော်။ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ငါ လာခေါ်တာ။ သွားမယ်”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ နေသွေးက တိုးရဲ့လက်ကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဇွတ်ဆွဲခေါ်တာမို့ တိုးက သူ့ရဲ့လက် တွေထဲကနေ ဆောင့်ရုန်းကန် ထွက်လိုက်ရင်း အပြတ်သားဆုံး စကားကို ပြောပစ်လိုက်တော့သည်။

“တော်ပြီ နေသွေး။ ငါ မလိုက်ဘူး။ ငါ့ဘက်က ဆုံးဖြတ် ချက်ကို လူကြီးတွေကတစ်ဆင့် ပြောပြီးပြီ။ အေး ... အခု နင့်ကို ငါ ထပ်ပြောမယ်။ ငါ နင့်ကို လုံးဝလက်မထပ် နိုင်ဘူး။ နင် ပြန်တော့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ပွင့်ဝေတိုး ... နင်နဲ့ ငါက ချစ်သူတွေလေ။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နင်ပဲ ခေါင်းညိတ် လက်ခံလို့ ငါတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပွဲကြီး ကျင်းပတော့မှ နင် ဘာအချိုး ပြောင်းတာလဲ”

“သား ...”

တိုးတို့ ကတောက်ကဆ အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေ ချိန်မှာ နောက်ထပ် ကားတစ်စီးက ခြံရှေ့သို့ ကျိခနဲ ရပ်ကာ နေသွေးရဲ့မိဘတွေက ရောက်လို့လာသည်။ ဝရန်တာကနေ လှမ်း ကြည့်နေသော တိုးရဲ့မိဘတွေက နေသွေးမိဘတွေ ရောက်လာ တာနှင့် ခြံထဲဆင်းလာကာ တိုးရဲ့ဘေးနားသို့ ရောက်လာတာ ကြောင့် ပွဲက ပိုလို့ဆူကုန်၏။

“တိုး ... နင် လိုက်ခဲ့ဟာ”

“မလိုက်ဘူး။ နင် သွားတော့”

“ကိုထင်ကျော် ... ခင်ဗျားတို့သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာ သင့်တယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘက်မှာ ဘယ်လောက် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတယ် မှတ်လဲ”

“ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုနေအောင်”

ဖေဖေဘက်က အဆုံးစွန်သော မာနကို ခဝါချထား ချဲ့ တောင်းပန်တာကို မြင်ရတော့ တိုး ရင်ထဲမှာ ဆူးနှင့်နာကျင် ရလေသည်။ တိုး လုပ်ခဲ့မိလို့ ဖေဖေ မျက်နှာငယ်ရတာ။ တိုးက ရဲရင့်သောစိတ်ဖြင့် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ရှေ့က ဆီးကာရပ်လိုက် ကာ ...

“ဖေဖေ ... ဒီကိစ္စကို သမီး ရှင်းပါ့မယ်။ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ် ပြီးတော့ နေသွေး အားလုံးကို တိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ ပွဲချိန်နီးလာလေလေ နေသွေးနဲ့ လက်မထပ်ချင်တဲ့စိတ်က ပိုသေချာလာလေလေပဲ။ လက်ထပ်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ကွဲတာ ထက်စာရင် လက်မထပ်ရသေးခင်မှာ အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက် တာက နှစ်ဖက်မိသားစုအတွက် အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်အောင် တိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“ဘာ ... ပွင့်ဝေတိုး။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မင်းနဲ့ ငါက ချစ်သူတွေလေ။ ငါ တောင်းပန်နေတာပါ တိုး။ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲ အပျက်ခံလို့ မရဘူး။ ငါ့မှာ မင်း ငြင်းရအောင် ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အပြစ် ... မရှိပါဘူး။ ငါ့စိတ်က လက်မခံတာပါ။ တောင်ပန်ပါတယ် နေသွေး။ လက်ထပ်ပွဲ ပျက်သွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

တိုးရဲ့စကားအဆုံးမှာ သူဟာ အဆုံးစွန်ဆုံးသော ဒေါသတွေဖြင့် တိုးရဲ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ဆောင်ဆွဲကာ ...

“တိုး ... နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားနဲ့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနဲ့။ နင် ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့သမီးကို လွှတ်စမ်း”

“သား ...”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ ဆွဲကြလွှဲကြဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ တိုးက သူ့ကို စုံကန်ဆောင်တွန်းပစ်ရင်း အပြတ်သားဆုံး အော်ပြောပစ်လိုက်တော့သည်။

“လက်မထပ်ဘူး။ နင်နဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး။ အေး ... ဘာကြောင့် ငါ လက်မထပ်ရတာလဲဆိုတာ ငါ ပြောလိုက်မယ်။ နင့်ရဲ့ဒေါသတွေကို မုန်းလို့။ ငါ့ကို လူတကာနဲ့သမုတ် စွပ်စွဲနေတဲ့စိတ်ကို ခါးသီးလို့။ ငါ့ကိုမယုံကြည်တဲ့သူနဲ့ ငါ ဘယ်လိုရှေ့ခရီးဆက်မလဲ။ အဲဒါကြောင့် လက်ထပ်ပွဲကို ငါ ဖျက်တာ”

“ဖြန်း”

တိုးရဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲချိန်မှာ တိုးရဲ့ပါးတစ်ဖက်က ပူခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာလည်ထွက်သွား၏။ ကြောက်စရာကောင်းလှစွာသော နေသွေးရဲ့ဒေါသဟာ

တိုးရဲ့ပါးတစ်ဖက်ကို ပူလောင်ပြင်းရှသွားစေကာ နာကျင်မှုကြောင့် မျက်ရည်များဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဆွဲအသွားချိန်မှာ ဖေဖေက နေသွေးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုးတော့ကာ အားလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကုန်တာ ဖြစ်၏။

“ရွေးမသား ... မင်းက ငါ့သမီးကို။ မင်းကို ငါ့သတ်ပစ်မယ်”

အဖေက သမီးစိတ်ဖြင့် နေသွေးကို ဆွဲထိုးလေလျှင် နေသွေးအဖေကလည်း သူ့သားအတွက် မခံနိုင်ကာ ဖေဖေနှင့် လူကြီးချင်း ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြာကာ အကုန်ဆွဲကြလွှဲကြဖြစ်ကုန်ကာ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတစ်ချို့ကပါ ဝင်လာ၍ ဆွဲဖျန်ဖြေမှ ပွဲကအနည်းငယ် ငြိမ်သက်လေ၏။

“နေသွေး ... မင်းကို ထောင်ချပစ်မယ်”

“တော်ကြပါတော့။ တိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

တိုးက ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေရဲ့ အကြည့်တွေကြားမှာ ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ကျလာရကာ အဲဒီမျက်ရည်တွေကြားကပဲ တိုးက တိုးရဲ့ပါးတစ်ဖက် နာကျင်စေခဲ့တဲ့ နေသွေးကို ခါးသီးလှစွာကြည့်ရင်း ...

“နင့်ကို ငါ့ဘက်က ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို ရှောင်ပေးလိုက်တာဟာ ငါ့ဘက်က နင်နဲ့လက်ထပ်ပွဲ ဖျက်လိုက်တဲ့ အတွက်ပဲ။ နောက် နင့်မျက်နှာကို လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး”

“သား ... လာစမ်း။ ဒီလို လူကြီးလူကောင်းမဆန်တဲ့ မိသားစုနဲ့လည်း မင်းကို တစ်သက်လုံး မပေးစားဘူး”

“ဘာ ... မင်းတို့လို အောက်တန်းစားတွေနဲ့လည်း ...”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ပတ်
ဝန်းကျင် ရှိသေးတယ် ဆိုတာလည်း ဂရုစိုက်ကြပါဦး။
ကိုထင်ကျော် ... မမြေ့တို့ အိမ်ထဲဝင်ကြပါတော့။ ဒီကလူ
တွေကလည်း ပြန်ကြပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ ကြားထဲကပဲ
တောင်းပန်ပါတယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကပဲ ကြားထဲကဝင်ကာ လူစုခွဲ
လိုက်၍ ရှုပေးလိုက်မှ နေသွေးတို့မိသားစုတွေကလည်း ပြန်သွား
ကြသည်။ ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာ နေသွေးက ဇွတ်တားနေသည့်
ကြားက တိုးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောနိုင်သွားသေးသည်။

“နင့်ကိုလည်း ငါက တစ်သက်လုံး မကျေဘူး။ ငါ့ကို
ဘဝဖျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ငါ တစ်သက်လုံး မှတ်မိနေမယ်”

“ကဲ ... တော်ကြတော့။ သွားကြပါဗျာ”

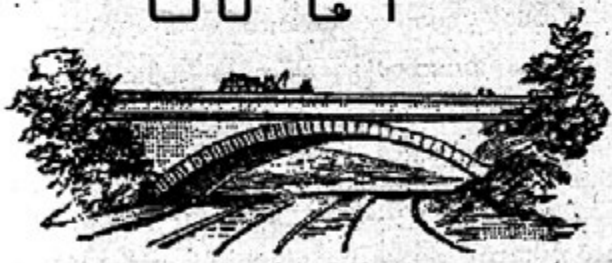
“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလဲဗျာ။ ဒါ ကျုပ်တို့ကိစ္စ”

“တော်ပါတော့ သားရယ်။ အားလုံးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်
နော်။ သွားရအောင်ပါ”

သူတို့မိသားစုတွေ ထွက်သွားချိန်မှာတော့ မျက်ရည်
များဖြင့် တိုးက တင်းခံနေကာ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့
သော ရှက်စိတ် နာကျင်ဒေါသများကြောင့် တိုးရဲ့ ဘယ်ဘက်
ရင်ညွန့်က စူး၍အောင့်တက်လာကာ ဧေခနဲ လဲကျချိန်မှာ ဖေဖေ
က တိုးကို ပွေ့လိုက်ကာ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး တိုးကို
ခေါ်သံကိုသာ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရတော့သည်။

အချိန်ကာလ အနည်းငယ် ကြာပြီးသည့်နောက်

“ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြီးခဲ့ပြီလို့ပဲ မေမေတို့သဘောထားလိုက်ကြရအောင် သား။ မေမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဟာ မေမေတို့အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်ဘဲ။ သားကို မေမေတို့ အများကြီးကို မျှော်လင့်ထားတာ”

မေမေက စကားတွေ ပလ္လင်ခံကာ ပြောနေတာကြောင့် နေသွေးက မေမေမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်းက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“အိုခေ ... မေမေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်။ သားကို မေမေ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မေမေတို့ သဘောကျ လက်ခံနိုင်မယ့် ချွေးမမျိုးကို မေမေရှာတွေ့ထားတယ်”

မေမေစကားကြောင့် နေသွေးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်လိုက်မိသည်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ အဲဒီကိစ္စကို သူကြောက်နေမိတာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးကို အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး မေမေ”

“အယုံအကြည် မရှိဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ သား။ သားကို အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ မေ့လိုက်ပါလို့ မေမေပြောပြီးသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့သူက ကျွန်တော်ပါ မေမေ။ သတို့သမီးက ကျွန်တော့်ချစ်သူ။ အဲဒါတောင် ပွဲပျက်ခဲ့တာနော်။ ကျွန်တော် အယုံအကြည် မရှိဘူး”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သားရယ်။ ဖေဖေတို့အတွက် မင်းအတွက် generation ဆိုတာ လိုအပ်တယ်လေ။ နေသွေး ... သားက သိပ်ပြီး brave ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ သားအတွက် ဆိုက်ကိုတစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး ရှေ့မဆက်ရဲတော့တာမျိုးကိုတော့ ဖေဖေမလိုလားဘူး”

ဖေဖေကပါ ဝင်ပြောတာကြောင့် နေသွေးက အတန်ငယ်တော့ ငြိမ်သက်သွားရလေသည်။ ဆိုက်ကို ...။ ဟင့်အင်း ... လက်ထပ်ရမှာကြောက်တဲ့ ဆိုက်ကိုမျိုးတော့ သူ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေးမိတိုင်းတော့ သူ အသည်းနာရလောက်အောင် ဒေါသထွက်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော်က ကြောက်တတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာကို မင်း လက်ခံရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဖေဖေက သူ့ကို ဖိအားထပ်ပေးလိုက်တာကြောင့် နေသွေးက စဉ်းစားသွားရသည်။ ဖေဖေတို့ပြောတာတွေ မှန်နေ တယ်။ ဖေဖေတို့ ဖြစ်စေချင်တာတွေ မှန်တယ်ဆိုတာ သူ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ...။ သူ့ကို မင်္ဂလာပွဲမှာပွဲပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ကို တွေးမိတိုင်း သူ ခံစားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါကြီးကိုပဲ သူက တန့်နုနုခံစားပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေရင်လည်း ဘာမှတော့ ထူးမှာမဟုတ်ချေ။ သူ့ကို မခင်တွယ်ဘဲ ရက်စက်လေသော သူ့ ချစ်သူ ပွင့်ဝေတိုးဟာ သူ့ကို အင်မတန်ကို နာကြည်းသွားသလို သူကလည်း အရမ်းကိုပဲ ခါးသီးရလေသည်။

အဲဒီအတွက် သူကလည်း လက်မထပ်ဘူးဆိုပြီး ကြွေးကြော်ပြနေရင် သူ အရှုံးကြီး ရှုံးရမှာဖြစ်သည်။ နေသွေးက သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးနောက်မှာ ဖေဖေတို့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ရင်းက ...

“ကျွန်တော် ဖေဖေတို့စကားကို လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ် သား။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ စီစဉ်တိုင်း သားဘက်က မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်ခံပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သားဘက်ကလည်း ကိုယ် လက်ထပ်ယူမယ့် အမျိုးသမီး ကို ဘဝတစ်သက်လုံး လက်တွဲနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိမှ လက်သင့်ခံပါ”

“ဟုတ်တယ် ... သား။ မေမေတို့က သားကို အိမ်ထောင် ပြုစေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ မေမေ တို့ စီစဉ်တာထက် သား လက်ခံလို့ စီစဉ်တာမျိုးကိုပဲ

ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူလေးက သားအတွက် မေမေတို့ သဘောကျတဲ့ ချွေးမလေးပဲ။ ဓာတ်ပုံကြည့်ကြည့်လိုက် ပါဦး”

မေမေက သူ့ကို ဓာတ်ပုံလှမ်းပေးလျှင် နေသွေးက မေမေပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဟင် ... နန္ဒာ။ သူနဲ့ သင့်တော်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးက နန္ဒာ။ သူ့ဘက်က ဖြူသည် မည်းသည် မတွေ့ရသေးခင်မှာပဲ မေမေဘက်က ဆက် လက်၍ စကားသံ ထွက်လာလေသည်။

“နန္ဒာက မေမေတို့ စောင့်ရှောက်ထားပြီး မေမေတို့မျက်စိ ရှေ့တင်ကြီးလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သားနဲ့အသင့် တော်ဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ မေမေကတော့ ယူဆတယ်”

“မေမေ ... ဒါပေမဲ့ နန္ဒာက ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ ခင်နေတာလေ။ သူ့ဘက်က လက်ခံလို့လား”

“နန္ဒာက သားနဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့် သူက နယ် မှာနေတာလေ။ သားနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရေးမျိုး သိပ်မရှိပါဘူး။ မေမေတို့ကလည်း နန္ဒာဘက်ကို တီးခေါက် ကြည့်ပြီးမှ ဒီစကား သားကို ပြောတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ် ရင်းနှီးမှုရှိထားသူချင်းဆိုတော့ သားတို့ရှေ့ဆက် ဖို့ ပြောတာ ဆိုတာ ရှိန်မနေတော့ဘူးပေါ့”

နေသွေးက နန္ဒာနဲ့ သဘောတူနေတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ချင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က လက်ခံနိုင်မယ့် သူမျိုးမှ ဒီကိစ္စအထမြောက်မယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကလည်း

ရှိနေပြန်တာကြောင့် သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“နန္ဒာနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်လို့ ရမလား။ ကျွန်တော့် သဘောထားကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြချင်သလို သူ့သဘောထားကိုလည်း ကျွန်တော် နားထောင်ကြည့်ချင် သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ခံမှုရှိ တယ်ဆို မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် မေမေက ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား စွာဖြင့် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်ပြီ သား။ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ နန္ဒာ ရန်ကုန် လာဖို့ရှိတယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြည့်လိုက်လေ။ မေမေ စီစဉ်ပေးမယ်။”

နေသွေးက ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ နန္ဒာဆိုတာက မေမေတို့နဲ့ အရမ်းခင်မင်နေကာ နန္ဒာတို့မိဘတွေ ရဲ့စီးပွားရေးကို မေမေတို့က ထောက်ပံ့ပေးထားတာကြောင့် နန္ဒာ တို့မိသားစုအပေါ်မှာတော့ သူတို့မိသားစုဟာ ဩဇာညောင်းသလို လွှမ်းမိုးမှုလည်း ရှိသည်။ သူ အစိုးရိမ်ဆုံးကလည်း အဲဒါပဲဖြစ် သည်။ မလွန်ဆန်နိုင်လှသော အကြောင်းရင်းခံ ကျေးဇူးတရား တွေကြောင့် ဇာတ်ထုပ်တွေထဲကအတိုင်း သူနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရ တယ် ဆိုတာမျိုးကြီးကို မဖြစ်စေချင်ပေ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် မေမေတို့ ပျော်လှင့်ချက်လည်း ပြည့်စေနိုင်ဖို့ သူက နန္ဒာနဲ့အသေ အချာ စကားပြောကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမှာဖြစ်သည်။

နန္ဒာနှင့်သူ့ရဲ့တွေ့ဆုံမှုဟာ တကယ်ကိုပဲ သမားရိုး ကျ ဆန်ခဲ့ပါသည်။ နန္ဒာတို့မိသားစု တောင်ငူကနေ ရန်ကုန်ကို လာကာ သူတို့အိမ်ကို လာလည်တဲ့အချိန်မှာ မိသားစုနှစ်စု ညနေစာစားသောက်ပြီးအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်က ခြံထဲဆင်း ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောတာကပဲ ဆွေးနွေးခြင်းဖြစ် သည်။ အရင်ဆုံး သူကပဲ နန္ဒာကို ကြောင်းပေးရတာဖြစ်၏။

“တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်နေကြတယ်ဆို တာ သိပါတယ်နော် ... နန္ဒာ”

“အင်း ... သိပါတယ် ကိုခန့်”

ခန့်နေသွေးဆိုတဲ့ သူ့နာမည်ကို အားလုံးက နေသွေး လို့သာ ခေါ်ကြပေမယ့် နန္ဒာတစ်ယောက်ကတော့ ထူးခြားစွာ စတင်သိကျွမ်းချိန်ကတည်းက ကိုခန့် ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ထူးနေလို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ဒီအနေအထားတစ်ခု အထိကို ရောက်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်မည်။ သူ့ဘက်ကတော့ နန္ဒာ ဟာ နဂိုသံယောဇဉ်အစံ ရှိထားပြီးသားမို့ ငြင်းစရာမရှိပေမယ့် လက်ခံဖို့ဆိုတာက နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အရေးပါနေတာမို့ သူ့ ဘက်က မေးခွန်းတွေ ဆက်ထုတ်ရသေးတာဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆို နန္ဒာအထက် ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ဟို ... မေးချင်တာက နန္ဒာရဲ့ ကိုယ်စိတ်ကို ပြောတာပါ။ ကိုယ့်အကြောင်းကတော့ နန္ဒာ သိမှာပါ။ ကိုယ့်အတွက် ပြန်မတွေးချင်တဲ့ နာကြည်းချက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါအားလုံးကို နန္ဒာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပေးစေချင်တယ်”

သူ့ရဲ့ စကားကြောင့် နန္ဒာက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုခန့် အခု ပြောနေတာက နန္ဒာကို လက်ခံစေချင်တာလား။ လက်မခံအောင် ပြောနေတာလား။”

“ကိုယ် ဘာကိုမှ ဖိအားမပေးဘူးလေ။ နန္ဒာစိတ်ပါပဲ။ နန္ဒာ စဉ်းစားရင် ထည့်စဉ်းစားရမှာတွေကို ပြောပြထားတာ”

“နန္ဒာ မဖြေခင် ကိုခန့် သဘောကို သိချင်တယ်”

နန္ဒာက သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လာတာကြောင့် နေသွေးက ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း အမှန်ကန်ဆုံး ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဆီမှာ သိပ်ဒေါက်နစ်ရာကောင်းတဲ့ အတိတ်ရှိတယ်။ ကိုယ် အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းတယ်။ အရင်က ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန် installation လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မေမေတို့က ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြတယ်။ နန္ဒာနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် နန္ဒာက ဟိုးအရင်ကတည်းက

သံယောဇဉ် ရှိထားပြီးသားလေ။ ကိုယ်စိတ်ပူတာက နန္ဒာ၊ စိတ်ထဲကမပါဘဲ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကိုယ့်ကို လက်ခံလိုက်ရမှာကိုပါ။ ကိုယ့်သဘောဆိုရင်တော့ ကိုယ်လည်း နန္ဒာဆီက ကြားရမယ့်အဖြေကို နားထောင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ”

သူ့ စကားအဆုံးမှာ နန္ဒာက သဘောကျကျကျနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘေးလူက ကြားရင်တော့ ကိုခန့်ကို သိပ်ကြောတာပဲလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နန္ဒာက ကိုခန့်ကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ် ...

ကိုခန့် ဒေါသသိပ်ကြီးတာ နန္ဒာ သိတယ်။ စိတ်ငြိမ်ဖို့ တရားမှတ်ရမယ်။ ကိုခန့်မှာ နာကျင်စရာ အတိတ်တွေ ရှိတယ်။ မေပျောက်လို့ မရပေမယ့် မေပျောက်ဖို့ နှစ်သိမ့်ရမယ်။ နန္ဒာဟာ ကိုခန့်အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ ...

နန္ဒာတို့တည်ဆောက်မယ့် အိမ်ထောင်ရေးဟာ အချစ်ပါချင်မှ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ နားလည်မှု အရင်ရမှ ကိုခန့်ကို လက်ထပ်မှာမို့ မပြိုကွဲဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

နန္ဒာရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူဟာ နန္ဒာကို တကယ်ကြီးကိုပဲ အထင်ကြီးမိသွားသည်။ သူ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ

ထဲမှာ နွေးထွေးမှုတွေ ပါနေတာကို သူ ခံစားမိသည်။ ဟုတ်တယ် ... သူလည်း အဲဒီလိုပဲ လက်ခံသည်။ အဲဒီအတွက် နန္ဒာကို အထင်ကြီးစွာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် နန္ဒာဟာ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်းဆိုရင် ကိုယ်က နန္ဒာရဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ဖြစ်ရမယ်”

နန္ဒာက ပြုံးပြသည်။ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ သူ့ကို ပူလောင်မှုတွေ ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းမကို သူ ချစ်ခဲ့မိတာ မှားတယ်မှန်း အခုမှ သေချာသိလေသည်။

“ဥဥရေ ... ဒီမှာ ဘာဝတ်ရမှာလဲ။ လာပါဦး”
 အပေါ်ထပ်ကနေ ဟစ်ခေါ်အော်သံက အောက်ထပ်
 ကို အတိုင်းသား ကြားရလျှင် ဥဥက အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ
 microwave ကို timer ပေးခဲ့ကာ ခပ်မြန်မြန်လေး အပေါ်ကို
 တက်လာခဲ့ရသည်။
 “အေး ... လာပြီဟေး။ လာပြီ။ တိုးတိုးသက်သာခေါ်ခမ်း
 ပါဟယ်။ ဘာတုံး”
 “ဒီမှာ ရေချိုးပြီးပြီဟာ။ ဝတ်ရမယ့် အင်္ကျီလည်း ထုတ်မ
 ပေးထားဘူး”
 တုတုက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ကာ မျက်နှာ
 ကို foundation လိမ်းနေရင်း ပြောတာကြောင့် ဥဥက မျက်စောင်း
 တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်း အဝတ်မီရိုကိုဖွင့်ကာ တုတုအတွက် အဝတ်
 အစား ထုတ်ပေးကာ ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင်း ...
 “ကဲ ... မဖုရားရေ။ ဒီမှာ ထုတ်ပေးပြီးပြီနော်။ အဝတ်
 အစားလဲပြီးရင် အောက်ဆင်းလာခဲ့။ breakfast စားရ
 အောင်”

“Ok ... ခြောက် ... ဥဥ ... နေဦး။ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... Eye
 liner လေး ဆွဲပေးပါဦး။ ဥဥ ဆွဲရင် ညီပြီး အရမ်းလှလို့”
 “ဟင်း ... နင်ကတော့ ငါ့ကို ညာခိုင်းဖို့ချည်းပဲ။ ပေး...ပေး”
 ဥဥက ချစ်စနိုးဖြင့် တုတု နဖူးလေးကို တွန်းလိုက်
 ရင်း Eye-liner ဆွဲတံလေးကိုယူကာ တုတု မျက်ရစ်လေးပေါ်
 သို့ သေသပ် ညီညာလှပစွာ ဆွဲပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေဖွဖွ
 မှတ်ပေးပြီးသွားမှ ...
 “ဟဲ့ ... ရပြီနော်။ ငါ ကြက်ကင်လုပ်ထားလို့ မီးဖိုထဲ
 ခဏသွားရဦးမယ်။ နင် အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲထားလိုက်
 တော့”
 “အမ်း ... အမ်း။ အမ် ... ဥဥကော ဘာမှလဲ မလုပ်
 ရသေးဘူး”
 “ငါ ရေချိုးပြီးပါပြီဟယ်။ အင်္ကျီလဲဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ။
 နင်က မယ်ဖင်လေး။ ငါက မြန်တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာသာ
 ပြီးအောင်လုပ် သူများကို စိတ်ပူမနေနဲ့”
 ဥဥက ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး အောက်ပြန်
 ဆင်းလာခဲ့သည်။ microwave ထဲက ကြက်ကင်ကို ထုတ်ပြီးသွား
 သောအခါ ဥဥက ဒေါ်လေးကစ်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။
 “ဒေါ်လေးကစ် ... ကြက်ကင်ရပြီနော်။ ထမင်းချိုင့်ထဲ
 ထည့်ပေးထားပါဦး။ တုတုကို ပေါင်နှစ်ချောင်းလုံး ထည့်
 ပေးထားနော်။ သူ့ထမင်းချိုင့်မှာ ဟင်းနည်းရင် ဥကို
 ဖောက်လွန်းလို့”

“အေးပါအေ ... ငါကြည့်ထည့်ပေးပါမယ်။ ကျောင်းသွားရမှာ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ အဝတ်အစား သွားလဲတော့”
 “ဟုတ် ... နောက်မကျပါဘူး ဒေါ်လေးကစ်ရဲ့”

ဥဥက ပြောပြီး အပေါ်ပြန်တက်လာရကာ အခန်းထဲဝင်ကာ ကျောင်းသွားဖို့ အဝတ်လဲရလေသည်။ ဥဥရဲ့မနက်ခင်းကတော့ အဲဒီလိုပဲ တက်သုတ်ရိုက်ရတာဖြစ်၏။ ဒီကြားထဲမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြန်မရောက်သေးတာကြောင့် အိမ်ကိစ္စလည်း ဥဥ၊ ကျောင်းကိစ္စလည်း ဥဥ စသဖြင့် ဥဥရဲ့အခန်းကဏ္ဍတွေက စုံပလုံစီနေရတာဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲကို ၂၀၁၅ ထုတ် Mercedes-Benz C class အမည်းရောင်ကားက တောက်ထည့် ဝင်ကြားစွာဖြင့် ဝင်လာလျှင် အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတာဖြစ်သည်။ အဲဒီကားပေါ်က ဆင်းလာသူကတော့ ဒီကျောင်းရဲ့ လူစိတ်ဝင်စားမှု အများဆုံးခံရသူ ခေါင်ရဲရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

“သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အဖြေ အေးဆေးပဲနော်”

တုတုက အဲဒီစကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာကြီးမှန်း မသိပါဘူးဟာ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေမှန်း မသိဘူး။ စိတ်ပျက်စရာ”

“ဟား ... ဟား ... ဒါကတော့ နင် သက်သက်မဲ့ အမြင်စောင်းနေတာပါ တုတုရယ်။ သူက ပေါ်ပြူလာပဲဟာ”

“သွားပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါဘူး။ ဥဥနော် ... နင်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“of course ... ငါလည်း ရည်းစားထားသင့်တဲ့အရွယ် ရောက်ပြီလေ”

“တော်ပြီ ... ငါ သွားတော့မယ်”

တုတုက တကယ်စိတ်ဆိုးသွားကာ ထွက်သွားလေလျှင် ဥဥက အနောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာကာ တုတုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အမယ်လေး ... မယ်ဒေါသရယ်။ ဒါလေး နောက်မိတာကိုး။ အဲဒီလိုကြီး ထထွက်သွားစရာလား။”

“မသိဘူး။ စိတ်ဆိုးတယ်။ သွား ... နင် ငါနဲ့ စကား လာမပြောနဲ့။ ဖေဖေ ပြန်လာရင် နင် ရည်းစားထားတော့ မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တိုင်ကို တိုင်ပြောပစ်မယ်”

“နင်ကလည်းဟာ။ ငါက နောက်တဲ့ဟာကိုး”

ဥဥ မျက်နှာညှိုးသွားတော့လည်း တုတုက စိတ်မကောင်းနိုင်ပေ။ ဖေဖေကို တိုင်မယ်ဆိုတာက ဥဥကို ခံစားသွားရစေတာဖြစ်၏။ တုတုကော ဥဥပါ ဖေဖေဆိုရင် အသေကြောက်ရတာဖြစ်၏။ တုတု ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဥဥ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်း သိတာကြောင့် တုတုက ပြန်ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။

“နင်ကလည်း စိတ်ဆိုးနေတာက ဒီမှာပါနော်။ ဖေဖေနဲ့ တိုင်မယ် ဆိုတာကလည်း အပြစ်လုပ်ထားမှပါ။ ဥဥက အခု အပြစ်မှမလုပ်တဲ့ဟာ။ ကြိုပြောထားတာ”

အဲဒီတော့မှ ဥဥက ပြန်ပြီးနိုင်ကာ တုတုကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါဆိုရင် နင် စိတ်မဆိုးတော့ဘူးနော် တုတု”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်။ တုတု အမြင်ကတိတဲ့ အဲဒီကောင်ကို ဥဥ ဘယ်တော့မှ ဘာ အကြောင်းနဲ့မှ မပတ်သက်ရဘူး။ အဲဒါ ကတိပေး”

“အမယ်လေး ... ရက်စက်လိုက်တာနော်။ အမ်းပါ ... ငါက နင့်အစ်မ ဖြစ်နေတော့လည်း အလျှော့ပေးရမှာပေါ့။ Promise ... လာ ... ကန်တင်းသွားကြရအောင်”

“အင်း”

တုတုက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဥဥရဲ့လက်မောင်းကို ချိတ်တွဲခေါ်သွားကာ ကန်တင်းဘက်သို့ သွားတော့သည်။ အဲဒီလိုပဲ တုတုအပေါ်ကို အမြဲအလျှော့ပေး အလိုလိုက်လေတဲ့ မမဥဥဟာ တုတုအတွက်တော့ သူငယ်ချင်းလို အစ်မလို အမေလို 3 in 1 ချစ်ရသူ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုဟာလေ ... Correction pen လေး ခဏလောက်
ငှားပါလားဟင်”

အဲဒီအသံကြောင့် ဥဥက မော့ကြည့်လိုက်လျှင်
တကယ်ကိုပဲ အံ့အားသင့်စရာ ခေါင်ရဲရန် ဖြစ်လို့နေလေ၏။ ဥဥ
ဆီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကာ Correction Pen
လာငှားတာကြောင့် ဥဥက အံ့အားသင့်ရလေသည်။

“ဒါလေး ဖျက်ချင်လို့ပါ။ Correction Pen မပါလို့။ ခဏ
ငှားပါလို့”

“ဪ ... အမ်း ... ရော့လေ”

ဥဥရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာပဲ သူ့ရဲ့ lab စာရွက်ကိုတင်ကာ
ဥဥ correction pen ဖြင့် သူ့မှားနေတဲ့စာကို ဖျက်လေသည်။

“Thank you နော်”

ပြောပြီးတာနှင့် သူက ဥဥရှေ့က ထွက်သွားလေ
သည်။ ဥဥအတွက်ကတော့ တကယ် surprise ပဲ ဖြစ်ရလေ၏။
သူ့အဲဒီလိုကြီး ဥဥဆီ ရောက်လာပြီး correction pen လာငှား
လိမ့်မယ်လည်း မထင်မိချေ။ ဥဥက အဲဒီ surprise moment
လေးကို ကျေနပ်စွာ ခံစားနေနိုင်ခြင်းက ဘေးနားမှာ တုတုတစ်

ယောက် ရှိမနေလို့ပဲ ဖြစ်၏။ တုတု toilet သွားနေတဲ့ အချိန်
မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ရောက်လာတာကတော့ အံ့ဩစရာ
ကြီး ဖြစ်လို့နေတာ ဖြစ်သည်။

“ဥဥရော ... lollipop”

တုတုက ရောက်လာတာကြောင့် ဥဥရဲ့အာရုံက
ပြောင်းသွားရကာ တုတုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... toilet သွားတဲ့သူက ဘယ်နှယ်က ဘယ်လို
lollipop က ရလာရတာလဲ”

“အို ... ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဧဝါပေါ့။ ဘယ်ကတည်းက
ချောင်းနေမှန်း မသိပါဘူး။ အနောက်ကနေ လိုက်လာပြီး
lollipop လိုက်ပေးတာ”

“အစ် ... ဒါဆို toilet ထွက် lollipop ပေါ့နော်။ အမယ်
လေး ... စားလို့ကတော့ ကောင်းတော့မှာပဲ”

“အာ ... ဟုတ်ပါဘူး။ ညစ်တီးညစ်ပတ်။ တု toilet က
ထွက်လာမှ အနောက်က လိုက်ပေးတာ။ ရော့ ... ဥဥပဲ
ယူထားလိုက်တော့”

“အေးပါ ... အေးပါ”

ဥဥက ပြီးပြီးရော သဘောဖြင့် lollipop ကို ယူ
ထားလိုက်လေသည်။

“ဟိုလေ ... ဒီမှာ ဘောပင်လေးများ ကျန်ခဲ့လားလို့”

ဘုရား ...။ ဥဥတို့ စကားပြောနေတဲ့ဘေးကို ထပ်မံ
ရောက်ရှိလာသူက ခေါင်ရဲရန် ဖြစ်၏။ ဥဥက ဘာမှမပြောရသေး
ခင်မှာ တုတုက သူ့ကို မှန်တေတေ မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“နင့်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥဥကို ပြောတာ။ ခုနက ဘောပင် ဒီမှာများ ကျန်နေခဲ့လားလို့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

တုတုက ဒေါကြီးမောကြီးသံ ဖြစ်လာပြီမို့ ဥဥက ကြားထဲကနေ အသည်းအသန် ဝင်ထိန်းရကာ ...

“မကျန်ခဲ့ဘူး ခေါင်ရဲရန်။ ဒီမှာ ဘာမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး”

“ဪ ... အင်း ... အင်း။ ကျန်များ ကျန်ခဲ့လားလို့။ မကျန်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

သူ ထွက်သွားသော်လည်း မပြီးသေးဘဲ ဆက်ရှင်း ရတာကတော့ ဥဥပဲဖြစ်၏။ ဥဥကို သင်္ကာမကင်းသော မျက်လုံး များဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဥဥ ... နင် ငါမသိတဲ့ ဘာဇယားတွေ ရှုပ်ထားတာလဲ”

“အာ ... မရှုပ်ရပါဘူး တုတုရယ်။ သူ ခုနက ငါ့ဆီက Correction pen လာငှားတာ။ အဲဒါ ဘောလ်ပင်ကျန်နေ တယ်ထင်လို့ ပြန်လာမေးတာပါ။ နင်ကလည်း တစ်တန်း တည်းသားချင်းတွေဟာ”

“ဟင်း ... ဥဥနော် ... နင် ကတိပေးထားတာကို မမေ့နဲ့ နော်။ အဲဒီကောင်ကလည်း ငါတို့က ကင်းအောင်နေတာကို လာပြီး ပတ်သက်နေရသေးတယ်။ နင့်ကို နောက်တစ်ခါ ပေတံပဲငှားငှား၊ correction pen ပဲငှားငှား၊ ဘာမှမငှားနဲ့ ကြားလား”

“အေးပါဟယ်။ အေးပါဟယ်။ အမယ်လေး ... ငါ့နယ် နော်။ Correction pen လေး ငှားမိပါတယ်။ အဟောက်ခံ လိုက်ရတာ ပြောမနေနဲ့”

“အဲဒါဆို မပတ်သက်နဲ့ပေါ့”

ဥဥက တမင်တကာကြီးကို တုတု တစ်ယောက် ရှစ်တိုက်နေတယ်မှန်း သိနေတာကြောင့် တုတု ကျေနပ်အောင် ပြောပေးရလေသည်။

“အေးပါ ... နောက်ဆို ခေါင်ရဲရန် ဘာလာငှားငှား ချေ နေမယ် ... Ok”

“ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်ပဲနော်။ တစ်ခုခု မသင်္ကာလို့ကတော့ ဖေဖေနဲ့ကို တိုင်ပင်မှာ”

တုတုက ထစ်ခနဲဆို ဒါနဲ့ပဲ မြိမ်းခြောက်နေတာ ကြောင့် ဥဥက ဘာမှပြန် ကွန်ပလိန့် တက်မနေတော့ဘဲ ခေါင်း သာ အသာညိတ်ပြုကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ကတော့ ဥဥအတွက် တစ်မျိုးလေးသော ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရစေ ပါသည်။

ခေါင်က အတန်းပြီးပြီဆို အိမ်ပြန်ရန် ထွက်လာလျှင် ပါကင်မှာ ကားက အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။ ခေါင်က ပျော်ရွှင်စွာ ကျေနပ်စွာဖြင့် ကားထဲဝင်လိုက်လျှင် ဖေဖေရဲ့ ရင်အေးစရာ အပြုံးကို အရင်ဆုံး မြင်ရလေသည်။

“သားလေး ... တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အာ ... အဆင်ပြေတာပေါ့ ဖေရ။ အဖေ့သားပဲဟာ။ ဖေဖေကော အလုပ်တွေ ပြီးရောပြီးရဲ့လား”

“အလုပ်တွေက အရေးကြီးပါဘူးကွာ။ ငါ့သားကို ကျောင်းကြိုရမယ့်ကိစ္စက အရေးကြီးဆုံးပဲဟာ။ ကဲ ... အိမ်ပဲ တန်းပြန်မယ်နော်။ မင်းမေမေက ဖေဖေတို့ ပြန်အလာကို မျှော်နေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

သူ့ဘက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာနှင့် ဖေဖေက ကားစတင် မောင်းထွက်လာလေသည်။ သူ့နဲ့အဖေရဲ့ဆက်ဆံရေးက တခြားသားအဖတွေလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။ သူ ငယ်ငယ်

ကလေးဘဝ ကျောင်းတက်စအရွယ်ကနေ အခု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန်ထိ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကပဲ သူ့ရဲ့ကျောင်းအကြံအစို လုပ်ပေးစားဖြစ်သည်။ သူကလည်း အဲဒီအပေါ်မှာ သဘောကျကျေနပ်ကာ ပျော်ရွှင်မိသည်။

သူတို့မိသားစုက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း close ဖြစ်ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေဟာသူ့အပေါ်ကိုဆို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို၊ ဖခင်တစ်ယောက်လို နားလည်မှု အပြည့်ပေးနိုင်သူမို့ သူက အဖေ့ကို အရမ်းချစ်ရတာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း မေမေက အိမ်တံခါးဝမှာ အပြုံးဖြင့် အဆင်သင့် စောင့်နေတာဖြစ်၏။

“ဟော ... သားလေး ပြန်လာပြီ။ လာ ... ဒီသားအဖနှစ်ယောက် ပြန်လာတာနဲ့ အမောပြေသောက်ဖို့ သံပရာရည် ချိုချည်လေး ပျော်ထားတယ် ... လာ”

“အား ... မေမေပြောတာနဲ့တင် အမောကို ပြေသွားပြီ။ ဖေဖေ ... ပေး ... ပေး ... သားပဲ အိတ်တွေ သယ်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မေမေနဲ့ သံပရာရည်သွားသောက်နှင့်ချည်”

ခေါင်က ကားထဲက ဖေဖေရဲ့အိတ်တွေ အလုပ်ဖိုင်လ်တွေကို သယ်လာကာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အဆင်သင့် ပျော်ထားလေသော သံပရာရည်ခွက်ကို မေမေက ကမ်းပေးလျှင် သူက သဘောကျကျေနပ်စွာဖြင့် ခွက်ကိုယူကာ အားရပါးရဖြင့် တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ သားရယ်။ သီးသွားပါ ဦးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ... သောက်လို့ ကောင်းရဲ့လား။”

“အာ ... မေးစရာလိုသေးလို့လား ဖေဖေရာ။ မေမေက လက်ဆိပ်ရှိတဲ့သူပဲဟာ။ မေမေ ဘာပဲလုပ်ပေး လုပ်ပေး ဘယ်ရိုးဂွတ်ပဲ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ဖေဖေကော မေမေကပါ သဘော တကျဖြင့် ရယ်မောကြ၏။ ဖေဖေက သူ့ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ပေး ရင်းက ...

“ဟား ဟား ... ငါ့သားကတော့ မအေကို ကပ်ချုပ်နေ ပြန်ပါပြီ။ ဘာလဲ ... မုန့်ဖိုးပိုရအောင်လို့လား။”

“အာ ... ဟုတ်ပါဘူး။ မုန့်ဖိုးလောက်ကတော့ စာမဖွဲ့ပါ ဘူး။ မေမေလက်ရာက တကယ် ကောင်းလို့ပါ။”

“အမယ်လေး ... ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်။ ကဲ ... ပြောပါဦး။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သား အဖေကကော ကျောင်းကြိုတာ အချိန်မှန်ရဲ့လား။”

“အကုန်လုံးလည်း အဆင်ပြေတယ်။ ဖေဖေကလည်း right time ပဲ”

ခေါင်က မေမေရဲ့မေးနေကြမေးခွန်းကို ဖြေနေကြ အိုက်တင်အတိုင်းပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အဲဒီလိုဆိုလျှင် ဖေဖေက ပင်ပြောလေ၏။

“သားကို အကြံအပို့လုပ်တဲ့ကိစ္စက ဘယ်တော့မှ ငါ့နောက် မကျပါဘူးကွာ”

“အဲဒါတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကဖြင့် ဒီအရွယ် ကြီးတောင် ရောက်နေပြီ။ ရှင် ကိုယ်တိုင်က အကြံအပို့ လုပ်နေတာကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူး။ သားလေးလည်း ကားမောင်းတတ်နေပြီပဲ။ ကျောင်းကိုတော့ သူ့ဘာသာသူ ပဲ သွားပါစေ”

“အာ ... မဖြစ်နိုင်တာ။ သားလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါပဲ ကျောင်းကြိုပို့လုပ်ပေးနေတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားနဲ့ အတူတောင် ငါက ကျောင်းတက်ချင်သေးတာ”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေရာ။ ဖေဖေ လိုက်ပို့လိုက်ကြိုလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်။ သား ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေဖေ အဲဒီ လို လုပ်ပေးတာကို အရမ်းကြိုက်တာ။ သားသူငယ်ချင်း တွေဆို သားကို အရမ်းအားကျကြတာ။ သားတို့အရွယ် တွေက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက်နိုင်တာက မဆန်းပါဘူး။ အခုလို အဖေက ဂရုတစိုက် ကျောင်းအကြံ အပို့လုပ်ပေးနေတာကိုက သားအတွက် ဂုဏ်ယူစရာကြီး ဖြစ်နေတာ။ သားက ဘယ်တော့မှ ကျောင်းကို ကိုယ်တိုင် မသွားဘူး။ ဖေဖေကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးစေချင်တာ”

“အမယ်လေး ... ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကိုတော့ မနိုင် ပါဘူးရှင်။ ဖအေကို လိုက်ပို့ခိုင်းတဲ့ကောင်လေး ရည်းစား ရမှ အဖေလိုက်မပို့နဲ့တော့ဆိုမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်မယ်။ ဟွန်း ...”

မေမေက သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို အမြင်ကတ် သလိုမျိုး ချက်စောင်းထိုးကာ သံပရာရည်ခွက်တွေသိမ်းပြီး အနောက် ထဲ ဝင်သွားလေသည်။ ဖေဖေနှင့်သူက မေမေအပြောကို သဘော ကျသွားကာ သားအဖနှစ်ယောက် သဘောတကျဖြင့် တဟား ဟား ရယ်မောကြရင်း ...

“ဟား ဟား ... စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားပြီ။ တို့သား အဖချစ်တာကို မနာလိုဖြစ်သွားတာ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ မေမေ့ကို ချောဖို့ ကတော့ ဖေဖေတာဝန်နော်”

“အေးပါကွာ။ ခြောက် ... ဒါနဲ့ သား တကယ်ပြောတာ နော်”

“ဘာကိုလဲ ဖေရ”

“အဖေ အကြံအပို့ လုပ်နေတာကိုလေ။ သားလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကားမောင်း ပြီး ကိုယ်တိုင်ကျောင်းမတက်ချင်ဘူးလား”

“အာ ... မတက်ချင်ပါဘူး။ ဖေဖေ လိုက်ပို့ပေးတာကိုပဲ ကြိုက်တာ။ သားအတွက်က အသက်အရွယ် ဘယ်လောက် ပဲ ကြီးသွား ကြီးသွား ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ကလေးပဲလေ”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ဖေဖေက ကျေနပ်ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် သူ့ပခုံးကို အားရပါးရဖက်ကာ ...
“ဒါမှ ငါ့သားကွ။ တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူကလည်း ဖေဖေကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ရင်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်က ရယ်မောမိကြသည်။ သူ့ဘဝမှာ အဖေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ကတောက်ကဆရယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူးသလို အဖေဟာ သူ့အတွက် ဘာနဲ့မှယှဉ်မရသည့် Hero အဖြစ် စံထား ရတာဖြစ်သည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(ဖြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

တုတုက ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်ခင်းမှာ ရွှေရည် တို့အိမ်က အလှူသွားဖို့ ရှိတာကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် ထွက်လာ ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဥဥကတော့ တုတုရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရွှေရည် နဲ့ မတည့်တာကြောင့် ဥဥကို ခေါ်မလာခဲ့တော့ချေ။ အဲဒါကြောင့် တုတုက ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... တု၊ အေးဆေးနေဦးနော်။ ပြီးမှ နင်နဲ့ငါစကား အေးဆေးပြောမယ်”

တုတုက ရွှေရည်စကားကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင် သေးဘဲ မုန့်ဟင်းခါးကို အရင်ငုံ့စားရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ရတယ် ... အေးဆေးနေမှာ။ ဒီနေ့ ဥဥလည်း မပါတော့ အေးရာအေးကြောင်းပဲလေ။ မုန့်ဟင်းခါးပါ ပါဆယ်ထည့် သွားမှာ”

“အမယ်လေး ... ကျေနပ်တယ်။ ကျေနပ်တယ်။ ငါ့ချစ် အစ်မကြီး ဥဥအတွက်ပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ အခုတော့ ခဏလေး နေဦး။ ငါ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို ဟင်းရည်သွားထည့် ပေးလိုက်ဦးမယ်”

တုတုက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်းက မုန့်ဟင်းခါး ဆက်စားနေလိုက်သည်။ စားလို့ပြီးသွားလေလျှင်တော့ တုတုက အချို့ပန်းကန်နား ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ရွှေရည်မကို စောင့်နေလိုက် သည်။ ရွှေရည်က ခဏအကြာမှာ တုတုအနားကိုရောက်လာရင်း...

“ဆောရီးပဲဟယ်။ ဧည့်သည်တွေ ကျနေတာနဲ့ နင့်ကို တောင် သေချာဧည့်မခံရဘူး။ အဆင်ပြေရဲ့လား သူငယ် ချင်းရယ်”

“အမယ်လေး ... နင်ကလည်းနော်။ အိုဗာတင်းတွေလာ တိုက်နေပြန်ပါပြီ။ နင်နဲ့ ငါက ပြောစရာလား။ ရတယ်... အေးဆေး။ ဒီတစ်ခေါက် နင့်အလှူက လူတော်တော်များ များ ဖိတ်ထားတာပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ငါ့အဘွားက ဒီတစ်ခါ အကျဉ်း ရုံး မလုပ်ဘူးလေ။ ဧည့်သည်တော်တော်များများ ဖိတ် ထားတော့ ငါ့မှာ ဧည့်ခံရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောတော့တာ ပေါ့”

“ငါကော ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ။ လုပ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါဟယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးဆေးနေ။ ဟဲ့ ... အေး ဆေးမှ ပြန်နော်။ ခဏနေရင် ဧည့်သည်တွေ ပါးပါပြီ”

“အင်းပါ ... ရပါတယ်။ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းပျင်း နေပြီ။ ဒီမှာက ဧည့်သည်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတာဆိုတော့ ငါ့ခြံ ထဲ ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏနေမှ အပေါ်ပြန်တက် လာခဲ့မယ်”

“အေး ... ပြီးရော၊ အေးဆေးသွားနေရတယ်”

တုတုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းကမှ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။ ရွှေရည်တို့အိမ်က တုတု အမြဲဝင်ထွက်သွားနေကြဖို့ ဘယ်အရာ ဘာမှစိမ်းမနေပါ။ တုတုက တုတုချစ်တဲ့ သစ်ခွခင်းတွေဆီသွားကာ ပန်းတွေကြားမှာပုန်းတစ်လုံးဖြင့် Selfie ဓာတ်ပုံရိုက်နေတုန်းမှာ ခြံရှေ့က ရိုးပျံပူဖောင်းရောင်းတဲ့ဈေးသည် ဖြတ်သွားတာကြောင့် တုတုက ပူဖောင်းဝယ်ဖို့ ခြံပြင်ထွက်ကာ ဈေးသည်ကို လှမ်းခေါ်ရသည်။ ဈေးသည်က မကြားတာကြောင့် တုတုက သူ့အနောက်ကို အပြေးလိုက်ခေါ်ရ၏။

“အမယ်လေး ... ဦးလေးရယ်။ ခေါ်လိုက်ရတာ”

“မကြားလို့ပါ”

“ဘာလုံးက ဘယ်လောက်လဲ”

“ဒီဘက်က အဖြူနှစ်ထပ်က ငါးရာ၊ ရိုးရိုးက သုံးရာ”

“အဖြူနှစ်ထပ် သုံးလုံးပေး”

တုတုက ပိုက်ဆံပေးဖို့ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်ချိန်မှာ ဘေးမှာခွေးတစ်ကောင် ရှိနေတာကြောင့် လန့်သွားရ၏။ အမယ်လေး။ တုတုက နဂိုတည်းက ခွေးကြောက်တတ်တာကြောင့် အခုလို ကိုယ့်ဘေးနားမှာ အင်းခွေးလို ခွေးအကြီးစားကြီး ရှိနေတာမို့ လန့်ပျပ်သွားရကာ နောက်ကိုတစ်လှမ်း ဆုတ်ရင်း ခွေးကို မောင်းလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ခွေး ... ရှူး ... ရှူး ... သွားစမ်း။ ဘယ်ကခွေးလေးလွင့်တွေလဲ။ ရှူး ... သွားစမ်း! ... ရှူး!”

“ဟေ့ ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ။ အဲဒါ ငါ့ခွေးကွ”

တုတုက ခွေးကို မောင်းနေချိန်မှာ တုတုရဲ့အနောက်ကနေ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာကာ စကားသံအဆုံးမှာ အဲဒီသူက သူ့ခွေးရဲ့ဘေးဆီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ တုတုက ခွေးအတွက် လာအဖြစ်သည်းနေသော အဲဒီဘိုးတော်ကို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ တုတုကို ဘလိုင်းလာကက်လေ၏။

“ဒီမှာ ... ဒါ ခွေးလေးလွင့် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

တုတုက အဲဒီစကားကြောင့် ဒေါသက ထောင်းခဲနဲ့ ထွက်သွားရကာ ပက်ခဲနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လမ်းဘေးမှာတွေ့တဲ့ခွေးမို့ လမ်းဘေးခွေး ပြောတာလေ။ ဦးလေးခွေး ဆိုတာ သိစေချင်ရင် ဦးလေးခွေး ဆိုပြီး ခွေးလည်ပင်း ဆွဲထားပါလား”

“ဘာကွ။ မင်း တော်တော်မှိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ဦးလေးကကော။ ဦးလေးခွေး ကျွန်မကို ကိုက်မှာစိုးလို့ မောင်းလိုက်တာလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ကက်ကက်လန် နေရတာလဲ”

တုတုက ဒေါသက ထွက်လာရတာ၊ အဲဒီဦးလေးကြီးကိုတောင် ပြန်ကောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက တကယ်ပဲ ဘက်ကက်လန်နေတာဖြစ်၏။

“အေး ... ငါ့ခွေးက ကိုက်သေးလို့လား။ မင်းကို ကိုက်ခဲ့ရင် ဆေးဖိုးဆယ့်ငါးဆ လျှော်ပေးလိုက်မယ်”

“ဘာ။ ဦးလေးနော် ... ဦးလေး လူကြီးဖြစ်နေလို့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... တု ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရွှေရည်က ခြံထဲကနေ ထွက်လာကာ တုတုဘေးရောက်လာလျှင် တုတုက သူများရပ်ကွက်မှာ ပြဿနာမတက်ချင်တာကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ရကာ ...

“ဘာမှဖြစ်ဘူး။ လာ ... လာ ... လာ ... သွားမယ်”

“ဦး ... ဦးလေး သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ရွှေရည်က အဲဒီ ဘိုးတော်ကို နှုတ်ဆက်နေသေးတာကြောင့် တုတုက ကြည့်လို့မရစွာဖြင့် ရွှေရည်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘိုးတော်ကလည်း တုတုကို ကြည့်လင်ပုံတော့ မရပေ။ ခြံထဲရောက်လာမှ ရွှေရည်က ...

“အမယ်လေး ... နင်ကလည်းလေ တကယ်ဘိုးတော်နဲ့မှ ရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ဘာဖြစ်ကြတာတုံး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟယ်။ ငါ့ဘာသာ ခိုးပျံ့ပူဖောင်း ဝယ်နေတာ။ ဘေးမှာ သူ့ခွေးကြီးက ရောက်လာလို့ ငါက မောင်းတဲ့ဟာကို အမယ်လေး သူ့ခွေးကို လမ်းဘေးခွေးလို့ ပြောမိလို့တဲ့ ကက်တာ ကက်တာ ဆိုတာလေဟယ်။ တကယ်ပဲ လူကြီးဖြစ်နေလို့”

“အဲဒီ ဘိုးတော်ကြီးက အဲအတိုင်းပဲ။ ဟိုးဘက်နှစ်ခြံကျော်မှာနေတာ။ လူကန့်လန့်ကြီးပါဟယ်။ ဘောစိတွေဆိုတော့ ဘဝင်မြင့်နေကြတာ”

“ဟင်း ... အဲဒါတွေက မရှိသင့်တဲ့ ဘဝင်ကြီးတွေပါဟယ်။ သက်သက်မဲ့ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့မှာပူဖောင်းတောင် မဝယ်ရတော့ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

“ဟား ဟား ... စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့ သယ်ရင်း။ ကဲပါ ... လာ ... အိမ်ထဲဝင်။ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါးနေပြီ။ နင်နဲ့ငါ အခန်းထဲမှာ ဂိမ်းသွားဆော့မယ်။ လာ ... လာ”

ရွှေရည်က တုတုရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲခွတ်ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ တုတုမှာ မကြည်လင်တော့သောစိတ်ဖြင့် ရွှေရည်နဲ့အတူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

သူ့ခွေးနဲ့ ပတ်သက်တာကို အကြီးကြီး ချဲ့လေသော အဲဒီ ဘီးကျဲကြီးကိုတော့ တုတုက တကယ်ပဲ ဒေါက်နရလေသည်။

“ဟား ... ဒီခေတ် ဒီကာလ မိန်းကလေးတွေများ တော်တော်ကို ယဉ်ကျေးမှု မရှိတော့တာပဲဟေ့”

ဖေဖေက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာကာ အလွန်တရာမှ စိတ်ပျက်လေသော အသံဖြင့် ပြောတာကြောင့် ခေါင်က အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရကာ ဖေဖေဘေး ဝင်တိုင်ရင်း မေးရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရ။ ဖေဖေကြည့်ရတာ တော်တော် ဒေါကန်လာပုံပဲ။ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ။ ဘယ်ကဟာမလေးမှန်း မသိပါဘူး။ ငါတို့ ဘရောင်းကို လမ်းဘေးက ခွေးလေခွေးလွင့်တဲ့ အဲဒါ အဖေနဲ့ ဆက်စကားများလာတာ။ ငါမွေး ငါ့သမီး အရွယ်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာလေးက ငါ့ကို ကက်ကန်လန် ခံပြောသွားတယ်။ ဒေါကန်ချင်စရာကွာ”

ဖေဖေက ဘရောင်းကြီးကိုဆို အိမ်သားတစ်ယောက်လို သဘောထားသူစို့ တော်တော်လေး ဒေါကန်လာတယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်ရလေသည်။ အဲဒါကြောင့် သူက ဖေဖေကို ဖက်တွယ်လိုက်ရင်း ပြောရာပြောရာကြောင်း ပြောရသည်။

“ဪ ... ဪ ... အဲဒါကြောင့် တို့ဖေဖေက စိတ်မကြည်လာတာပေါ့။ လူတွေကလည်း အကြင်နာတရားကို မရှိကြတာပါ ဖေရာ။ သူတို့က လူလူချင်းတောင်နှိမ်ချဆက်ဆံခင်တတ်ကြတာဟာ။ အဲဒါတွေအတွက် သွေးအတက်ခံမနေစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရာ။ ဖေဖေ အအေးသောက်မလား။ သား သွားပျော်လိုက်မယ်”

“ဟ ... နေပါစေ သားရာ။ ငါ့သားလေးပဲ လိမ္မာတယ်”
“အမယ်လေး ... ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာလောက်လေးကိုပဲ လိမ္မာတယ် လုပ်နေတာ။ ရှင်သားက နှမ်းပဲဖြူးနေတာ။ ကဲ ... ရော့ ... အအေးသောက်လိုက်ဦး”

မေမေက ဖေဖေသောက်နေကျ ဆားငန်စေ့ပျော်ရည် ပျော်လာကာ ယူလာလျှင် ခေါင်က မေမေလက်ထဲက အအေးခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ဖေဖေကို တိုက်လိုက်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... နှမ်းမဖြူးရပါဘူး မေမေရ။ သားကတကယ် သွားပျော်မလို့ပါ။ မေမေက ဦးသွားလို့”

“အမယ်လေး ... ဟုတ်ကဲ့ပါတော်။ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ငါတို့သားလေးက သိပ်လိမ္မာတာပါ မေကြီးရ။ ကလေးကို အဲလိုမပြောစမ်းပါနဲ့။ အမ် ... ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ပါကင်ပေပါတွေနဲ့ စားပွဲမှာ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဘာတွေလဲ ဘား”

ဖေဖေအမေးကြောင့် ခေါင်က ဟဲခနဲ မျက်နှာချိုသွေးမိသွားသည်။ ခေါင် ဒီကနေ့ တစ်နေ့ကုန် ဒီပါကင်အတွက်

တိုင်ပတ်နေတာဖြစ်၏။ ဖန်ပုလင်း သဲနာရီလေးကို လှတပတဖြစ်အောင် romantic ဆန်စွာ ဘယ်လိုထုပ်ပိုးရမလဲဆိုပြီး သူက အတွေးများနေရတာဖြစ်၏။ ဖေဖေက ဘာတွေလဲ မေးလာသော အခါမှာတော့ သူက ရှက်ရယ်တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်းက ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အဲဒါလား။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အဲဒါ သားလက်ဆောင်ပေးစရာ ရှိလို့ ပါဆယ်လှလှလေး ထုပ်နေတာ”

“ဟေ ... အထူးအဆန်းပါလားကွ။ သားက ဘယ်သူ့ကို ပေးချင်တဲ့လက်ဆောင်ဖို့လို့ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံလုပ်နေရတာလဲ။ ဆိုင်တွေ ဒီလောက်ပေါ့ပါဘိနဲ့။”

ဖေဖေက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် ခေါင်က သိပ်ပြီးရှည်ရှည်ဝေးဝေး အတွေးပွားမနေတော့ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်တော့သည်။

“ဆိုင်မှာ သွားလုပ်လို့ ရတာတော့ ရတာပေါ့ ဖေဖေရ။ ဒါပေမဲ့ လေးနက်မှုချင်းကျတော့ မတူတော့ဘူးလေ။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ပြီးတော့ ဒီလက်ဆောင်က နှယ်နှယ်ရရ သူ့အတွက် မဟုတ်ဘူးနော်။ သားကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကို ပေးဖို့”

“ဘယ်လို ... သားကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ဟုတ်လား”

“ဖေဖေဘက်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ချိန်မှာ မေမေကပါ သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်ကာ ...

“သားက ချစ်သူတွေ ဘာတွေတောင် ရနေပြီလား”

“အာ ... သားကို အဲဒီလောက်အထိ အထင်မကြီးပါနဲ့။ ချစ်သူမဟုတ်သေးပါဘူး။ သားဘက်က စိတ်ဝင်စားရုံပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒါကြောင့် ပိုးပန်းတဲ့ သဘောပါ”

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ သား”

“အင် ... သားတို့ကျောင်းကပဲ။ cuttie လေးပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သေချာမှ ကြေညာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ အခုတော့ ကြိုသိသွားပြီ”

“မင်းက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ သားရယ်”

ဖေဖေက သူ့ကိုနှမြောနေသလို မျက်ဝန်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောတာကြောင့် သူက ဖေဖေရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို နားလည်စွာဖြင့် ဖော့ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေကလည်း သားက စိတ်ကစားတာလေ။ သားခေါင်းထဲမှာ အပြည့်ရှိတာက ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်။ နောက်ပြီးတော့ သားရဲ့ဘာသာရပ်တွေ ...

အဲဒါတွေပဲ။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... သား အခန်းထဲမှာပဲ ပါကင်သွားထုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ခေါင်က စားပွဲပေါ်က ပါကင်ပေပါတွေ တိတ်တွေ သူ့က ခပ်သွက်သွက်လေး အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ လောလောဆယ်မှာ သူ့ခေါင်းထဲရှိနေတဲ့ အကြောင်းအရာက သူ့ရင်ထဲကို ဘစ်မျိုးတစ်ဖုံ ငြိတွယ်စေသော ကောင်မလေးကို ဒီလက်ဆောင်လေး ပေးချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ခေါင်က Library အထွက်လမ်းက ကော်ရစ်တာ အမျိုးမှာထိုင်ကာ တစ်ယောက်သောသူကို စောင့်နေတာဖြစ်၏။ သူ့ရဲ့ဘော်ဒါစပိုင်တွေရဲ့ စုံစမ်းပေးမှုအရ သူမ library သွားနေ တယ်ဆိုတာ သိတာကြောင့် ခေါင်က ဒီနေရာမှာ စောင့်နေတာ ဖြစ်သည်။ မနေ့က အစွမ်းကုန် လှပအောင် ထုပ်ပိုးထားသော သူ့ရဲ့ပါဆယ်ထုပ်လေးဟာ ချစ်စရာ ချို့ချည်လုံးလေးပမာ လုံးကျစ် ကျစ်လေးနှင့် Romantic ဖြစ်လေ၏။

“ကန်တင်းပဲ တစ်ခါတည်း သွားလိုက်တော့မယ်လေနော်”

ခေါင်က လာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။ ဥဥက သူ့ကိုမြင်ကာ ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်တာမို့ သူက ပိုပြီးကျေနပ်မိသွားလေ သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ တုတု ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထားက တည်လိုတင်းသွားလေသည်။ ခေါင် က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ဥဥကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဥဥ ... Library က ပြန်လာတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ စာအုပ်လာပြန်အပ်တာလေ”

“ဥဥ ... သွားမယ်လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တုတုက စပ်ဆောင့်ဆောင့် အသံနဲ့အတူ ဥဥရဲ့လက် ကိုဆွဲကာ သွားတော့မယ်ဟန်မို့ ခေါင်က ဥဥရှေ့က ဆီးကပ်တံ ရုပ်လိုက်ရင်းက ...

“ဧက ... ဧကလေး နေပါဦး ဥဥရဲ့။ ပေးစရာလေးရှိလို့။

ရော ... ဥဥအတွက်”

သူ့ရဲ့လက်ဆောင်ထုပ်ကိုမြင်လျှင် ဥဥက အံ့အား သင့်သွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ ...

“ဘာ ... ဘာအတွက်လဲ”

“ဟိုနေ့က correction pen ငှားတယ်လေ။ နောက်ပြီး တော့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်တာလည်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဟ ... ကြောင်လှချည်လား”

ခေါင်က-ဘေးကနေ ဖောက်ခွဲရေး ဝင်လုပ်နေသော တုတုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ဥဥက သူ့ကိုနားမ လည်စွာကြည့်ရင်းက ...

“မဟုတ်သေးပါဘူး ခေါင်ရဲရန်ရယ်။ ဥတို့က နဂိုတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ ပြီးတော့ correction pen ငှားတယ် ဆိုတာကလည်း သိပ်ကြီးမားတဲ့ အကူအညီမျိုးမှ မဟုတ် တာ။ လက်ဆောင်ပေးဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မှု မရှိကြတာ။ အဲဒါကြောင့် friendship present ပေါ့။ လက်ခံပေးပါ”

“ဟို”

“ကဲပါ ... ဥဥရယ်။ နင် မပြောနဲ့တော့။ ငါပြောမယ်။ ဒီမှာ ခေါင်ရဲရန်၊ ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ။ တစ်ခါ တည်း အပြတ်ပြောလိုက်မယ်။ ငါတို့နဲ့လာလာမပတ်သက် နဲ့။ သူငယ်ချင်း မလိုဘူး”

ခေါင်က သူ့ကို ကြားထဲကနေ ကက်ကက်လန်ရန် တွေ့လေသော တုတုကို အသေအချာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက် ရင်းက ...

“နင်နဲ့ကော ဘာဆိုင်လို့လဲ ဇွဲတုတု။ ငါက ဥဥကိုပြော တာ”

“ဆိုင်တယ်။ ဥဥက ငါ့အစ်မ။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာ မှန်သမျှ ငါ့မှာ ပြောနိုင်တဲ့ authority (သြဇာ)အပြည့်ရှိ တယ်။ နင် ငါတို့နဲ့ ပေးပေးနေ”

“ဝါး ... ဝါး ... ဇွာလိုက်တာ။ authority ဆိုတာ အစ်မ မှာပဲ ရှိရတာပါ။ ဘယ်နှယ် ညီမက ရှိနေရတာလဲ”

ခေါင်က ဇွဲတုတုကို တမင်တကာ ဆွဲပေးလိုက်တာ ကြောင့် သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် တောက်ခေါက်ကာ ထင်မှတ် မထားစွာဖြင့် သူ့လက်ထဲက ပါဆယ်ထုပ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ အောက်သို့ပစ်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

“ဟယ် ... တုတု”

သူနဲ့ဥဥရဲ့ အံ့အားတသင့် အာမေဒိုတ်အဆုံးမှာ တုတုက သူ့ကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“သဘောပေါက်တယ်နော်။ နောက်တစ်ခါ ဒီထက်ဆိုးမယ် မှတ်။ လာ ... ဥဥ ... သွားမယ်”

ဥဥရဲ့လက်ကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်နေတာကြောင့် ဥဥမမျာ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ဇွဲတုတု နောက်ကိုလိုက်ရရင်းက သူ့ ကို အားတုံအားနာစွာဖြင့် ရအောင်တောင်းပန်သွားရှာပါသည်။

“အရမ်းပဲ အားနာပါတယ်။ Sorry ပါ ခေါင်ရဲရန်”

“ကဲ ... လာစမ်းပါဟာ”

ခေါင်က ဇွဲတုတု ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားရာ နောက်ကို လိုက်သွားရလေသော အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သူ ရင်မောသွားရ သည်။ မင်းက ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ခက်ထန်ပြီး ဥဥက ဘာ လို့နူးညံ့ပျော့ပျောင်းရတာလဲ။

ခေါင်က အောက်မှာ အထီးကျန်စွာ ကျသွားလေ သော သူ့ရဲ့ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ပြန်ကောက်ယူရင်းက မဲ့ပြီးတစ် ချက် ပြုံးမိသွားသည်။

အချစ်က အဲဒီလိုမျိုးလေ။

“ဟော ... ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်လာကြပြီ။ Welcome”

ဥဉနဲ့တုတုက ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းမှာ လှိုက်လှဲနေ့ထွေးသော စကားသံနှင့်အတူ ဥဉတို့ကို ကြိုဆိုနေသော အန်တီမာစီကို တွေ့လိုက်လျှင် အရမ်းပဲ အံ့အားသင့်သွားရကာ ဥဉတို့နှစ်ယောက်က အန်တီမာစီဆီသွား၍ အပြေးဖက်လိုက်ရင်း...

“ဟား ... အန်တီမာစီ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ။ သမီးတို့ကိုတောင် အကြောင်းမကြားဘူး။”

“ဟား ဟား ... အန်တီက Surprise လုပ်လိုက်တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ။ အံ့ဩသွားတယ်မှလား။”

“ဟား ... အံ့ဩတာပေါ့။ အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်လာတာကိုး။”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ... လာ ... သမီးတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်။ ငါ့သမီးတွေအတွက် လက်ဆောင်တွေပါတယ်။ ညည်းတို့အမေက အင်္ကျီတွေလည်း ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ် ... လာ”

“ဝါး ... ပျော်စရာကြီး”

ဥဉနဲ့တုတုကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ပန်းဖက်၍ အန်တီမာစီက အတူတူ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲနဲ့ပေါ်မှာ တင်ထားသော အိတ်များစွာကြည့်ကာ ဥဉတို့က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အိတ်တွေကို ဖွင့်ကြည့်ကြကာ ...

“အများကြီးပါပဲလား အန်တီ”

“မများပါဘူး။ ဒီလောက်ကတော့ ပါးပါးလေးပါ။ ခြော်... ဒီမှာ။ ဒါက သမီးတို့ အမေ ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ ဥဉအတွက်၊ ဒါက တုတုအတွက်”

ဥဉတို့က အန်တီမာစီ ပေးတဲ့အိတ်ကို ယူကာ မေမေ ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဂါဝန်ကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ချစ်သောမေမေက ဥဉအကြိုက် လိမ္မော်ရောင် တောက်တောက်လေး ဝယ်ပေးလိုက်၍ တုတုအတွက်ကတော့ baby pink ကာလာလေးပဲ ဖြစ်၏။

“အင်္ကျီလေးက အရမ်းလှတာပဲ။ ကြိုက်တယ်”

“သမီးတို့အမေက အချိန်လည်း သိပ်မရတော့တာနဲ့အမြန် ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကော နောက်လထဲ ပြန်မယ်ဆိုတာ ပြန်ဖြစ်လား အန်တီ”

“အင်း ... ပြန်လာဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ project ကပြီးသလောက် တောင် ရှိပြီပဲဟာ။ ကဲ ... ကဲ ... သွားဝတ်ပြပါဦး။ ငါ့သမီးတွေ ဘယ်လောက်လှလဲ ကြည့်ရအောင်လို့”

“ဟုတ် ... ခဏလေးပဲစောင့်။ သွားဝတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဥဥက သွက်လက်တက်ကြွစွာဖြင့် အင်္ကျီသွားလဲဖို့ အထမှာ တုတုက ဥဥလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်းက ...

“ခဏလေး။ ဥဥ ... ဒီတစ်ခေါက်တော့ တု လိမ္မော်လေးလို ချင်တယ်”

“ဟဲ့ ... ညည်းပဲ ပန်းရောင် သိပ်ကြိုက်တာမှလား။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“အင် ... အန်တီမာစီကလည်း တုတုမှာက ပန်းရောင် ဂါဝန်တွေက များနေပြီလေ။ ဒီဟာလေးကကျတော့ လိမ္မော် လေးဆိုတော့ အရောင်လေးက ပိုနို့ပြီး လှနေတဲ့ဟာ။ လိမ္မော်လေးပဲ ကြိုက်တယ်။ ဥဥနော် ... ငါ ဒါလေးလို ချင်တယ်။ တုတုကို လဲပေးနော် ... နော်လို့”

တုတုက သူ့လိုချင်တာဆို ရရမှဆိုတဲ့ အကျင့်က စိစလိုကို ဖြစ်နေပြီမို့ ဥဥက ဘာမှကို ပြောမနေတော့ဘဲ ခေါင်း ညိတ်ပြကာ ဥဥရဲ့ လိမ္မော်ရောင်ဂါဝန်လေးကို တုတု လက်ထဲထည့် ပေးလိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ရော့ ... ကြိုက်တာယူ၊ သဘော”

“ဟေး ... ဒါမှ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဥဥ။ ရော့ ... တုတု ဟာ။ အန်တီမာစီ ခဏလေးနော်။ သမီး အင်္ကျီသွားဝတ် လိုက်ဦးမယ် ...

ဘယ်လောက်လှလဲ ချီးကျူးဖို့ ပြင်ထား”

ဥဥရဲ့လက်ထဲကို သူမ ဂါဝန်ပန်းရောင်လေး ပစ် ထည့်ပေးကာ လိုချင်တာရသွား၍ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်ကို

အသည်းအသန် တက်သွားကာ အင်္ကျီသွားဝတ်ကြည့်နေတော့ သည်။

“ဟင်း ... တုတု တစ်ယောက်ကတော့လေ။ ငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲ။ သူ လိုချင်ပြီဆို ရှုရမှ”

“ရပါတယ် အန်တီမာစီရယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ။ ဗိုလ်ကျရမှ ကျေနပ်တဲ့ဟာ။ အန်တီ အေးဆေးမှ ပြန်နော်။ ထမင်းအတူစားကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီည အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား”

“အမယ်လေး ... နောက်ရက်မှပဲ လာအိပ်ပါမယ်တော်။ ကျုပ်မှာတစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း နောက်ကြောင်းက မအေးဘူးလေ။ ဒီနေ့ ညနေ ဖိုးခွားတို့ နဲ့ ထမင်းစားဖို့ ချိန်းထားတယ်။ သန်ဘက်ခါကျမှ လာခဲ့ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီမာစီ”

“Surprise”

တုတုက တက်ကြွဝမ်းမြောက်စွာသော အသံနဲ့အတူ မေမေ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဂါဝန်လေးကို လဲဝတ်လာ၏။

“အမယ် ... ငါ့တူမက လှတော့ လှသားပဲ”

“ဟင် ... အန်တီမာစီကလည်း။ လှတော့ လှသားပဲလောက် ပဲလား။ လှတယ်လောက်တော့ လုပ်လိုက်။ နော် ... ဥဥ လှတယ်မှလားဟင်”

“လှတာပေါ့။ အရမ်းလှ”

“အမယ်လေး။ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့လေ အတိုင် အဖောက်ကို ညီနေတာပဲ။ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

အန်တီမာစီက စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ဥဥတို့ကိုချီးကျူး လေသည်။ အဲဒီလို ချီးကျူးခံရတိုင်း ဥဥတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာရတာဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိဘ က တခြားတိုင်းပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေချိန်မှာ သားသမီးဖြစ် မှာ တုတ်တုတ်နဲ့ ဥဥက ချစ်ခင်လိမ္မာနေတယ်ဆိုတာ ပဲပြင်ထိန်းသိမ်း ပေးတဲ့ မိဘတွေအတွက်လည်း image က ကောင်းလေသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကလည်း မကြာခင် ပြန်လာကြ တော့မှာမို့ ဥဥတို့က ပိုပြီးပျော်နေရတာဖြစ်သည်။

နေသွေးက ဝရန်တာဘတ်ကိုထွက်ကာ ကောင်းကင် ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေတဲ့ ပူလောင် ပြင်းပြ မွန်းကျပ်မှုဟာ တကယ်ပဲ စိတ်ကို ပို၍အိုမင်းစေ၏။

“ကိုခန့် ... ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဇနီးဖြစ်တဲ့ နန္ဒာက ဝရန်တာဘတ်ကို ထွက်လာ ကာ သူ့ဘေး ရောက်လာတာကြောင့် သူက သက်ပြင်းမောတစ် ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်းက ဖော့ဖြေလိုက်သည်။

“ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလိုပဲ ပျင်းနေတာ နဲ့။ သားလေးကော”

“သားက သူ့အခန်းထဲမှာ။ ကျောင်းစာတွေ မပြီးသေးလို့ တဲ့ လုပ်နေတယ်။ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်ကို မေးစရာရှိတယ်။ ရှင် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်နေ တာလဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်။ ညာဖို့မစဉ်းစားနဲ့”

နန္ဒာ ဘာတွေ သိနေတယ်ဆိုတာ သူကလည်း သဘောပေါက်စွာဖြင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်းကမှ သူ့ရဲ့တကယ်ပါရမီဖြည့်ဘက် ချစ်ဇနီးကို ဝန်ခံလိုက်သည်။

“သားအတွက်ပဲပေါ့ မိန်းမရယ်။ တို့မှာ ပူရတာဆိုလို့ ငါတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအတွက်ပဲ ရှိတဲ့ဟာ”

“သားက အမြဲလိုမှာတဲ့ ကလေးပါ။ သူ့အသက်အရွယ် ကောင်လေးတွေလည်း ဒီလိုပဲ ရည်းစားသနာဆိုတာ ရှိကြ တာပါပဲ။ အဲဒါ သဘာဝတရားပဲလေ ကိုခန့်ရဲ့။ ဘယ် တားမြစ်ပိတ်ပင်လို့ ရမှာလဲ”

“အေးကွာ ... ငါတို့သားလေးတောင် အရွယ်ရောက်လာ ပြီ”

“အမေဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကတောင် အူမတိုတာ အဖေဖြစ်တဲ့ ရှင်က အေးဆေးနေစမ်းပါ။ တကတဲ သူ့သားမှ သား ထင်တယ်။ သားက ရှင်ကိုကြည့်တာနဲ့ သိတယ်နော်။ ကျွန်မကိုတောင် ပြောနေသေးတယ်။ ဖေဖေက သူ့ကိုစိတ် ဆိုးနေလား မသိဘူးတဲ့။ လူငယ်ပဲ လူငယ်လို လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်မှုကို ရပါစေ။ သား ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့တွဲ တွဲ ရှင်က လိုက်ပြီးစိတ်ပူနေဖို့ မလိုဘူး။ အရေးကြီးတာက သားရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကိုသာ ကျွန်မတို့က တည့်မတ် ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ပဲ”

နန္ဒာက သူ့ကို ဖျောင်းဖျာတဲ့ သဘောဖြင့် စိတ်ထား တတ်အောင် ပြောနေတာကြောင့် သူ့က လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက် သည်။ အရင်တုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သားသမီးနေရာ မှာပဲ ရှိခဲ့သူခို မိဘတွေရဲ့ ခိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ပေ။ အခု သူ့ကိုယ်တိုင် မိဘနေရာကို ရောက်တော့မှ သူ့အတွက်ဆို

ငဲ့ခဲရ စိတ်ပူရရှာသော သူ့ရဲ့ မိဘတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပေးတတ် သွားသည်။

သားဟာ သူ့ရဲ့ ခွန်အားပဲဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ ဘဝတစ်ခု လုံးဟာ သားအတွက် ဖြစ်၏။ ခန့်နေသွေးရဲ့ သား ခေါင်ရဲရန်ကို သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ တူတယ် တန်တယ် မရှိဘဲ သားကိုပိုး ဆွေးသလို မွေးလာခဲ့ရတာဖြစ်၏။ အမေဖြစ်တဲ့ နန္ဒာထက်တောင် သားအပေါ်ကို သူက ပိုပြီးလွန်ကျူးစွာ ဂရုစိုက်တတ်သူ ဖြစ်တာ ကြောင့် သား ရည်းစားထားမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ သူက ခိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တော့ ရှိလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သားလေးကို သူတို့နဲ့ပဲ အမြဲပျော်ပျော်နေကာ သူတို့သားအဖရဲ့ ကြားကို ဘယ်သူကမှ ကြားဝင်မလာစေချင်ပါ။

ဒီနေ့ သားလေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးတဲ့ အခါ မှာတော့ သားက သူ့ကို ထူးခြားသွက်လက်စွာပင် ကားပါကင် မထိုးခင် ကားကို စွတ်ရပ်ခိုင်းလေ၏။

“ဟာ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ကားခဏရပ် ... ရပ်”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

သူက ကားကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး သားကိုမေးလျှင် သားက ကားထဲကနေ အပြင်ဘက်က ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေဆီကို အသည်းအသန် လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ဟိုးမှာလေ ကျွန်တော် ကြိုက်နေ တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ”

သား လက်ညှိုးညွှန်ရာကို သူကကြည့်လျှင် များပြား လှသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားလေးတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်မို့ ဘယ်သူမှန်း မသဲကွဲချေ။

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ သားရ”

“အာ ... ဝင်းထဲဝင်သွားပြီ။ နောက်ကျောပိုးအိတ်ပန်း ရောင်လေး လွယ်ထားတာလေ ဖေဖေ။ ဖေဖေကလည်း သေချာမကြည့်ဘူး သားက ကြိုတုန်းပြမလို့ဟာ”

“မင်းတို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက တစ်ပုံကြီးပဲဟာ။ နောက်တစ်ခါကျမှ ဖေဖေ မျက်စိလျှင်လျှင်ထားကြည့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ။ အဲဒါဆို သား ဒီကပဲ ဆင်းလိုက် တော့မယ်။ ဖေဖေ ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းဦးနော်။ ညနေမှ တွေ့မယ်”

နေသွေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းက သားရဲ့ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပေးလိုက်လျှင် သားက ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်းသွားလေသည်။ ကားထဲကနေ သားရဲ့နောက် ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်းက သူက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ချမိသည်။

သားသမီးဆိုတာ မိဘပိုင်ဆိုင်ပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ သူတို့လေးတွေရဲ့ သက်ဆိုင်သူကို ပိုင်ဆိုင်မှုထက်ဝက်ခွဲပေးရတာ ကို သူ အခုမှ နားလည်တတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့အတွက် class နှစ်ချိန်တက်ပြီးပြီမို့ ဝိုက်ထဲက အချက်ပေးသံက ဖြည့်လာတာကြောင့် တုတုက ဥဥကိုဖွတ်ဆွဲခေါ်လာကာ ကန်တင်းသွားရတာဖြစ်သည်။ ဥဥက အမြဲအိမ်က ထမင်းဘူးပဲ စားတတ်တာ ဖြစ်ပေမယ့် တုတုကတော့ Freelance student အထာပဲ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ဆီမှာလည်း ထမင်းဘူးပါရဲ့သားနဲ့ တုတုရယ်”

“အာ ... ငါတို့ဘွဲ့ရလို့ Further study တောင် ထပ်လုပ်နေပြီ။ အဲဒါလည်း အိမ်ကထမင်းဘူးပဲ စားရမှာလား။ မစားချင်ပါဘူး”

“ဘေးကို ... ဘေးကို”

“အမယ်လေး”

အဲဒီအချိန်ခဏမှာ အသံတွေဟာ ပလုပ်စီဆူညံသွားတာဖြစ်၏။ တုတုက ဘလင်း ဘလင်းတွေထဲ၍ ဥဥကို စကားတွေပြောရင်း လမ်းလျှောက်လာချိန်မှာ ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးကနေ ပြေးထွက်ချလာတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ ဖြတ်တိုက်မိမလိုဖြစ်ကာ နောက်တစ်ချက် လှမ်းဆုတ်လိုက်ချိန်မှာ အနောက်ကို ခြေထောက်

က ဟန်ချက်ပျက်ကာ အနောက်ကို လန်ကျ၍ တုတုရဲ့စိတ်ထဲမှာ သွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ချိန်မှာ တုတုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ဝက်မှာတင် ရပ်တန့်သွား၍ နွေးထွေးမှုတစ်ခုကို ခံစားရကာ လက်တစ်စုံရဲ့ဆီးပွေ့မှုကို သိရှိလိုက်၏။

တုတုက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အားကိုးမှုတစ်ခုအဖြစ် ကယ်တင်ရှင်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိလေလျှင် တုတုရဲ့မျက်လုံးမြင်ကွင်းထဲသို့ မျက်နှာကြီးတစ်ခုက ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ တုတု အင်မတန်မှ အမြင်ကတ်လှပါလေသော ခေါင်ရဲရန်က တုတုကို ဆီးပွေ့ထားတာကြောင့် တုတုက လန့်သွားတာရော ရှက်ရွံ့ထူပူသွားတာတွေပါ ရောပေါင်း၍ ခေါင်ရဲရန်လက်ထဲကနေ အတင်းရုန်းကန် ထွက်လိုက်ရင်းက ...

“နင် ... နင် ... ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒါ”

တုတုက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် သူ့ကို ကောလိုက်လျှင် ခေါင်ရဲရန်က တုတုကို ပြန်ပြောကာ ဘုတောလေသည်။

“ဟာ ... နင် ပြုတ်ကျမှာ စိုးလို့လေ။ နောက်ပြန်လန်ကျရင် သမံတလင်းနဲ့ ခေါင်းမိတ်ဆက်ပြီး ရှောသွားမှာ စိုးလို့လည်း ဝင်ဖမ်းပေးရသေးတယ်”

“တောက်”

တုတုက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့စွာဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ထဲကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟဲ့ ... တုတု နေဦးလေ”

ဥဥရဲ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် တုတုက မစောင့်နိုင် တော့စွာ မြန်မြန်လေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဟာ ထူပူရှိန်ပိန်း၍ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာတော့ သေချာလေ သည်။

ဒီနေ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်ပဲ တုတုကို ကိုးရိုးကားရား နိုင်စေတာပဲဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... တုတု၊ နေဦးလေ”

တုတုတစ်ယောက်က ခေါ်မရဘဲ ဇွတ်ထွက်သွားပြီ နဲ့ ဥဥကပဲ သူ့ကို အားနာရစွာ တောင်းပန်တာကော ကျေးဇူး တင်တာပါ စုပေါင်းပြောရတော့သည်။

“အားနာလိုက်တာ ခေါင်ရဲရန်ရယ်။ ဟို ... တုတုကလည်း ရုတ်တရက် ဆိုတော့လေ ...”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဥဥကို လက်အသာကာပြု၍ အပြုံးဖြင့် ပြောတာ ခြောက် ဥဥက နွေးထွေးမှု စီးကြောင်းလေးက ရင်ထဲဖြတ်စီးဆင်း သွားလေသည်။

“ဟုတ် ... နောက်ပြီး တုတုကို ကယ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်နော်”

ဥဥရဲ့ကျေးဇူးတင်စကား အဆုံးမှာ ခေါင်ရဲရန်က ဘယ်မံပြုံးပြကာ အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ...

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ ပြီးတော့ တုတုဆိုတာ ကူကိုကူညီရမယ်လေ။ ဥဥရဲ့ညီမပဲဟာ။ ကိုယ်ကူညီရမှာပေါ့”

ရှင် ...။

အဲဒီစကားကြောင့် ဥဥက ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရတော့မယ်မှန်း မသိတော့စွာဖြင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ ခေါင်ရဲရန်က အဲဒီလို အပြုံးချိုချိုဖြင့် လူကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောတာကြောင့် ဥဥမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်ရကာ “သွားတော့မယ်နော်” ဟုဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးပဲဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ တုတုရဲ့ တားမြစ်သံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်လာရင် ဥဥက လေပူတစ်ချက်ကို မရည်ရွယ်ပါဘဲ မှတ်ထုတ်မိသွားသည်။

စာသင်ချိန် brake time ပေးပြီ ဖြစ်တာကြောင့် တုတုတို့နှစ်ယောက်က အတန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“တုတု ... နင် ကန်တင်းပဲ သွားမှာမှလား။ သွားနှင့်လိုက်။ toilet ခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး။ လိုက်ခဲ့ပေးရဦးမလား”

“ရတယ် ... နေပစေတော့။ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“Ok ”

တုတုက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်းက တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ တုတု လာရာလမ်းထောင့်က ကော်ရစ်တာမှာ တိုင်ကိုကျောမှီ၍ ရပ်နေကာ လက်ထဲမှာလည်း နှင်းဆီတစ်ပွင့် ကိုင်ထားလေသော ခေါင်ရဲရန်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် တုတုရဲ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အလိုလို တွန့်ချိုးမိသွားသည်။ တခြားနေရာကနေ ကွေ့ပတ်သွားရင်လည်း သူ့ကို ဂရုစိုက်နေတယ် ဖြစ်နေမှာစိုးတာကြောင့် တုတုက ဂရုကိုမစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည် လျှောက်လာလျှင် ခေါင်ရဲရန်က တုတုရဲ့အရှေ့ကနေဆီးပိတ်ရပ်လိုက်၍ ...

“ဟေး ... ဇွဲတုတု ... ဇွဲတုတု ... ခဏလေးနေပါဦး”

တုတုက စကားမပြောချင်တာကြောင့် ရှောင်ပါတယ် ဆိုမှ တည့်တည့်လာတိုးနေတော့တာကြောင့် မျက်နှာကြောကို တင်းလိုက်ကာ မဖြစ်မနေ ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ... တစ်ယောက်တည်းလား။ ဥဥကော မပါဘူးလား”

တောက်။ တုတုက အမြင်ကတ်လှစွာသော အဲဒီကောင်ကို ခပ်စေ့စေ့ စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။ ဟင့်အင်း ... ဒီလို အကောင်မျိုးနဲ့ ဥဥကို လုံးဝအငြိမခံဘူး။ တုတုက ခွင်(ဂွင်)ထဲ လည်းဝင်ပြီဖြစ်တာကြောင့် တစ်ခါတည်းပဲ အပြတ်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဒီမှာ ... ဥဥ ပါလား မပါလား နင်မေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူးနော်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်။ ဥဥနဲ့ လာလာမပတ်သက်နဲ့။ သူ့ကို ကြိုက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ နင် သူနဲ့ လုံးဝပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ နင် ငါ့အစ်မနဲ့ ...”

“ငါက နင့်ကို ကြိုက်နေတာပါ တုတုရ”

အစ် ...။ တုတုရဲ့စကားတောင် မဆုံးသေးခင်မှာ တုတု လက်ညှိုးထိုး၍ သတိပေးကြိမ်းမောင်းနေတာကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်ရင်း ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိ ဖြတ်ပြောချလိုက်

သော စကားကြောင့် တုတုက ရုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် ဆွံ့အလိုသွားလေသည်။

“အဲဒါကြောင့် ဥဥနဲ့ ရင်းနှီးအောင် နေရတာပါ။ ငါ ဒီသင်တန်းစတက်ကတည်းက တုတုကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာပါ။ တုတု ... နင် အထင်မှားနေတာ။ ငါချစ်တာက တုတုကိုပါ”

တုတုက ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့အောင် နှုတ်ဖျားက ဘာစကားမှ ထွက်ကျမလာတော့ချေ။ သူ ... သူက အဲဒါ ရည်းစားစကား ပြောလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လားဟင်။ တုတု တုတု ထင်ထားတာကလေး ခေါင်ရဲရန်က ဥဥကို ကြိုက်နေတာလို့။ အခု ထင်နေတာနဲ့ လက်တွေ့က တခြားစီ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိပါဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ ရည်းစားစကားအတွက် တုတုက အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်ကာ ထူပူနေချိန်မှာ သူက အခွင့်ကောင်း အခါတွေသင့်နေ၍ ဆက်တိုက်ကို စကားတွေ ဆက်နေစော့တာ ဖြစ်သည်။

“တုတု ... နင် သတိထားမိလာအောင် ငါ နေခဲ့တာပါ။ အဲဒါတွေက နင့်ကိုချစ်လို့။ နင့်ဆီက တုံ့ပြန်မှုကို လိုချင်လို့ပါ။ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

အဲဒီစကားအဆုံးမှာတင် ခေါင်ရဲရန်ရဲ့ လက်ထဲက နှင်းဆီအနီလေးဟာ တုတုရဲ့မျက်စိရှေ့ကိုတိုး၍ ရောက်လာလေသည်။ တုတုက အဲဒီအခါမှ သတိဝင်လာကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေ ဟောကန်လိုက်ကာ ဟန့်လိုက်ရသည်။

“နင် ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”
“တုတု”

အနောက်ကနေ တုတုရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လာကိုင် တဲ့ အထိအတွေ့နဲ့ အတူ ဥဥရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတာကြောင့် တုတုက လှည့်ကြည့်ရင်း ဥဥ ရိပ်မိသိရှိနေလောက်ပြီဖြစ်တဲ့ အနေအထားအတွက် တုတုက ရှက်ရှံ့စိတ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ တော့သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ တုတု အင်မတန် အမြင်ကတ် လှတဲ့ ခေါင်ရဲရန်က တုတုဆီက လှယူမယ့်သူလို့ တုတု ထင် ထားတာ။ အခုတော့ စိတ်ထဲမှာ Feeling တစ်ခုဟာ ကတုန်ကယင် အနေအထားကိုတောင် ရောက်ရှိသွားစေသည်။

“ဖေဖေ ... မေမေ ... သား ကောင်မလေးကို ဒီနေ့ propose လုပ်ခွင့်ရလိုက်ပြီ။ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သား တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်”

သားရဲ့ တက်ကြွရွှင်လန်းနေသော ပုံစံဖြင့် ပြောလေ သာ စကားက နေသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စီးတောက်တစ်ခုပေါက်ဖွား သွားသည်။ သူ့ဘက်က ဘာမှမပြောသေးခင်မှာ နန္ဒာက သားကို အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ...

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ်။ အမယ် ... မေမေ့သားက တယ် သွက်ပါလား။ အဆင်ပြေလာတယ်ပေါ့”

“ဟဲ ဟဲ ... ပြေပြေကတော့ မသိသေးဘူး။ ဖေနဲ့မေကို အံ့ဩစရာ ပြောပြရဦးမယ်။ သား ကောင်မလေးက သား က သူ့ကိုကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်မ ကို ကြိုက်နေတယ်ပဲ ထင်နေတာ ...

ဟား ဟား ... အင်း ... ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင် လောက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားကိုယ်တိုင်

ကိုက trick သုံးပြီး သူ့အနားကပ်တာကိုး။ လက်ဆောင်ပေးရင်တို့ စကားသွားပြောရင်းတို့ဆို သူ့အစ်မကိုခေါင်းတည်ပြီး ပြောတာကိုး။ သူ ဒီနေ့လည်း သားကို သူ့အစ်မနဲ့ မပတ်သက်နဲ့ဆိုပြီး လာကောတာလေ။ သားကပြောချလိုက်တော့ ရုတ်တရက်ကြီး surprise ဖြစ်ပြီး ရှက်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့သားကတော့လေ။ အဆန်းတကြယ်လုပ်တာကိုး။ သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူကျောင်းတက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေရ။ သူတို့လည်း သားလိုပဲ E.major နဲ့ ကျောင်းပြီးသွားကြပြီလေ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်နေကြတာ”

သားက ပြုံးလို့ ရှင်လို့ကို သူ့ရဲ့ကောင်မလေးအကြောင်းကို ပြောနေတာကြောင့် နေသွေးက သားရဲ့မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးလို့ကြည့်နေမိကာ ဘာမှပြောမထွက်ပေ။ သားဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ကလေးဖြစ်ပြီမို့ နန္ဒာ ပြောသလို သဘာဝကို သူ့ဘက်က တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ သူ စိတ်သွင်းထားပြီးသား ဖြစ်၏။ သားကလည်း တက်ကြွစွာပြောနေကာ အမေကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဝမ်းသာအားရ နားထောင်နေတာမို့ နေသွေးက သူ့ရဲ့ချစ်စရာကောင်းလှသော မိသားစုလေးကို ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်လား ... သားမျက်နှာလေးက လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာပဲ။ မေမေသားရဲ့ အာရုံတွေကို သိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဟေ့ ...

ပြောပါဦး သားရဲ့။ သူ့အကြောင်းလေးတွေ။ မေမေတို့လည်း သိထားရတာပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူလေးက သားရဲ့ချစ်သူဖြစ်ပြီဆို အခန်းမသင့်ရင် မေမေတို့ရဲ့ ချွေးမလေး ဖြစ်လာမှာဆိုတော့ သိထားမှ ဖြစ်မယ်။ ချောလား ... သား”

“အာ ... မေမေကလည်း သားချစ်တဲ့ သူပဲဟာ။ ချောတာပေါ့။ အား ... မေတာ ... မေတာ။ ဓာတ်ပုံကြည့်လို့ရတယ်။ သား သူ့ facebook က ဓာတ်ပုံတွေကို save လုပ်ထားတယ်။ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မေမေ။ နာမည်က ဇွဲတုတုတဲ့။ ချောတယ်မှလား”

သားက သူ့ရဲ့ Iphone လေးကိုထုတ်ကာ Gallery ထဲက သူ Save ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ သုတ်ပြလေသည်။

“အမယ် ... တယ်ချစ်စရာကောင်းပါလား။ အဖေကြီးရေ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ။ ဖေဖေ ဒီနေ့ ငြိမ်နေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားက ချက်ချင်းပဲ သူ့မျက်နှာ အရိပ်အကဲကို ကြည့်တတ်စွာဖြင့် စိတ်ပူစွာ သူ့ဘေးရောက်လာတာကြောင့် သူက သားရဲ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖုတ်လိုက်ရင်းက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သားရာ။ သားအမိနှစ်ယောက် အတိုင် အဖော်ကတွေ ညီနေတာကို ကြည့်ပြီး မျောသွားတာ။ ကဲ... ပြစမ်းပါဦးကွာ။ ငါ့သား ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဇွဲတုတု တဲ့။ ဖေဖေ ... ဒီမှာလေ”

သားက ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ ပြတာကြောင့် နေသွေးက Display Screen မှာ ပေါ်နေတဲ့ ပုံလေးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးနေသလိုပဲ။ နေသွေးက ဇွဲတုတုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို သူ မြင်ဖူးနေသလိုပို ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ရဲ့ဦးနှောက်က အလျင်အမြန်ပင် မီးစိမ်းလင်းလာကာ ဗြဲန်းဆို တလောက အဖြစ်အပျက်ကို သူ မှတ်မိလို့ သွားလေသည်။

ဒီ ... ဒီ မိန်းကလေးက သူ့ကို ကက်ကက်လန်ပြန် ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဘရောင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟိုနားက ခြံရှေ့မှာ သူနဲ့စကားများခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီကောင်မလေးကို သူ့ရဲ့ချစ်လှစွာသော သားက ချစ်တယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သား။ သူနဲ့ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ လက်သင့်မခံဘူး”

“ဗျာ”

သူ့ဆီက ထင်မှတ်ထားပုံမရတဲ့ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာတော့ သားက သူ့ကို တအံ့တဩငေး ကြည့်ကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“အေးလေ။ ဘာကြောင့်လဲ။ သားရဲ့မိန်းကလေးက ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ”

နေသွေးက စိတ်ဝင်တစား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးလေသော သားအမိနှစ်ယောက်ကို သိစေဖို့အတွက် အသေအချာ အပြတ်အသားပင် ပြောလိုက်တော့သည်။

“အကြောင်းသိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဟို တစ်ခါ ငါနဲ့ စကားများလာခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘရောင်းကိစ္စနဲ့ ငါလိုလူကြီးတစ်ယောက်ကို ပမာမခန့် လုပ်သွားတဲ့ မိန်းကလေး”

“ဗျာ”

“သားရယ် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့မှ လာတွေ့ ရတယ်လို့။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ အဖေ လုံးဝခွင့်မပြု မကြည့်ဖြူနိုင်ဘူး သား။ ဖေဖေကိုတောင် ပြန်ပြောရဲတာ အံ့ဩတယ်။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ ငါ့သားလို လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမှ ရည်းစားမဖြစ်သင့်တဲ့သူပဲ။ အဲဒီတော့ သားရယ်။ ရှုပ်တယ်။ ဇာတ်လမ်းကို မစခင်မှာ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်။ ဖေဖေ ငါ့သားကို ဒီလို ဆတ်ကော့ လက်ကော့ ဟာမျိုးတွေနဲ့လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

နေသွေးက သားအတွက် စိုးရိမ်လွန်း ပူပန်လွန်း ငါ့စွာ ပြောနေသော်လည်း သားက မျက်နှာကလေးအိုနေကာ

သူ့ရဲ့အဖြေကို ချိုသည် ခါးသည် မပြောပါဘဲ ငြိမ်နေတာကြောင့် သူက သားလေးရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“သား ... တစ်ခုခု ပြန်ပြောဦးလေကွာ”

“အဖေကြီးရယ် ... မတော်တဆဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ။ သားသဘောကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး။ ရှင်က တစ်ခါပဲ ဆုံးဖူးတာ၊ သားကျတော့ ကျောင်းနေဖက်လေ။ မိန်းကလေးရဲ့အကြောင်းကို သားက ပိုသိမှာပေါ့”

“နန္ဒာ ... မင်း အသာနေစမ်းပါကွာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ First impression က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဟာ သူ့နဲ့ သိသိ မသိသိ ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မဆို ဒီအတိုင်း တစ်သေဝေမတိမ်း ဖြစ်နေမှာပဲ”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ။ အဲဒီလောက်တော့ မပြောပါနဲ့”

သားက သူ့စကားအဆုံးမှာ ဟန့်တား ကန့်သတ်လိုက်တာကြောင့် သူက သားရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သားက သူ့စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိကာ ချက်ချင်းပင် စကားပြန်ဆက်၏။

“ဟို ... ဟို ... သားက ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ ပြောဖို့ မလိုအပ်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။ သား သိသလောက်တော့ တုတုက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ ပြောသလိုပဲ ဖေဖေနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားတာမျိုး ဖြစ်မှာပါ”

“အေးလေ ... အခြေအနေကလည်း ဘာမှဟုတ်သေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သား စဉ်းစားပါ။ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ ဒီလောက်အတိုင်း အတာလောက်ပဲ ငြင်းခုံတာ ကောင်းလိမ့်မယ်”

နေသွေးက သားရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်ရင်း ဝညာသားပါသော စကားကို ပြောခဲ့ကာ ထထွက်လာခဲ့သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့အသက်လောက် ချစ်ရတဲ့သားဟာ သူ့အတွက် တအားကို အရေးပါသည်။ သားရွေးတဲ့ ရည်းစား၊ သူငယ်ချင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက် အရာခပ်သိမ်းဟာ သားနဲ့တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သလို သူကလည်း သားရဲ့အဖေအဖြစ် သွယ်ဝိုက်၍ ဆက်နွယ်လေသည်။

သားကို အဲဒီလို ခံမကြို မိန်းမမျိုးနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ဖို့ သူ စီစဉ်ရလိမ့်မည်။

တုတုက ရောက်လာတဲ့ message ကြောင့် တကယ်ကြီး ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ကိုမှ ရုတ်တရက် changes ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုအပေါ်မှာ တုတုက ဘာဆက်လုပ်ရမယ်မှန်း မသိအောင် တုံ့ဆိုင်းမှုတစ်ခုက ဖြစ်သွားရတာဖြစ်သည်။ အခုလည်း တုတုကို သူက “I miss you n I love you” ဆိုတဲ့ message ကို ပို့ပြန်၏။ အဲဒီအတွက်ခါတိုင်း ဥဥကို ပြောဆိုဆက်ဆံနေတုန်းက ခေါင်ရဲရန်ကို အပြတ်ရန်တွေ သလိုမျိုး ပြောရမယ့်အစား ဘာကိုတွေနေမှန်းမသိ တွေလို့နေတာ ဖြစ်၏။ အဲဒီ အချင်းအရာ အကြောင်းတွေအတွက် တုတုမှာပြော စရာဆိုလို့ ဥဥ တစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဟုတ်တယ် ... ဒီကိစ္စ ဥဥကို မေးကြည့်ရမယ်။

တုတုက ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့အတူ အခန်းထဲက ထွက်လာရင်း ဥဥ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ဝရန်တာမှာ ထွက်ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် တုတုက ဝရန်တာဘက် ထွက်လာလိုက်ရင်း ...

“ဥဥ ... ဒီမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ တစ်ယောက်တည်း”

“အမ် ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ တုတု မအိပ်သေးဘူးလား”
 “အစောကြီး ရှိသေးတာ။ မအိပ်ချင်ပါဘူး။ ဥဥကို ပြစရာ ရှိလို့။ ဒီမှာကြည့်”

တုတုက ခေါင်ရဲရန် ပို့ထားတဲ့ ဖုန်း message ကို ဥဥအား ပြလိုက်သည်။ ဥဥက message ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြောသေးခင်မှာ တုတုက အရင်စပြော၏။

“ဥဥ ... သူက အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ စိတ်ထဲမှာလည်း လေ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အရမ်းကြီး တူးဆန်းနေသလိုမျိုး ခံစားမိတယ် သိလား”

“အင် ... ဆန်းတယ်။ ဘာကို ပြောတာလဲ”
 “အာ ... ကွာ။ သူ ဘာကြောင့် တုကို ကြိုက်တယ် ပြောရတာလဲ။ အကွက်လား။ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ”
 “နင့်သဘောက ဘယ်လိုမျိုးရှိလို့လဲ”

ဥဥ မေးခွန်းကြောင့် တုတုက ရင်ထဲ ဒီတံခခဲတော့ ဖြစ်သွားရကာ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖြေလိုက်တော့သည်။

“ဥဥကလည်း ဘာကို သဘောရှိရမှာလဲ။ ဒီလောက်အမြင် ကတိစရာကောင်းတဲ့သူကို မကြိုက်ပါဘူး”

“အေးလေ ... အဲဒါဆိုလည်း ဘာမှစဉ်းစားနေဖို့ကို မလို တာ။ ရော ... ဖုန်း။ ကဲ ... တုတု မနက်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သွားကြိုရမှာနော်။ တော်ကြာ အိပ်ရာထ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ စောစောအိပ်ရမယ်။ လာ ... လာ သွားအိပ်မယ်”

တုတုက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း ဥဥနဲ့အတူ ပြန်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အေးလေ ... ဥဥပြောတာ သိပ်ဟုတ် နေတာပဲဟာ။ ဘာမှ စဉ်းစားနေဖို့ကို မလိုတဲ့ ကိစ္စအတွက် ခေါင်းအစားခံနေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ရယ်ချင်မိလေသည်။

ဒီအချိန်မှာ တုတုအတွက် ဖြစ်သင့်တာက ဒီလို ဘဝင်ရူးကို ချေဖို့ပဲ ဖြစ်နေသင့်တာဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာမျိုးက
အခန့်သင့်နေရင် နတ်သုဒ္ဓါ
အခန့်မသင့်ရင် ပဒိုင်းသီးပမာ။

“ကိုနေသွေးတို့ကတော့ မတွေ့တာကြာလို့လား မသိဘူး။
ပိုတောင် ခန့်လာသေးတယ်။ အရင်လိုပဲ မပြောင်းလဲ
တက်ကြွနေဆဲပဲနော်”

နေသွေးက ချီးမွှင် ပိုနေတဲ့ ဧည့်သည်တွေ
အကြားမှာ ကျေနပ်ရုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြုံးလို့သာနေလိုက်သည်။
ဒီနေ့က သူ့ရဲ့စီးပွားဖက် ပါတနာတချို့ မြန်မာပြည် ပြန်လာတာ
ကြောင့် သူက လေဆိပ်မှာ လာကြိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းတွေကတော့ ပိုပိုကျယ်ပြန့်သထက်
ကျယ်ပြန့်လာတယ်နော်”

“အာ ... ကိုမိုးဝေတို့က မြှောက်နေပြန်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့
အတွက် special စီစဉ်ထားတာပါဗျ”

နေသွေးက သူ့နဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ လက်တွဲ
အလုပ်လုပ်လာခဲ့သော မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပြောရင်း ဆိုရင်းကမှ
မျက်လုံးအရွေ့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သွားမြင်တွေ့လေသည်။
ဒီ ... ဒီ ... မျက်နှာဟာ။ နေသွေးက သွေးတွေ ဖျဉ်းခနဲ ဆူပွက်
လာကာ သေချာမှုလိုချင်တာကြောင့် ဒီကနေ ခဏ ထွက်လာခဲ့
သည်။

“ကိုမိုးဝေ ... ကားအဆင်သင့်ပါပဲ။ သက်မောင် စိစဉ်ပေးလိုက်ပါ။ Excuse ပါဗျာ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်လို့။ ကျွန်တော် ဧကသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ သက်မောင် ဟိုတယ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကိုမိုးဝေတို့ သွားနှင့်လိုက်။ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့လိုက်မယ်။ ဖိုးသူ ငါနဲ့ နေခဲ့လိုက်”

နေသွေးက အမြန်စိစဉ်လိုက်ကာ သူ့ရဲ့အာရုံရောက်နေတဲ့ မလှမ်းမကမ်းဆီသို့ သူ သွားကြည့်လိုက်သည်။ ဟား ... သေချာတာပေါ့။ ဘယ်လိုမှ မလွဲတဲ့ ဒီမျက်နှာ။ နေသွေးသည် ပြုံးလို့ ရှင်လို့နေတဲ့ ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်မရသော ပွင့်ဝေတိုးကို ထင်မထားချိန် ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်းပဲ အံ့အားသင့်ရလေသည်။ ကြည့်ရတာ သူမလည်း ဒီနေ့မှ ပြန်လာတာဖြစ်မည်။ ဘေးမှာက သူ့အမျိုးသား သန့်ဇင်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။

ဟင် ... နေသွေးက သူ့သားနဲ့ ရွယ်တူကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို သူ သေသေချာချာ မှတ်မိသွားသည်။ အဲဒီ ... အဲဒီ ကလေးမလေးက သားကြိုက်နေတဲ့။ ဟား ... ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီးလား။ နေသွေးက လေဆိပ်ကိုလာကြိုတဲ့ အနေအထားအတွက် သေချာမှု လိုချင်တာမို့ သူက သူ့တပည့် ဖိုးသူကို တာဝန်ပေးရတော့သည်။

“ဖိုးသူ ... ဟိုးက မိသားစုကို တွေ့တယ်မှလား။ အင်္ကျီအဝါနဲ့ အမျိုးသမီးလေ”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“ရှေ့ ... ကားသော့။ သူတို့နောက်ကနေလိုက်ပြီး သိသမျှ ရသမျှ နှစ်စမ်းလာခဲ့။ သူတို့ လေဆိပ်ကနေ ဘယ်အိမ်ပြန်လဲ ငါသိချင်တယ်။ လိပ်စာ အတိအကျ ယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ ဆရာက ဘယ်လိုပြန်မလဲ”
“ငါ့အတွက် စိတ်မပူနဲ့။ Taxi တွေရှိတာပဲ။ ဟော ... ဟိုမှာ သွားတော့မယ်။ ကား အမြန်သွားထုတ်။ ငါစောင့်ကြည့်ထားမယ်”

ဖိုးသူက သူ့စကားအတိုင်း တစ်သေမတိမ်းပင် လိုက်နာကာ ကားကို အမြန်သွားထုတ်တော့သည်။ မင်းတို့ သိပ်ချော်နေတယ်လား ပွင့်ဝေတိုး။

နေသွေးက တစ်ချိန်က မင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သားတစ်ယောက်တည်း အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာကာ သူ့ရဲ့သွေးတွေဟာ တဖျဉ်းဖျဉ်းထဆူပွက် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ပုံရိပ်ဟောင်းတွေကို ပြန်မြင်လာစေသည်။ အဲဒီအချိန်ကာလက သူ့အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ ဒေါသက သူ့ဘဝအတွက် သေရာပါ အမာရွတ် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သူ့ဘဝကို အမည်းရောင်ဆေး ဆိုးပေးခဲ့တဲ့မိန်းမကို သူ့အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် နေသွေးက အတုံ့အလှည့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သေချာပေါက် ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ဒါ ဥဥ ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး။ မေမေ အများကြီး စားရမှာနော်”

“အမယ် ... ဥဥ တစ်ယောက်တည်းချက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ဖေနဲ့မေ။ တုတုပါ ဝိုင်းချက်ပေးတာ။ ဪ ... ဒီမှာ ဒီမှာ ... ဒါ တုတုလက်ရာစစ်စစ် မေမြို့ကော်ဖီ။ မေမေ ... မေမေအကြိုက် ချိုခါးလေး”

နံနက်ခင်း အချိန်ကာလတွေမှာ ဒီလိုကြည်နူးစရာ ကောင်းလေသော သမီးတွေရဲ့ အသံစာစာလေးတွေကို မကြားရတာ ကြာပြီပို ဒီကနေ့ရဲ့ အသံလေးတွေဟာ တိုးအတွက်တော့ တကယ်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာလေးပဲ ဖြစ်သည်။

“အမယ် ... ဖေဖေသမီးနှစ်ယောက်က တယ်လီဗွားတာပဲ။ ဟား ... မုန့်ဟင်းခါးနဲ့လေးကော ကော်ဖီနဲ့လေးကော ဋွေးနေတာပဲ။ တိုးရေ ... သမီးလေးတွေ ဘယ်လောက် တောင် လိမ္မာလိုက်သလဲကွာ”

“တိုးရဲ့သမီးတွေက လိမ္မာပြီးသားဟား။ ကဲ ... မေမေရဲ့ သမီးတွေ ဘယ်လောက် လက်ရာကောင်းလာလဲ စားကြည့်ရမယ်”

တိုးက မုန့်ဟင်းခါးကို နှစ်သက်သဘောကျစွာ စားလိုက်သည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လိုလဲ။ ကောင်းလား မေမေ”

သမီးနှစ်ယောက်က မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် တိုးဆီက အဖြေကို စောင့်မျှော်နေတာကြောင့် တိုးက သဘောတကျဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သမီးတွေက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဖဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြကာ ကျေနပ်နေကြသည်။ တိုးက ပျော်ရွှင်သာယာသော ဓိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိသည့်အတွက် တကယ်ပဲ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရလေသည်။

တိုး အခုလို သာသာယာယာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်လက်ချမ်းမြေ့နေရခြင်းဟာ မိဘစကားကို နားထောင်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်လို့ အဲဒီတုန်းက တိုးဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။

“တိုး ... စားလေ။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ တိုးရဲ့သမီးတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတာ။ သမီးတွေက ခုဆို မိဘတွေကို တောင် ပြန်ပြုစုတတ်နေပြီလေ”

“ဟား ဟား ... ကိုယ့်သမီးတွေက အဖေနဲ့တူလို့ လိမ္မာတာလေကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား သမီးတို့”

ကိုက တိုးရဲ့ပန်းကို ကြင်နာစွာ ဖက်လိုက်ရင်းက သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်လျှင် သမီးတွေက သူ့အဖေ့နဲ့ တစ်လေသံတည်း ထောက်ခံလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“အမယ်လေး ... ဒီသားအဖတွေကိုတော့ အရုံးပေးပါတယ် နော်။ အမေ့နဲ့ကျ တစ်ယောက်မှ မတူကြဘူးပေါ့လေ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ရှိတယ်။ တုတု က မေမေ့နဲ့တူတာ ဥဥက ဖေဖေ့နဲ့ တူတာ”

သမီးငယ်က ထိုင်ရာမှထကာ တိုးကိုဖက်၍ ပြော တာမို့ တိုးက ကျေနပ်သဘောကျစွာဖြင့် သမီးငယ်လေးကို ပြန် ဖတ်ထားလိုက်သည်။

ဘဝမှာ တိုးတို့မိသားစုလေးဟာ တကယ့်ကို စိတ် ရျမ်းခြေစရာကောင်းသော မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားရ တာကတော့ တိုးရဲ့ကံတရားပဲ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်က အိပ်ရာမှ နိုးထထချင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ချက်နာမသစ်သေးဘဲ facebook အရင်ဖွင့်ကြည့်သည်။ facebook ဖွင့်ကြည့်တယ် ဆိုပေမယ့် ဒီမနက်မှာ အဓိက သူ ဖွင့်ကြည့်တာ က viber ဖြစ်သည်။ မနေ့ညက မနက်သုံးနာရီလောက်အထိ ဘုတုနဲ့ viber မှာ chat ကြတာကြောင့် သူက နိုးနိုးခြင်းမှာ Morning sticker လေး ပို့လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဖေဖေကတော့ သူတို့ကိစ္စအတွက် မဖြစ်ရဘူး ကန့်ထားပေမယ့် သူကတော့ ဘုတုနဲ့ ခုချိန်မှာ အီစီကလီ level လောက်ရတဲ့အထိ ကြိုးစားနေ တာဖြစ်သည်။

“သားရေ ... သားလေး ... နိုးပြီလားကွ”

အပြင်ဘက်က အခန်းတံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ဖေဖေ အသံပါ ကြားတာမို့ ခေါင်က Internet ပိတ်လိုက်ရင်း လှဲနေရာ မှ ထိုင်လိုက်ကာ ဖေဖေကို အသံလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

သူ့အသံကြားမှ ဖေဖေက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင် သာရင်းက ...

“Morning သား။ သား အခုမှ နိုးတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ အခုမှ နိုးတာ။ မျက်နှာသစ် သွား တိုက်ပြီးရင် အောက်ဆင်းလာတော့မလို့”

“နေပါဦးကွ။ ဖေဖေ သားနဲ့ အေးဆေး စကားပြောချင်လို့ သားအခန်းထဲ လာတာ”

ခေါင်က ဖေဖေရဲ့စကားအဆန်းကြောင့် ဖေဖေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“ဖေဖေကလည်း သားအဖချင်း စကားပြောစရာရှိတာပဲ။ ပြောလေ ဖေဖေရဲ့”

“သား ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“အာ ... ဖေကလည်း။ သားက ဖေဖေကို ဒီလောက်ချစ် တာ ဘာကိုစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ”

“ဟား ... ဖေဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရာ။ အခုမှပဲ စိတ်အေးသွားတော့တယ်။ ဖေဖေက သားကို ဟိုမိန်းကလေး နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောလိုက်လို့ သားလေး ဖေဖေကို စိတ် ဆိုးနေတယ် ထင်တာ”

ခေါင်က စိတ်ပူတတ်လေသော ဖေဖေကို အပြုံးတွေ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“ဖေရာ ... ဒီကိစ္စအတွက် သားနဲ့ ဖေဖေကြားမှာ ဘာဖြစ် စရာရှိလို့လဲ။ သားစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကတော့ ဖေဖေသားကို အမြဲပျော် နေတာပဲ မြင်ချင်တာလေ။ ဒါကြောင့် သားကို ဖေဖေက morning present လာပေးတာ”

ခေါင်က ဖေဖေရဲ့စကားကြောင့် ပို၍ အံ့အား တသင့် ဖြစ်ရလေသည်။ သူ့ဘက်က ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး အကဲခတ် နေမိစဉ်မှာ ဖေဖေက ဆက်ပြောလေသည်။

“ငါ့သား ကြိုက်တဲ့ ခွဲတုတုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖေဖေ ဘက်က အပြည့်အဝ သဘောတူတယ်”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ ... သားက မယုံလို့လား။ တကယ်ပြောတာ။ သားလိုချင်တဲ့ အရာဆိုရင် ဖေဖေ ဘယ်တုန်းက မပေးဘဲ နေခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အခုလည်း ဒီသဘောပဲပေါ့ သားရ။ ငါ သားကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို သား ရအောင်လိုက်ကွာ။ ဖေဖေပါ အကြံဝင်ပေးပေးမယ်”

တား ...။ ဒီမနက်ကတော့ သူ့အတွက် အရမ်း အရမ်းကိုပင် အလွန်တရာ မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေး ဖြစ်လို့သွား လေသည်။ ဖေဖေနဲ့ သူ အတိုက်အခံ ဖြစ်ရမှာကို ကြောက်လို့ သူက ဖေဖေ သဘောမတူဘူး ဆိုတာတောင် သူ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စအတွက် အမြဲ ဘစ်သားတည်း ကျခဲ့တဲ့ သူနဲ့ ဖေဖေ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ငြိမ် နေချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့သဘောတူပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူ ဘာ အရမ်း အရမ်းကို မြောက်ကြွသွားရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ခေါင် က ပျော်ရွှင်မြူးတူးသောစိတ်ဖြင့် ဖေဖေကို ဝုန်းခနဲ ပြေးဖက် လိုက်ကာ ...

“ဟား ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရာ။ ဖေဖေ တကယ် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟား ဟား ... အဲဒါကြောင့်မို့ မင်းအဖေ ဖြစ်နေတာလေ ကွာ။ ကဲ ... အဲဒီတော့ သား၊ မင်းက ကောင်မလေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ချစ်ခွင့်ရှိသွား ပြီ ဟုတ်ပြီလား။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ဖေဖေကို ပြော ... Ok”

ခေါင်က လုံးဝကို ဂါရကာ သူ့ဘဝရဲ့ here တစ် ဆူအဖြစ် သတ်မှတ်ရလေသော ဖေဖေကို ပို၍ ပို၍ ချစ်ခင်လေး စားရလေသည်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ မှန်သမျှကို ဖြည့်ပေးတာကလည်း ဖေဖေပဲ ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်က ဒီအတွက် တော့ ဖေဖေကို တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ရလေ၏။

“သား အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ဖေဖေရာ။ တကယ်။ အမှန် ပြောရရင် ဖေဖေ သဘောမတူဘူးဆိုတော့ သား စိတ်ညစ် နေတာ။ ဖေဖေ အခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောတူပေး လိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားဘူး”

“ဒါကတော့ ငါ့သားကို ဖေဖေက ချစ်တာပဲ။ ကဲပါ ... အဲဒါတွေထက် သားနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး အခြေအနေကို ပြောပါဦး”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပါပဲ ဖေဖေရ။ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် အနေအထားမျိုးနဲ့ သားက နေနေတာလေ”

“ဟား ဟား ... မင်းက လူရိုးလေးပဲ။ မင်းအရွယ်တုန်း ကဆို ဖေဖေက အများကြီး ထားခဲ့ပြီးပြီ။ ကြီးစားလေ ကွာ”

“Yes ... ဒက်ဒီ။ ဖေသားက ဖေဖေခြေရာပဲ နင်းရမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ ကဲ ကဲ ... သား ... ရေချိုးတော့။ ဒီနေ့တော့ အလန်းဇယားကျောင်းသွားပေါ့ ကွာ။ ဟုတ်လား။ ဘရိတ်ဖတ်စီဇိုင်းက စောင့်နေမယ်”

ဖေဖေက သူ့ရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ သဲထွက်သွားလေသည်။ ခေါင်က ပျော်ရွှင်မြူးတူးသောစိတ်နဲ့ အတူ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဝုန်းခနဲ ပစ်ဆင်း၍ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေး သင်လာခဲ့တော့သည်။

ဒီနေ့က သူ့ရဲ့အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်၏။ သူ့ကြိုက်နေ တဲ့ ကောင်မလေးကို လိုက်ဖို့အတွက် ခွန်အားတစ်ခုကို ဖေဖေ ဆီက ရလိုက်တာမို့ သူ့အတွက် ဒီကနေ့မှာ အရမ်းကိုပျော်ရွှင် ဘက်ကြွ လန်းဆန်းစရာပဲ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရောက်ရင် တွေ့ရတော့မယ့် တုတုရဲ့ကြွပ် ဆတ်ဆတ်ပုံလေးကို မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်ကာ သူက ပြုံးမိသွား သေးသည်။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဟော့ ... နေပါဦးကွ”
 ခေါင်က တုတုရဲ့နောက်ကို အသည်းအသန်ဖြေ
 လိုက်လာကာ တုတုကိုကျော်၍ သူမရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်လျှင်
 တုတုက ထုံးစံအတိုင်းပင် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်
 တာ ...
 “ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ”
 သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ငြိသွားခြင်းဟာ
 တုတုရဲ့ အဲဒီလိုမျိုး ခပ်စွာစွာ pose လေးတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်
 ထင်သည်။ ထိမထင် စွာတေးလန် အထာလေးကိုပဲ သူကတွေ
 ရတာကြောင့် တုတုရဲ့ ခပ်တင်းတင်း အပြောကို ကျေနပ်စွာ ဖြေ
 လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
 “ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့ တုတုနဲ့ ကန်တင်းတူတူ ထိုင်ချင်လို့
 ပါ”
 “ဘာ”
 “ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ် propose လုပ်ထားတဲ့ ကောင်မ
 လေးကို ပိုးပန်းရမှာ officially လူပျိုတွေရဲ့ ဝတ္တရားပဲလေ”

သူက ပြောနေရင်းက တုတုရဲ့ဘေးနားက ဥဥကို
 သတိထားမိသွားသည်။ ဥဥက မျက်ရည်ဝဲနေသလားလို့။ သူ
 သတိထားမိတာကို ဥဥကလည်း သတိထားမိသွားတဲ့ဟန်ဖြင့်
 သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံပြီးမှ မြန်းဆို မျက်လုံးအသာလွှဲလိုက်
 နင်း ...
 “တုတု ... ကန်တင်းသွားချင်တယ်ဆို သွားလေ”
 “အယ် ... မသွားပါဘူး။ Library သွားမလို့ဟာ။ လာ...
 လာ ... သွားမယ်”
 “ဟို ... အဲဒါဆို လိုက်ခဲ့မယ်လေ”
 “ဒီမှာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါ ငါ့အစ်မနော်။ နည်း
 နည်းလည်း အားနာဦး။ လာ ... ဥဥ ... သွားမယ်”
 တုတုက သူမရဲ့အစ်မဖြစ်သူလက်ကို ဆွဲကာ သူ့ကို
 ခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ခေါင်က အေးတီအေးစက်ဖြင့်
 လှုပ်တလှုပ် ဖြစ်နေကာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသော ဥဥ အကြောင်းကို
 ဆွေးမိသွားလေသည်။
 ပွေးဥဥ ဘာလို့ မျက်ရည်ဝဲသွားတာလဲ။ အဲဒီအတွေး
 ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ လေးလံသလိုမျိုးကြီး ခံစားသွားရလေသည်။

Romantic ဆန်ရမယ့် အသက်အရွယ်မို့ ခေါင်က သူကြိုက်နေသော ကောင်မလေးအတွက် Romantic ဆန်စွာသော နည်းလမ်းကို ကြိုတွေးကာ စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ စဉ်းစားထားတဲ့အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ရာအတွက် ခေါင်က ဒီနေ့ အတန်းတက်ချိန်မှာ သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့အတူ တုတုရဲ့ စားပွဲနောက်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း class တက်တာဖြစ်သည်။

အနောက်ကနေ သူက “တုတု” ဆိုပြီး ခပ်တိုးတိုး ခေါ်နေတာကြောင့် တုတု တစ်ယောက် စာသင်ရတာ စိတ်က မပြောင့်ချေ။ ခေါင်က အကွက်ကောင်းကို စောင့်နေကာ တုတု သူ့အစ်မဘက် လှည့်စကားပြောချိန်မှာ ခေါင်က တုတု စားပွဲဘက်ကိုကျော်၍ ယူလာတဲ့ ချောကလက်ဘူးလေးကို တုတုစာအုပ်ပေါ်သို့ တင်ပေးထားလိုက်ကာ ခေါင်က မသိသလို မှင်နှင့် နေနေလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ တုတုအတွက် Romantic ဖြစ်မယ်ဆိုတာသူက ကြိုတွက်ထားပြီးမို့ တုတု လှည့်အကြည့်ကို စောင့်နေတာဖြစ်သည်။

“သားကြီး ... သားကြီး ... မင်းကို ရှိုးနေတယ်”

ထက်နိုင်က သူ့ကို မကြားတကြား လှမ်းပြောတာ မို့ ခေါင်က အပြုံးတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လေသော တုတုကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရင်း “Eat Me” လို့ အဆင်သင့် ရေးထားတဲ့ စာအုပ်လေးကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ တုတု တစ်ယောက် မကြည်တဲ့ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ရှေ့ပြန်လှည့်သွားသည်။ အဲဒါက ကောင်းတဲ့ အလားအလာ ဖြစ်တာကြောင့် ခေါင်က အလွန်ပျော် အပျော်လွန်လို့ သွားရလေသည်။

သူက အနောက်ကနေ တုတုကို သဘောတကျဖြင့် ကြည့်နေရင်းက တုတုဘေးက ဥဥကို သတိထားမိလို့သွား၏။ သူ ဒီတလော ဥဥကို သတိထားမိနေတာကြာပြီ။ ဥဥ တစ်ယောက် အခုတလော ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေတယ်။ အခုလည်း တုတုဘစ်မျိုးသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ငေးကြည့်နေတာကို သူ သတိထားမိသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ခေါင် ... အတန်းပြီးပြီဆိုတော့ ကန်တင်း လစ်မယ်လေ”

“အိုခေ ... သွားမယ်။ သွားမယ်။ မင်းတို့အတန်းပြင်က စောင့်နေကြ။ ငါ လာခဲ့မယ်”

ခေါင်က ဘော်ဒါတွေကို အပြင်မှာ တစ်ချက်စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပြီး အတန်းပြင် ထွက်ခါနီးမှာ တုတုဘေးသို့သွားလိုက်ရင်းက တုတုကို ချိန်းလိုက်သည်။

“တုတု ... ခဏနေရင် library နားက ကော်ရစ်တာမှာ တွေ့ရအောင်နော်။ တုတု ထမင်းစားပြီးသွားတဲ့အချိန် လောက်ပေါ့။ ကန်တင်း ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

တုတုက ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ချိန်းဆိုမှုအတွက် အသာတကြည်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခေါင်က ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အပြင်အထွက်မှာ ဥဥနဲ့ ပြုံးနဲ့ခနဲ မျက်လုံးချင်းသွားဆုံတာမို့ ခေါင်က ပြုံးပြလိုက်လျှင် ဥဥက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့က ကျေနပ်ပေါ့ပါးစွာပင် အတန်းပြင် ထွက်လာလေလျှင်တော့ ဘော်ဒါတွေက သူ့ကို ပြုံးဖြူဖြူ မျက်နှာတွေဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“အဆင်တွေ ပြောနေတယ်ဟေ့။ ဘယ်အခြေအနေရောက်ပြီလဲ ဟေ့ကောင်”

“ဒီလို ကြိုးစားနေဆဲပါ သားကြီးရာ။ လာ ... ကန်တင်း ၅၀ မယ်”

ခေါင်က ဘော်ဒါတွေနဲ့ ကန်တင်းဘက် ထွက်လာခဲ့ရင်းက သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ လမ်းမှာ လေကန်ရှေးတွေ လုပ်လာတာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... အဖြေတောင်းစရာရှိတာ မြန်မြန်တောင်းနော်။ မင်း ကောင်မလေးက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နော်။ ဖွေးဥဥကော ဇွဲတုတုကောက နာမည်ကြီးတွေ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါတို့က မင်း အစက ဥဥကို ကြိုင်နေတယ် ထင်တာ။ ပြီးတော့မှ မင်း direction က တုတုဆိုတာ ပေါက်တော့တယ်”

ခေါင်က အဲဒီအတွက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်းက ဖြေရှင်းချက် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ တက်ကနစ်တွေလေ။ ဥဥနဲ့ တုတုက ဒီလောက် တပူးတတွဲတွဲ ရှိနေတာ။ တုတု ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဒီလိုပဲ အာရုံလွှဲထားရတာပေါ့ကွ ... ဟား ဟား”

“မင်းကတော့ စံပါကွာ။ သင်တန်းမှာလည်း မင်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာနော်”

“စိတ်ဝင်စားရမှာပေါ့ကွာ။ ငါပဲလေ”

ခေါင်က သိပ်မကြာခင်မှာ တုတုနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ် ဆော့မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်တွက်ဆမိတာကြောင့် ပိုပျော်နေရသည်။ ပြီးတော့ ပိုပျော်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ဖေဖေရဲ့ သဘောတူမှုပါရခဲ့လို့ ဖြစ်သည်။ သူ့က တုတုဆီက အဖြေရဖို့ တက်ကနစ်တွေကို ကန်တင်းမှာ စဉ်းစားလာခဲ့ပြီး တုတုနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ Library ထောင့်က ကော်ရစ်တာနဲ့တန်းမှာ သူ့က ကြိုတင်ရောက်လို့နေခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ တုတုက လိမ္မာစွာပင် တစ်ယောက်တည်း ရောက်လို့လာလေ၏။

“ကဲ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ထိုင်ပါဦး တုတုရဲ့။ စကားအေးဆေး ပြောချင်လို့ဟာ”

“ဘာလဲ ... နင် အဖြေတောင်းမလို့မှလား။ sorry ပဲ။ စိတ်မပါဘူး”

ခေါင်က အကန်တွေကို တမင်တကာ ပြောနေဟန်လေးကို ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှတာကြောင့် သဘောတကျပြုံးလိုက်ရင်းက ...

“အဖြေက တောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် မတောင်းသေးပါဘူး။ တုတုကို စကားပြောစရာရှိလို့”

“ဘာကိစ္စတုံး”

“အစ် ... ဪ ... ဒီလိုလေ။ နောက်တစ်ဖက်ကျရင် သူငယ်ချင်းတွေ အပြင်လျှောက်လည်ကြမလားလို့။ အဲဒါ တုတု လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ချင်လို့”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“လိုက်ခဲ့စေချင်တာပါ တုတုရဲ့။ အဲဒီတော့ ပိုပြီးလည်း ရင်းနှီးမှုရတာပေါ့။ ဥဥကိုပါ ခေါ်ခဲ့လေ။ သန္တာတို့ ချိုလဲ့ တို့ပါ၊ ပါမှာ”

ခေါင်က သူ့ Plan ကို ပြောပြအပြီးမှာတော့ တုတု က သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မလိုက်ချင်ဘူး။ ပြောချင်တာ ဒါပဲမှလား၊ သွားမယ်”

တုတုက လှည့်ထွက်မယ် အလုပ်မှာ ခေါင်က တုတုကို ရှေ့မှကာဆီးပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း တားလိုက်သည်။ တုတု က အလိုမကျစွာဖြင့် သူ့ကို ရှုတည်တည်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက တုတုမပြောခင် ဦးအောင် အရင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါသတွေ သိပ်မကြီးပါနဲ့ တုတုရယ်။ ဟဲ ဟဲ ... ငါက တစ်ခွန်းပြောဖို့ ကျန်သွားလို့။ နင် ငါ့ကို မြန်မြန်လေး အဖြေပြန်ပေးပါလို့။ တာတာ ... ညမှ ဖုန်းဆက်လိုက် မယ်”

ခေါင်က ပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ ခပ်သွက် သွက်လေး တုတုအရှေ့က ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အခုတလော မှာ သူ သိပ်သိပ်ရွှင်မြူးရခြင်းဟာ အချစ်ရေးနှင့်လည်း အဓိက ပါဝင်ပတ်သက်နေပေသည်။

သားက အပေါ်ထပ်ကနေ သီချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် တက်ကြွစွာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလေလျှင် နေသွေးက အခြေအနေကို သိချင်တာကြောင့် သားကို မေးလိုက်တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သားရေ။ မင်းတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား။”

“အား ... ဖေဖေက အထင်ကြီးလွန်းသွားပြီ။ အဲဒီလောက် ထိတော့ မတိုးတက်သေးပါဘူး ဖေဖေရ”

“ဟာ ... ငါ့သားဖြစ်ပြီး ညံ့တယ်ကွာ။ မင်း ကြိုက်တယ်ဆို ရအောင်လိုက်။ ဖေဖေ ဘာကူညီရမလဲ”

“အာ ဟာ ... ရတယ် ... ရတယ် ... ဖေဖေ။ ဖေဖေသားက လူညံ့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ချစ်သူထားနိုင်ပါတယ်။ အခုလည်း သူနဲ့ ဖုန်းသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ ဖေဖေ မင်းဘက်ကနော်”

“Yes ... Boss”

သားက ရွှင်မြူးတက်ကြွစွာ ခြံထဲဆင်းသွားတာကို သူက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာကြည့်ရင်း ငေးနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ခန်းသည်နန္ဒာက သူ့ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ လှာရောက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ကိုခန့် ... သားရဲ့နှလုံးသားကို ဘာဖြစ်လို့ ထိန်းချုပ်ထားချင်ရတာလဲ”

နန္ဒာမေးခွန်းကြောင့် နေသွေးက နန္ဒာဘက်ကို လှည့်ကာ မသိတာလည်း မဟုတ်သော အဖြေစကားကိုပဲ ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်စီစဉ်နေတာကို မင်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ နန္ဒာ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို နန္ဒာ သိနေတာပဲ။ လောကကြီးဟာ တရားမျှတတ လည်ပတ်နေလို့ ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေး ပြန်ပေးတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မတို့သားလေးရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေ ပါနေတယ်လေ”

“နန္ဒာရယ် ... ကိုယ်ကလည်း သားရဲ့အဖေပါ။ သူ့ခံစားချက်တွေကို လျစ်လျူမရှုလို့ တိုက်တွန်းနေတာလေ”

နေသွေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်ချိန်မှာတော့ နန္ဒာက စိတ်မသက်သာစွာသော သက်ပြင်းတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

“ပွင့်ဝေတိုးကို အနိုင်ပြန်ယူဖို့ ကိုခန့်က ဘာတွေလုပ်မှာလဲ။ သားရင်နာရမယ့် အဖြစ်မျိုးဆို ကျွန်မလုံးဝလက်ခံ

မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သားက အဲဒီမိန်းကလေးကို လူငယ်
စိတ်နဲ့ ချစ်တဲ့အပေါ် ရှင် စိတ်ထင်တိုင်း မစိမ့်နဲ့နော်”

နန္ဒာ ဘာတွေစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ သူ သဘော
ပေါက်ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲက ဒဏ်ရာတွေအတွက် တစ်ထပ်
တည်း ကုစားနိုင်လိမ့်မယ် နန္ဒာတွေးထားပုံရသည်။ နေသွေးက
သူ့ရဲ့ နားလည်ပေးတတ်သော ဇနီးသည်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးသလို
ပန်းဖက်လိုက်ရင်းက ...

“မိန်းမရယ် ... မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ ခေါင်လေး
က ကိုယ့်သားပါ။ လောကမှာ ဘယ်အဖေကမှ သူ့သား
ရဲ့နှလုံးသားကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်ဘူး။ မင်း
သိပါတယ်ကွာ။ သားက ကိုယ့်ရဲ့ဘဝပါ။ သားကို တစ်စက်
မှ ကိုယ် အထိမခံနိုင်ပါဘူး။ မင်း စိတ်ချစမ်းပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကိုခန့်က ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘာတွေတွေးထား
တာလဲ”

နန္ဒာရဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ သူက အပြုံးတစ်ခုဖြင့်သာ
ပြန်လည်တဲ့ပြန်လိုက်ပါသည်။ ဇွဲတုတုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက
ပွင့်ဝေတိုးသမီး ဖြစ်နေတာကိုက သူ သိပ်ဝမ်းသာစေတဲ့အကြောင်း
ရင်းပဲ ဖြစ်စေသည်။

တုတုရဲ့ရှေ့မှာထိုင်ကာ တုတုကိုပဲ တစ်မိမ့်စိမ့်ထိုင်
ကြည့်နေတာမို့ တုတုက နေရထိုင်ရတာ တကယ်ပဲ ချွေးပျံ့လာ
သလိုရှိသည်။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် အပြင်မှာ တွေ့ခွင့်ပေးပါဟု
တောင်းလွန်းမက တောင်းဆိုလွန်းနေသော အခါမှာတော့ တုတု
မှာ သူ့ကို တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ရတော့၏။ နောက်ပြီး ဒီနေ့က သင်
တန်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်နေတာကြောင့် တုတုမှာ ဥဥကို အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြကာ လိုက်ပို့ခိုင်းရတာဖြစ်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းစွာ
သော ဥဥက ကားပေါ်မှာသာ ထိုင်စောင့်နေ၏။

တုတုနှင့် ခေါင်ရဲရန် နှစ်ယောက်တည်း ဆိုင်မှာ
ထိုင်နေတာ ဆယ်မိနစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဆီက ဘာစကား
မှ ထွက်မလာသေးတာကြောင့် တုတုကပဲ စိတ်က မရှည်တော့
စွာဖြင့် ဘုတောလိုက်ရတော့သည်။

“ခေါင်ရဲရန် ... ငါ အချိန်သိပ်မရဘူးနော်။ ဘာမှပြောစရာ
စကား မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ ပြန်တော့မယ်”

“အာ ... ခဏ ... ခဏလေးပါ တုတုရဲ့။ စကားမစပ်လေ
ဒီနေ့ နင် အရမ်းလှတာပဲ သိလား”

တုတုက အဲဒီစကားကြောင့် ပြုံးစိစိတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဒီနေ့ ဝတ်လာတာက ဥဥနဲ့လဲထားတဲ့ လိမ္မော်ရောင်ဂါဝန်လေးပဲဖြစ်သည်။ တုတုက အမြင်ကတ်စရာကောင်းစွာ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း တစ်မျိုးလေး ခံစားရစေသော ခေါင်ရဲရန်ကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“နင်နော် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ ... အမှန်တွေ ပြောနေတာပေါ့။ ဒီနေ့လိုမျိုး အပြင်မှာ Date လုပ်ခွင့်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို ပျော်နေမိတာ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... စကားကို ပြင်ပြောလိုက်။ ဘာ Date လဲ။ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်”

“အဲဒါကြောင့် ဆိုင်ချင်နေတာလေ။ တုတုရယ် ... အဖြေက ပေးသင့်နေပါပြီဟာ”

တုတုက လူတွေ့ရင် အဲဒီလိုပဲ တင်္ဂါ့ဂျီ အဖြေတောင်းတတ်တဲ့ ခေါင်ရဲရန်ကို အဲဒါကြောင့်ဖို့လည်း အဖြေက မပေးဖြစ်တာဖြစ်သည်။ ပုံစံက နဂိုကတည်းက အမြင်ကတ်ချင်နေတာ ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ်လေး ပြောပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဘာမှ အဖြေလာတောင်းမနေနဲ့။ ပေးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မပလစ်လိုက်ပါနဲ့ တုတုရယ်။ ကိုယ်တို့က အချစ်ရေးကို ဦးစားပေး စဉ်းစားရမယ့် အသက်အရွယ် Fresher လေးတွေပါ”

“ဘာမှလာပြီး မ fresher နဲ့။ နင် တွေ့ပါရစေ တင်္ဂါ့ဂျီ ပြောနေလို့ ငါအားနာလို့ လာတွေ့တာ။ အချစ်ရေးဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါက မိဘတွေရဲ့စကားကိုပဲ နားထောင်တာ။ အဲဒီတော့ နောက်ဆုတ်ပြီး ဂျောင်းလိုက်တော့ ...

အဲဒါ နင်ကို လာပြောတာ”

“အင်း”

ခေါင်ရဲ့ အင်းက အပြုံးဖြင့် အင်း-တာကြောင့် တုတုက ကြောင်အမ်းအမ်းတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်းကို မသိချေ။ တုတုက အကန်တွေပြောလည်း ပြုံးနေတတ်တာကိုက သူ့စတိုင်လ်လား၊ ခန္တီပါရမိလား ဘာမှန်းကို မသိပါချေ။

“စိတ်ချပါ တုတုရဲ့။ ကိုယ်က တုတု အချစ်ကိုရအောင် ကြိုးစားမယ့်သူ”

တုတုက ဘာပြောပြော အမှတ်မရှိတဲ့အထာ ခင်းနေတဲ့ ခေါင်ရဲရန်ကို တုတုက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထပ်ထိုးလိုက်မိလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုချစ်နေတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်သေးပေမယ့် တုတုရဲ့စိတ်ခံစားချက်ထဲမှာ သူ ရောက်နေပြီဆိုတာတော့ တုတု သိသည်။ တုတုက သူ

နဲ့တွေ့အပြီးမှာတော့ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေတဲ့ ဥဥဆီအသွားမှာ ဥဥက မေးခွန်းထုတ်လာလေ၏။

“အယ်လိုလဲ တုတု။ နင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလား။”

ဥဥ မေးခွန်းက လူကို ရှိန်းတိန်းတိန်းတောင် ဖြစ်သွားစေတာမို့ တုတုက ရှက်ရယ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း -

“အယ် ... ဥဥကလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာလို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ နင်က အရင်တုန်းကဆို အမြင်ကတ်နေတာလေ။ အခု အမြင်ကတ်တယ် ပြောသံကြားတော့ ချစ်များသွားကြပြီလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဥဥနော် ... ဘာတွေ မေးနေမှန်း မသိဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... အဲဒါဆိုလည်း ပြန်ပါတော့မယ်ရှင်။ အိမ်ပဲပြန်မှာနော်”

“အင်း”

တုတုက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်လျှင် ဥဥက ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားထဲက သီချင်းသံပျံ့လွင့်မှုက တုတုရဲ့ရင်ထဲသို့ စာသားတွေ တစ်လုံးချင်းပစ်လိုက်လာလေသည်။

“ကြယ်စင်တွေ xxx ခူးဆွတ်ပြီးပေးဖို့ xxx မလိုပါဘူး xxx မင်းရှိရင် ပြီးပြီ xxx ဒီကမ္ဘာမှာ xxx မင်းအချစ်ကလွဲပြီး xxx

ကျန်တာမလိုချင်တော့ပြီ xxx ပုံပြင်တွေထဲကလောက်ချစ်ဖို့ xxx မမျှော်လင့်ဘူး xxx လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ xxx လိုနေချိန် အနားနား မင်းရှိရင် xxx တို့ဘဝ ပြည့်စုံပါပြီ”

ဟုတ်လား ...။

တုတုလည်း သီချင်းထဲက စာသားတွေလိုမျိုး ခေါင်ရဲရန် အပေါ် ညွတ်ကျနေခဲ့ပြီလား။ အချစ်ဟာ တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်တာဖြစ်သည်။ တုတုအတွက် မျှော်လင့်မထားစွာ ရရှိသော Propose အတွက် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကို တုတု ကိုယ်တိုင်လည်း ဆွဲရခက်နေတာဖြစ်သည်။

သိနေတာ တစ်ခုကတော့ အချစ်ဆိုတာ အခန့်မသင့်ရင် အမှန်းကိုတောင် အချစ်ပြောင်းနိုင်တယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို သား။ ဘာဖြစ်တယ်”

နေသွေးက သားရဲ့စကားကို နားကြားများလွှဲလေ သလားဟု သူ့ကိုယ်သူတောင် သံသယဖြစ်မိတာကြောင့် နောက် တစ်ခါထပ်မေးရလေလျှင် သူ ကြားလိုက်တာ လုံးဝမလွဲကြောင်း တိကျစွာဖြင့်ပင် သားက နောက်တစ်ခါ အတိအကျ ထပ်ပြော လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေရ။ တုတုဆီက အဖြေရဖို့အတွက် ဖေဖေတို့ အကူအညီ လိုအပ်လာပြီ။ တုတုက လူကြီးတွေ ကို လာမြန်းခိုင်းတယ်။”

“သေချာလို့လား သားရယ်။ သားနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ကြသေးဘဲနဲ့။ သူက ဘယ်လို ပြောလို့လဲ”

နန္ဒာက စိုးထိတ်နေလွန်းစွာ မေးခွန်းထုတ်လေလျှင် သားက တက်တက်ကြွကြွပင် ပြန်ဖြေလေ၏။

“သေချာပါတယ် မေမေရ။ တုတုက လူကြီးမိဘတွေစကား ကိုပဲ နားထောင်မယ်တဲ့။ အဲဒါ သားကို တစ်ဖက်လှည့်

ပြောလိုက်တာလေ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလောက် အရိပ်ပြတာ တောင် အကောင်းမမြင်တတ်ရင် သားက လူညံ့ဖြစ်မှာပေါ့... ဖေဖေနဲ့ မေမေ သားကို လိုက်တောင်းပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

သားက သူ့ကိုတစ်လှည့် အမေဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်းက မျှော်လင့်တကြီး မေးလေလျှင် နေသွေးက ပြန်ဖြေ ဒဲ့အတွက် အနည်းငယ်တော့ စဉ်းစားသွားရသည်။ သူ စဉ်းစား ဘာက တခြားတော့ မဟုတ်။ သားကို အခုချိန်မှာ မိန်းမသွား ဆောင်းပေးလိုက်လျှင် ခွဲတုတုရဲ့မိခင်က သူ့ကိုသားရဲ့အဖေအဖြစ် ဆွေတော့မည်။ အဲဒီအခါမှာ သေချာပေါက်ကို အဆွေတစ်ပွဲဖြစ် ခယ်ဆိုတာ သူ ကြိုသိနေတာကြောင့် တစ်ချက်တော့တွေးရသည်။ သူ့ရဲ့စိတ်ကိန်းက ဘယ်လိုမှ အလွဲမခံနိုင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ဝေတိုး သုပ်ခတ်သွားတာကိုလည်း မြင်စေချင်သည်။ ပွင့်ဝေတိုးရဲ့ငြင်း ဆန်မှုမှာ သားက ထုတ်လာမယ့် မေးခွန်းတွေ ရှိသေးသည်။ နေသွေးက အသေအချာ အလေးအနက် တွေးနေစဉ်မှာ သားက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာရင်း ...

“ဖေဖေ ... လိုက်တောင်းပေးမှာမှလားဟင်”

သားရဲ့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မေးခွန်းအတွက် နေသွေးက သားမျက်နှာကို ငေးကြည့်မိသွားသည်။ သားပုံစံက အတော်လေးကို မျှော်လင့်ထားတဲ့ဟန် ဖြစ်နေတာကြောင့် နေသွေး က အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရင်း သားကိုတော့ စကား ကြိုခံထားလိုက်သည်။

“သားလိုချင်တာကို ဖေဖေက ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သား။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ်ခုတစ်ခု အထစ်အငေါ့ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် သား စိတ်ဓာတ် ကျဖို့မလိုဘူး။ မကျပါဘူးလို့လည်း သားဘက်က အသေ အချာ ကတိပေးရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ။ U promise ? ”

သူ့မေးခွန်းအတွက် သားက သူ့ကို လေ့လာအကဲ ခတ်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယုံကြည် စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ပေးတယ် ဖေဖေ။ သားအတွက် ဖေဖေက အမြဲလိုချင် တာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ သား ယုံတယ်”

“Ok ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို အဆင်ပြေပြီပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ သား မနက်ဖြန် သွားကြမယ်။ ဆပ်ပ်ပရိုက်စ်သွားမယ် နော်။ ဖေဖေတို့က လူကြီးတွေအနေနဲ့ စကားသွားပြောမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ဖက်မိဘတွေဆီက ခွင့်ပြုချက်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားတောင်းတဲ့ သဘောပဲ။ မနက်ဖြန် သားကောင်မလေးရှိလား ဆိုတာသာ အစ်မေးကြည့်။ သူ့ ကို ကြိုမပြောထားနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟား ... ဖေဖေနဲ့ သားက idea သိပ်တူတာပဲ။ သားက လည်း တုတုဆီ surprise သွားချင်တာ။ စိတ်ချ ... ဖေဖေ။ ဒီလောက်ကတော့ သား စကားအစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါဆို အခုပဲ ဖုန်းသွားပြောကြည့်လိုက်မယ်နော်”

သားက အရမ်းကို ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေစွာဖြင့် ဇီဝဉာဏ်တော့တာနဲ့ နေသွေးက သားကို ခွင့်ပြုပေးတဲ့ သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သားက ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ ထွက်သွား လေသည်။ သားအတွက်မှာ သူ့ကို စိုးရိမ်စရာကြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာတာကတော့ သားရဲ့အမေပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ကိုခန့် ... ရှင် ဘာတွေစိတ်စဉ်နေတာလဲ။ မနက်ဖြန် သား ကို မိန်းမ တကယ်ပဲ သွားတောင်းပေးတော့မှာလားဟင်”

နန္ဒာရဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် သူက ချစ်ဇနီးကို ငုံးဖွဖွဖက်လိုက်ရင်းက ပြန်လည်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေများ ဒီလောက်ထိ ပူပန်နေရတာလဲ မိန်းမရယ်။ မင်းကော ငါကော သားကို သိပ်ချစ်ကြတာလေ။ သား လေးပူဆာတာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမှာ မိဘဝတ္တရား လေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဟိုဘက်က ...”

“ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့။ ကိုယ့်သားအတွက် ပြီးတော့ လွန် ခဲ့တဲ့အတိတ်က အကြွေးတွေအတွက် ကိုယ် စဉ်းစားထား ပြီးသားပါ။ မင်းက ကိုယ့်ဇနီး၊ သားရဲ့အမေအဖြစ်ပဲ ခန့် ခန့်ထည်ထည် ရှိဖို့ပဲ။ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ နန္ဒာရယ်”

နန္ဒာက သူ့ကို စိတ်မောလူမောဖြင့် မသက်မသာ သက်ပြင်းတစ်ခုဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူ့ဇနီး ဘာတွေစိုးရိမ်နေ သဲ သူ သိသည်။ အဲဒီစိတ်ပူမှုတွေအတွက် နေသွေးက ကြိုတွေး သားပြီးသားဖြစ်၏။

မနက်ဖြန် သားရဲ့ မိန်းကလေးကို တောင်းဖို့ သူက ခန့်ညားထည်ဝါသော ဖခင်မေတ္တာဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်ကို သေချာပေါက် အရောက်သွားမှာဖြစ်သည်။

ဥဥက အမြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သစ်ခွအိုးတွေကို ရေအသာဖျန်းပေးကာ ဂရုစိုက်ပေးနေတာဖြစ်သည်။ ပန်းဆိုတာမျိုးက နူးနူးညံ့ညံ့ ယုယုယယ ပြုစုလေ့ အပွင့်အခွင့်ကောင်းလေဖို့ ဥဥက ကိုယ့်ရဲ့ ဝါသနာပါသော စိတ်တို့ဖြင့် ဂရုစိုက်နေရတာပဲဖြစ်သည်။

“တိ ... တိ ... တိ”

ခြံရှေ့က ကားဟွန်းတီးသံ ကြားတာကြောင့် ဥဥက ခြံအပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးချွန်က ခြံအဝကနေ မေးနေတာကြောင့် ဥဥက ကြည့်ရုံသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ပန်းတွေကိုသာ ဂရုစိုက်နေလိုက်သည်။

“မမလေး ... ဒီမှာ ဧည့်သည်”

ဦးဖိုးချွန်က လှမ်းခေါ်တာကြောင့် ဥဥက ဝန်းခြံထဲက ထွက်လာရင်းက ဦးဖိုးချွန်ဘေး ရောက်လာကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဖိုးချွန်။ ဘယ်သူလဲ”

“ဥဥ ... ငါပါ”

ကားထဲက လှမ်းပြောသံကြောင့် ဥဥက ကြည့်လိုက် မိလျှင် လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့သူကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ တကယ်ပဲ အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

“ခေါင် ... ခေါင်ရဲရန်”

ခေါင်ရဲရန်က ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ ဥဥဘေးရောက်လို့လာသည်။ သူ့ပုံစံက ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံဝတ်ထားတာကြောင့် ဥဥက နားမလည်စွာ အကဲခတ်နေတုန်းမှာ ခေါင်ရဲရန်က လာရင်းကိစ္စကို ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ဥဥ။ ဒီကိုလာတာ တုတုကို လာမြန်းတာပါ။

ဒီမှာ ငါ့မိဘတွေလည်း ပါတယ်”

ခေါင်ရဲရန် စကားကြောင့် ဥဥရဲ့နားထဲ စူးခနဲ ဝင်ရောက်လာ သော အသံတစ်ခုလို အဲဒီစကားလုံးတွေက အူတက်သွားရကာ ဥဥက မယုံနိုင်စွာ ကားထဲကြည့်လိုက်လျှင် တကယ်ပဲ ခေါင်ရဲရန်ရဲ့မိဘတွေ ပါလာတာပဲဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေကိုပါ အတည်အတံ့ ခေါ်လာတာကြောင့် ဥဥက ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလဲ မသိတော့စွာဖြင့် ဦးဖိုးချွန်ကို ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်ရင်းက ...

“တုတုလည်း ဘာမှပြောမထားဘူး။ ဒီကိစ္စ တုတုသိရဲ့လား”

“သူ သဘောတူမှုရအောင် လာတာလေ။ အိမ်မှာလူကြီးတွေ ရှိပယ်မှလား”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ... ရှိတယ်။ ရှိပါတယ်။ ခြံထဲဝင်လေ”

ခေါင်ရဲရန်က ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်လျှင် သူတို့ရဲ့ Lexus ကားအမည်းကြီးက ဥဥတို့ရဲ့ခြံထဲကို ဝင်လို့လာ၏။ ဥဥက အနောက်က ဝင်လိုက်လာရင်း ဧည့်သည်တွေကို အိမ်ထဲ ဒိတ်ခေါ်ရတော့သည်။

“ဟို ... လာကြပါရှင်။ အိမ်ထဲဝင်ကြပါ”

“ဥဥ ... ဒါ ငါ့ ပေပေနဲ့ မေမေလေ။ ပေပေ ... မေမေ သူက တုတုရဲ့ အစ်မလေ။ ဖွေးဥဥတဲ့”

ခေါင်ရဲရန်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ဥဥက လူကြီးတွေကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခေါင်ရဲရန်ရဲ့အဖေကော အမေပါ အင်မတန်ခန့်ညားကျက်လရေရှိလှကာ အသက်အရွယ်ကတော့ မေမေတို့နဲ့ရွယ်တူ လေးဆယ်ကျော်တန်းလောက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

လူကြီးတွေကိုပါ ဥဥတို့အိမ် လာတယ်ဆိုတဲ့ အခါမှာတော့ ဥဥက Respect တစ်ခုထားကာ အိမ်ရဲ့ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဒိတ်မန္တက ပြုရတော့သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ဧည့်ခန်းထဲ ကြွကြွပါ။ ခဏလေး ထိုင်ပါဦးနော်။ မေမေနဲ့ တုတုကို သမီး သွားခေါ်လိုက်ပါဦးမယ်။ ဒေါ်လေးကစ်ရေ ... ဧည့်သည်တွေ အတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါဦး။ ခဏလေးပါနော်”

ဥဥက တစ်ယောက်တည်း ပျာယာတွေ့ခတ်ကာ ဧည့်သည်တွေကို ထိုင်စောင့်ခိုင်းရင်း အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက် ရတော့သည်။

“မေမေ ... မေမေရေ။ တုတု ... ဟဲ့ တုတု”

“ဝေ့ ... ဘာလဲ သမီးရေ။ ဒီမှာ ... လာခဲ့”

ဥဥက အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲ အပြေးဝင်သွားလျှင် lap top တစ်လုံးဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသော မေမေနှင့် ဆိုဖာပေါ် မှာလှဲနေကာ နားထဲ earphone ထည့်ကာ သီချင်းနားထောင်နေ သော တုတုကို တွေ့ရတာမို့ ဥဥက တုတုရဲ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်ရင်းက မေမေ့ကိုကော တုတုကိုပါ ပြောလိုက် တော့သည်။

“မေမေ ... အောက်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်။ တုတု ကို မြန်းဖို့တဲ့”

“ဘာ ... ငါ့ကို”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို သမီး။ ဘာဖြစ်တယ်”

မေမေနဲ့ တုတုရဲ့ ထိတ်လန့်အံ့ဩမှုတို့ကြောင့် ဥဥက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်းက ...

“ဟုတ်တယ်။ အောက်မှာ ခေါင်ရဲရန်တို့ ရောက်နေတယ်။ သူ့မိဘတွေပါ၊ ပါတယ်”

“ဟ ... ဘာလဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ငါ မသိဘူး”

“တုတု ... အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

မေမေက ဒေါသတကြီးလေသံဖြင့် တုတုဘက်ကို မေးခွန်းထုတ်လာပြီမို့ တုတုက မေမေ့ကို အသည်းအသန်ခေါင်း ခါလိုက်ရင်း ရှင်းချက်ထုတ်တော့သည်။

“မ ... မသိဘူး မေမေ။ သမီး သူတို့ကို မခေါ်ပါဘူး”

“အဲဒါ နင့်ရည်းစားမို့လို့ နင့်ကိုတောင်းဖို့ရောက်လာတော့ တာမို့။ နင် ဘာတွေ ရှုပ်ထားတာလဲ တုတုရယ်။ နင့် အဖေသိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ သမီးရည်းစား မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဥဥ ရှင်းဦး လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တုတုက သူ ရှင်းလို့မနိုင်တဲ့ ဇာတ်အတွက် ဥဥရဲ့ လက်မောင်းကို တွန်းထိုးရင်း စစ်ကူတောင်းတော့တာကြောင့် ဥဥကပဲ ကြားဝင်ရကာ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။ အခုလောလော ဆယ်ကလေး အောက်မှာ တကယ်ပဲ ဧည့်သည်တွေကရောက် နေပြီ။ ဒီကိစ္စ ဖေဖေသိရင် တအားစိတ်ဆိုးမှာ။ ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်မလာခင် မေမေ ဒီပြဿနာ ရှင်းထားမှဖြစ် မှာလေ။ ဧည့်သည်တွေကို မေမေ တွေ့လိုက်ပါနော်”

“တောက် ... နင့်ရည်းစား တကယ် မဟုတ်ဘူးနော် ဇွဲတုတု”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေကလည်း။ သမီးက ကိုယ့်ကိုလာ တောင်းခိုင်းပါ့မလား”

“အေး ... နင်ပါဆင်းခဲ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ကွာ”

မေမေက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် အောက်ထပ်ကိုဆင်းဖို့ထွက်လျှင် ဥဥက မေမေ့နောက်ကို အပြေးလိုက်ရတော့သည်။ ခေါင်ရဲရန် ဘာတွေလုပ်လိုက်တာလဲ။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲက သမီးတောင်းဧည့်သည်တွေကို တွေ့ဆုံဖို့အတွက် တိုးက ခပ်သွက်သွက်ပင် အောက်ကိုဆင်းလာကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ ထိုင်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေက တိုးကို လှမ်းကြည့်လေသောအခါ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသူမို့ တိုးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းတို့က ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

“ရှင် ... ရှင် ...”

တိုးရဲ့အံ့သြထိတ်လန့်နေမှုအတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်ဆုံနိုင်မယ်လို့ ထင်မထားမိသော သူက တိုးဆီသို့လျှောက်လာကာ ချိုမြကြည်လင်သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ...

“ဟာ ... တိုး ... ပွင့်ဝေတိုးပါလား။ ဒါဆိုရင် ခွဲတုတုက တိုးရဲ့သမီးပေါ့ ဟုတ်လား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲလား။ ကိုယ့်ရဲ့သားအတွက် သမီးလေးကို လာမြန်းတာပါ”

တိုးက အဲဒီစကားလုံးတွေအတွက် အင်မတန်မှ မုန်းတီးဖွယ်ကောင်းသော ခန့်နေသွေးရဲ့မျက်နှာကို တင်းမာခက်သန်စွာ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နင် ငါ့အိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဪ ... ပြောပြီးပြီလေ။ မင်းရဲ့သမီးကို လာတောင်းတာ”
 တိုးက အာခေါင်ခြစ်ကာ စူး၍ အော်ဟစ်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကို အလွန်တရာမှ ဖိနှိပ်ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေတာဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တွေ့တော့မယ် မထင်တဲ့ လူတစ်ယောက်။ တိုးဘဝရဲ့နာကျင်မှုများစွာကို ပေးစေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်များစွာကြာမှ ပြန်ဆို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရကာ တွေ့ရတဲ့အခြေအနေကလည်း သမီးကို သူ့ရဲ့သားနဲ့ ပေးစားဖို့တဲ့။ တိုးက ဘာမှမမြင်နိုင်လောက်အောင် ပြာထွက်သွားသော ဒေါသတို့ဖြင့် ...

“သဘောမတူဘူး။ ငါတို့ အိမ်ရိပ်တောင် နင် နင်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ငါ့သမီးနဲ့လည်း လာမပတ်သက်နဲ့။ အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွား”

“ဖေဖေ”

“နေ ... နေ ... သား။ ဒီမှာ ... ပွင့်ဝေတိုး။ ကျေးဇူးပြုပြီး လူကြီးလူကောင်းဆန်ပါ။ ငါတို့ဘက်က မိသားဖသား ပီပီ မင်းရဲ့သမီးကို လာတောင်းတာပါ”

တိုးက အင်မတန်စက်ဆုပ်လေသော ခန့်နေသွေးကို ခါးသီးနာကြည်းစွာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မလိုပါဘူး။ နင့်လိုလူမျိုးအတွက် ငါတို့ဘက်က ဘာမှ ယဉ်ကျေးဖို့ မလိုဘူး။ ဟိုကောင်လေး ... မင်းခေါင်းထဲမှာ သံမှိုစွဲထားသလို မှတ်သွား။ ငါ့သမီး တုတုနားကို မင်းယောဉ်လို့တောင် မကပ်နဲ့”

“ကလေးတွေရဲ့ကိစ္စကို တားမြစ်ဖို့ မင်း မကြိုးစားပါနဲ့”

အဲဒီစကားလုံးအတွက် တိုးက အင်မတန်မှ ဆတ်ဆတ်ခါ နာရကာ အနောက်မှာ ရပ်နေသော တုတုရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့သို့ ခေါ်လိုက်ရင်း ...

“ကလေးတွေကိစ္စ ... ဟုတ်လား။ သမီး ... လာစမ်း။ နင် ပြောစမ်း။ ဒီအကောင်နဲ့ ညည်းက ချစ်သူတွေလား။ သူ့ကို ဒီနေရာ နင်ခေါ်ထားတာလား။ ဖြေ ... စမ်း”
 “မေမေ”

တိုးက ဒေါသတကြီး မေးနေတာမို့ သမီးကြီးဥဥက ဘိုးရဲ့ဘေးသို့တိုးကပ်လာကာ ထိန်းတာကြောင့် တိုးက ဥဥရဲ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဥဥ ... နင် တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပံ့နဲ့။ ငါ အငယ်မကိုမေးနေတာ။ ဇွဲတုတု ... ဖြေလေ။ နင် ဘာလို့ မဖြေတာလဲ”
 “ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ တုတုနဲ့ သူ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒီကို တုတု ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ... တုတု။ နင်ပဲ မိဘတွေ သဘောတူမှ လက်ခံမယ် ပြောခဲ့တာလေ”

“ဟဲ့ ... ခေါင်ရဲရန် ... နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ငါ နင့်ကို လာတောင်းပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးလို့လား။ နင့်ကြောင့် ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီ”

သမီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဟိုကောင်လေးကို ပြောတော့တာမို့ တိုးက အဲဒီအချက်ကို ပိုင်နိုင်သေချာစွာဖြင့် အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ကာ ခန့်နေသွေးကို အပြတ်ပြောလိုက်တော့သည်။

“နင် ကြားတယ်နော်။ ငါ့သမီးနဲ့ နင့်သား ဘာမှမဝတ်သက်ဘူး။ အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွား။ နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ ငါတို့မိသားစုနဲ့ မပတ်သက်နဲ့”

“မင်း အဲဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲပြနေဖို့ မလိုပါဘူး ဖွင့်ဝေတိုးရဲ့။ ကလေးတွေရှေ့မှာ သူတို့ အထင်မှားအောင်လုပ်မနေနဲ့။ ဟောဒီမှာ ငါ့ဇနီး၊ ဒီမှာ ငါ့ရဲ့သား။ ငါတို့လို ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ ဒီကိုလာတာ ငါ့သားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လာတာ။ မင်း နင်စရာ မလိုဘူး ...

အေး ... တစ်ခုတော့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်။ သူတို့ချင်း တကယ်ချစ်ရင် မင်း ဘယ်လောက်ဖျက်ဖျက် မပျက်နိုင်ဘူး ဆိုတာပဲ။ မင်းနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ တော်တော် ကြာပြီ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ဆုံရတာပဲ ...

သား ... သွားမယ်”

“ထွက်သွားကြ။ ထွက်သွားကြ”

တိုးက ဒေါသတွေ အရှိန်ကုန် မြင့်မားလာရကာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အင်မတန် မုန်းစရာကောင်းတဲ့သူ။ ဒီလူ တိုးရဲ့ဘဝထဲကို တမင်တကာ ပြန်ဝင်လာတာ။

တိုးကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြောကာ ထွက်သွားလေလျှင်တော့ တိုးက သမီးတွေရဲ့ အံ့အားသင့်မျက်ဝန်းတွေထဲ မေးခွန်းတွေ ထွက်မလာခင်မှာ တုတုရဲ့ပခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း အပြတ်သားဆုံး ပြောပစ်လိုက်တော့သည်။

“နင် ... အဲဒီကောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ထွက်ဖို့တောင် မကြိုးစားနဲ့”

တိုးက ဒေါသတကြီးဖြင့် အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ဆုံး ဘက်လာကဲ့တော့သည်။ ခန့်နေသွေး ... ဒီတစ်သက် ပြန်မတွေ့ဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့ပြီးမှ တိုးရဲ့အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့သားက တိုးရဲ့သမီး တုတုကို လာတောင်းတာတဲ့။ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး။

ခန့်နေသွေး ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို အမုန်းထက်ပိုတဲ့ သကားလုံးရှိရင် ထပ်သုံးပြီး မုန်းချင်ပါသေးသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညို)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ဖေဖေ။ တုတုရဲ့အမေက ဖေဖေကို ဘာလို့အဲဒီလောက်အထိ ပြောရတာလဲ။ ဘာတွေလဲ”

သားရဲ့ သွေးပျက် တုန်လှုပ်စွာသော မေးခွန်းတို့အတွက် နေသွေးက သားကို နှစ်သိမ့်စွာ ခပ်တင်းတင်းဖက်လိုက်၍ ...

“သား ... မင်း ဘာတွေကို တုန်လှုပ်နေတာလဲ။ အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြီး ထွက်လာနိုင်တာက ဖေဖေပါ သားရဲ့။ သားဘာတွေ ကြောက်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ သား သိချင်တာက တုတုရဲ့အမေ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ပေါက်ကွဲရတာလဲ။ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ။ သား အဲဒါ သိချင်တာ”

သားရဲ့ အလူးအလဲ မေးခွန်းတွေအတွက် သူက ပြုံးရုံသာ ပြုံးထားလိုက်သည်။ ဒီနေ့က ရင်ထဲက ပုပ်အက်နေတဲ့ အနာဟောင်းတစ်ခုကို အကောင်းဖြစ်ဖို့ စတင်ဆေးထည့်လိုက်တဲ့နေ့ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မုန်းသလို သူကလည်း သိပ်မုန်းနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးပျက်ချောက်ချားမှုကို သူက

တွေ့ခဲ့ရပြီမို့ ဒီနေ့ဟာ တကယ်တန်တယ်လို့ ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့သားလေး ခေါင်ကတော့ ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးတို့ဖြင့် သူ့ကို မေးခွန်းတွေ တရစပ် ထုတ်တော့တာပဲ ဖြစ်သည်။ သားရဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် သူက တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“သားဘက်က ခေါင်းထဲထည့်ထားဖို့ တစ်ခုက တုတုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် ပိုင်ဆိုင်ရမယ်။ စိတ်ပူဖို့ မလိုဘူး”

“ဖေဖေ ... ဘာတွေလဲဗျာ။ သား ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ အခုချိန်မှာ သားအသိချင်ဆုံးက တုတုအမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“သားရာ ... မင်း အခြေအနေ သုံးသပ်တတ်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ သား သိချင်တယ်ဆို ဖေဖေ ပြောပြမယ်။ ဘာမှ မင်း လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ တုတုရဲ့အမေနဲ့ အဖေကြားမှာ မေ့မရနိုင်တဲ့ အတိတ်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ အတိအကျ မင်းသိဖို့ လိုအပ်တဲ့နေ့မှာ ဖေဖေ ပြောပြမယ်။ ဖေဖေတို့လူကြီးတွေပြဿနာကြောင့် သားတို့လူငယ်ကိစ္စ မပျက်စေရဘူးလို့ ဖေဖေ ကတိပေးတယ်။ သူ့အမေ သဘောမတူပေမယ့် သူ့သမီးကို မင်း တကယ်ချစ်ရင် သူ့သမီးသဘောတူညီမှု ရအောင် သား ကြိုးစား ...

သား လောလိုက်တာဟာ သူတို့ဘက်ကို တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ ဖေဖေ အကဲခတ်မိသလောက် ဒီနေ့အခြေ

အနေတိုင်းဆို ကောင်မလေးက မင်းဘက်ကို ပါမှမလာ
သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူနဲ့ သား။ မင်း သူ့ကိုချစ်မြဲ
အတိုင်း ဆက်ချစ်နေ။ ကောင်မလေး မင်းဘက်မှာရှိအောင်
လုပ်။ ကျွန်တာ ဖေဖေ တာဝန်ယူတယ်”

“ကိုခန့် ... သားကို မြှောက်ပေးမနေနဲ့။ သား ... မင်း
ပြောတော့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်းက သိပ်ပြီးပဲ အဆင်ပြေ
နေပုံနဲ့။ ဒီပုံစံမျိုးဆိုတာသာသိရင် မေမေ မလိုက်ခဲ့ဘူး”

“နန္ဒာ ... သားကို မဆူပါနဲ့။ ဒါ ဆူစရာမှ မဟုတ်တာ။
တုတုဆိုတဲ့ ငံကောင်မလေးက သူ့အမေရှေ့မှာမို့ ပြောလိုက်
တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သား ... စိတ်ထဲ အရှုပ်မခံနဲ့။
မင်းဘက်မှာ ခွဲတုတုရှိဖို့တော့ လိုတယ်။ အဲဒါဆို သူ့အမေ
သဘောမတူတာတောင် ရှေ့ဆက်လို့ရတယ်။ သားခေါင်း
ထဲမှာ ထည့်ထားရမှာက ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီးကို ယူနိုင်တာ
ဟာ အဖေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်တာပဲ”

သားက သူ့ရဲ့စကားတွေအတွက် ဘာမှမပြောဘဲ
ငြိမ်သက်နေ၏။ သားလေး အတွေးတွေဖြင့် စိတ်ရှုပ်နေသည်ကို
သူ သိသည်။

နေသွေးဘက်ကလည်း စိစဉ်ဖို့လိုအပ်တာ စိစဉ်ရ
မည်။ ဒီအဆင့်လောက်နဲ့တော့ နေသွေး နိုင်တယ်လို့ စကားမဆို
ချင်သေးပေ။ ခွဲတုတုဟာ သူ့ရွေးမအဖြစ် သေချာပေါက်ဖြစ်မှ
သူ နိုင်မှာဖြစ်သည်။

“နင် ရူးသွားပြီလား ခေါင်ရဲရန်။ နင့်ကြောင့် ငါ ဒီမှာ
ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရလဲ နင်သိလား။ နင့်ကို
ဘယ်သူက လာပြီးတောင်းပါ ပြောလို့လဲ”

“.....”

“သေလိုက်။ အဲဒီ တုံးတုံးအတွေးအခေါ်တွေ၊ ကိုယ့်ဘက်
ကိုယ်ယက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက နင်နဲ့ ငါ့ကို ဝေးသွားစေ
တာပဲ”

“.....”

“ဘာ ... ခိုးပြေးမယ်။ နင်ဟာလေ ... ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့
မွေးလာတာလား။ တော်ပြီ ... နောက် ငါ့ကို မဆက်သွယ်
နဲ့။ ဒါပဲ”

ဥဥက ဒေါသတကြီး ဖုန်းချလိုက်သော တုတုကို
ကြည့်ကာ ... သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသွားသည်။ ခေါင်ရဲရန်က
တုတုကို ခိုးပြေးဖို့အထိတောင် စဉ်းစားခဲ့တာလား။

“ရှေ့ ... ဥဥ ဖုန်း။ နောက် သူ့ဖုန်းကို လာမပေးနဲ့တော့”

“နင် အရမ်းစိတ်ညစ်နေလားဟင် တုတု”

“ဥဥရယ် ... ငါ အဖြေတောင် မပေးရသေးတာ၊ ရည်းစား လို့ ခေါ်မလား။ သူ့ကြောင့် တု သင်တန်းလည်း မတက် ရတော့ဘူး”

တုတုကို ဖေဖေကော မေမေကပါ အိမ်ထဲကအိမ် ပြင် ပေးမထွက်တာကြောင့် တုတု ဘယ်လောက်အထိ စိတ်တွေ ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာ ဥဥ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ...

“တုတု ... နင် သူ့နဲ့ ရည်းစားတွေ မဖြစ်ပါဘူးနော်”
“ဥဥရယ် ... မဖြစ်ပါဘူးဟာ။ သူ့ကို ငါ့ဘက်က စဉ်းစား ဖို့ပဲ တွေးလိုက်ရသေးတယ်။ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ရ သွားပြီလဲ။ ဒါတောင် သင်းက ခိုးပြေးမယ်တဲ့။ သူ့ကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ်။ ဥဥ ... မေမေ့ကို ပြောပေးပါ။ တုတု အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ မနေချင်ဘူး”

ဥဥက တုတုရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်ရင်း

က ...

“မေမေ စိတ်ဆိုးနေလို့ပါဟာ။ နင်မချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် အတွက် ဒုက္ခတွေ ခံနေရတာ ငါလည်း မကြည့်ရက်ပါ ဘူး တုတုရယ်။ လောကကြီးက အဲဒီလိုပဲဟာ။ လူမှန်နေရာ မှန် မပေးချင်ကြဘူး”

“အမ် ... ဘာပြောတာလဲ”

တုတုက ဥဥရဲ့စကားအတွက် နောက်တစ်ခါထပ် မေးလျှင် ဥဥက ခေါင်းအသာယမ်းပြလိုက်ကာ ...

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ အောက်ဆင်း လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း ... အင်း။ ခြေ ... ဥဥ ... ဦးဖိုးချွန်တို့ကို အိမ် သေချာစောင့်ခိုင်းထားပါ။ တော်ကြာ ဟိုကောင်ကအိမ်ကို ခိုးရောက်လာရင် တုတုပဲ ဒုက္ခရောက်ရမှာ”

ခိုးရောက်လာရင်။ ဥဥက တွေခနဲ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဥဥရဲ့စိတ် ထဲမှာ ပြင်းပြင်းပြပြ ခံစားနေရသည်။ တကယ်ပဲ ခုနကပြောခဲ့ သလို လောကကြီးက လူမှန် နေရာမှန် ပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဥဥ ဘဝအတွက် ဥဥ သိပ်ချစ်ရတဲ့သူက တုတုကိုမှ ချစ်ပါတယ် တဲ့။ ဒီလိုပြဿနာ ဒီလိုအခြေအနေတွေမှာ အားလုံး အားလုံးထက် စိတ်ဆင်းရဲရတာကတော့ ဥဥပဲ ဖြစ်သည်။

မှန်တာ ဝန်ခံပါရစေ။ ခေါင်ကို ဥဥ ချစ်တယ်။ သူ့ကို သင်တန်းစတက်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာ။ သူ့ရဲ့အကြည့် တွေ၊ ဥဥကို စကားလာလာပြောတယ်။ အလေးထား ဂရုစိုက်ခဲ့ ပြီးမှ သူ့ချစ်တာက တုတုတဲ့။ ဥဥရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေတာ ကို ကြိတ်မှိတ်နာကျင် ပူလောင်ခံစားနေခဲ့ရတာ။ ဒီလောက် ပြဿနာတက်တာတောင် ဥဥကတစ်ဆင့် တုတုဆီ အရဆက်သွယ် ပြီး တုတုကို ခိုးပြေးမယ်တဲ့။ ဥဥက နာကျင်စူးရှတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ကြောင့် မျက်ရည်တစ်စက် ပေါက်ခနဲ ကျမိသွားသည်။ တုတု အတွက် အမြဲအနစ်နာခံ ပေးဆပ်ခဲ့တာဟာ တုတု လိုချင်တဲ့ အရာတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ခေါင်ရဲရန်ကို တုတုမှ မလိုချင် တာ။

တုတုရဲ့ ခိုးပြေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ကြားယောင်လာသည်။ ခေါင်ရဲရန်ကို ဥဥ ချစ်တာပါ။ တုတုက ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ တုတုရဲ့စိတ်ကို ဥဥ သိသည်။ မေမေတို့ ချုပ်လွန်းအားကြီးရင် တုတု သေချာပေါက် ခေါင်ရဲရန်ကို ထွက်ပေါက်ရှာတော့မှာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် ... အဲဒီအတွက် ...။

ဥဥက ဘဝမှာ တစ်ခါတော့ စွန့်စားချင်လေသည်။ ဥဥက ချီတုချီတု ဖြစ်စွာဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်တော့ သည်။

“ဟယ်လို”

ခေါင်ရဲရန်ရဲ့ ဖုန်းဖြေသံအဆုံးမှာ ဥဥက စွန့်စား မှုတစ်ခုကို ပြောလိုက်တော့သည်။

“ခေါင်ရဲရန် ... မဲနက်ဖြန်(၁၀)နာရီ စိမ်းလန်းကို နင်လာ နဲ့ပါ။ ဒါပဲနော်”

ဥဥက ဖုန်းချလိုက်ပြီးသောအခါမှာတော့ မေမေ့ဆီ သွားလိုက်ကာ ခွင့်ပြုချက် ယူလိုက်သည်။

“မေမေ ... အိချိုတို့နဲ့ မှော်ဘီက မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ စာ သွားကူသင်ပေးရမယ်လေ။ ဟိုနေ့ကတည်းက မေမေ့ကို သမီး ခွင့်တောင်းထားတာ။ အဲဒါ ဒီနေ့ သွားရမယ်မေမေ”

“ဟင် ... ကြိုမပြောဘူး သမီးရယ်”

“ပြောထားပါတယ်။ မေမေ တုတုကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များ နေလို့ပါ။ သမီး မဲနက်ဖြန်ညနေမှ ပြန်လာမယ်နော်။ အရင်လည်း သွားကူလုပ်ပေးနေကြပဲဟာ”

ဥဥရဲ့စကားကြောင့် မေမေက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက် ရင်းက ...

“အေးလေ။ သမီးက ပရဟိတ အမြဲလုပ်နေကျပဲဟာ။ ကဲ... သွား ... သွား။ အိချိုတို့အိမ်ကနေ သွားမှာမှလား။ မေမေ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အစ် ... ရတယ် မေမေ။ ဥဥ ကားငှားသွားလိုက်မယ်။ တုတု အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ သမီး မေမေက စိတ်ကချတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဥဥကို ယုံကြည်လို့ လွှတ်တာ။ မေမေ တုတုအတွက် ခေါင်းရွပ်တာနဲ့ ဥဥကို ဂရုမစိုက်မိသလို တောင် ဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့။ အဲဒါဆို သမီး သွားဖို့ပြင်လိုက်ဦး မယ်နော်”

မေမေ့ဆီက ခွင့်ပြုမှု ရပြီးသောအခါတွင်တော့ ဥဥက အခန်းထဲဝင်လာကာ လေ့ပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ သည်။ ဥဥကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ။ ဥဥ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အရမ်းမိုက်မဲချင်မိသည်။ ဘယ်လိုမှန်း ဖြစ်လာမယ် မသိသော စွန့်စားမှုအတွက် ဥဥ ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ မိုက်မဲချင်နေ မှန်းလည်း မသိပါ။ သေချာတာကတော့ တုတု အပေါ် တစ် သက်လုံး ကောင်းလာခဲ့သမျှ ဒါကို သစ္စာဖောက်တယ်ပဲ ခေါ်ရ တော့မှာဖြစ်သည်။

၂၂ သိချင်နေပါသည်။ ခေါင်ရဲရန် ရင်ထဲကစကား
လုံးတွေ ကြားကောင်းကြားနိုင်ဖို့ ၂၂ ဇာတ်ကွက်တစ်ခု ဆင်လိုက်
ရတာဖြစ်၏။

“မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီတွေ့ဖို့ တုတုနဲ့ ချိန်းလို့ရတယ်
ဖေဖေ”

သားရဲ့အဲဒီစကား ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ နေသွေး
က တကယ်ပဲ အံ့အားတသင့်ဖြင့် ဝမ်းသာသွားရသည်။ အခုလို
ပြဿနာရှိသွားတဲ့ အခြေအနေမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းဆိုမှုဟာ
အလားအလာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ယူဆလို့ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့
သူက ဟိုတစ်ခါလို သားဘက်က မသေချာ ဖြစ်နေမှာ စိုးတာ
ကြောင့် သေချာအောင် မေးလိုက်ရသည်။

“တုတုဘက်က ဘာကိစ္စရှိလို့ ချိန်းတာတဲ့လဲ သား”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူး။ ချိန်းပေးတာ အလျင်စလိုပဲ။
သေချာပါတယ် ဖေဖေရ”

“သားရေ ... ခဏလောဦး”

အပေါ်ထပ်က နန္ဒာရဲ့လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် သား
က သူ့အမေဆီ အာရုံရောက်သွားကာ “ဗျာ”ဆိုတဲ့ ထူးသံနဲ့အတူ
သူ့ရှေ့က ထွက်သွားလေ၏။

နေသွေးက မနက်ဖြန် သားကို ဟိုကလေးမလေး ချိန်းတယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ စဉ်းတော့ စဉ်းစားသွားရသည်။ အဲဒါ ဟာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ ဟိုနေ့ကပုံစံကို လေ့လာရသလောက်တော့ ခွဲတုတ်ဆိုတဲ့ ကလေးမဟာ သားနဲ့ပတ်သက်မှုရှိတဲ့ပုံတော့ မပေါ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပွင့်ဝေတိုး ရှေ့မှာပို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ နေသွေးက သေချာပေါက် အနိုင်ရမည့် အကွက်တစ်ခုကို တွေးမိလို့သွားသည်။

“မနက်ဖြန် သူ့သမီးက ခေါင်နဲ့အတူ ရှိနေတာကို အဲဒီ မိန်းမသိအောင် ပြောပြရမှာပေါ့”

နေသွေးက တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီးတဲ့နောက် မှာ ပြုံးလိုက်တော့သည်။ သူ့သားနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပွင့်ဝေတိုး သိအောင် သူ ကူညီပေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဥဥဆီကတစ်ဆင့် ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုမှု ရထားတာ ကြောင့် ခေါင်က ဆယ်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက ကြိုတင်ရောက် နှင့်နေတာပဲဖြစ်သည်။ သူ သိရသလောက် တုတ် တစ်ယောက် ဟာ သူ ဇွတ်အိမ်ကိုလာတောင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် သူမအိမ် နဲ့ ပြဿနာတက်သွားရတယ်ဆိုတာ သူ သိလေသည်။ အဲဒီအတွက် သူ့ဘက်က တောင်းပန်ကာ တုတ်နဲ့ ပြန်လည်အဆင်ပြေဖို့ အတွက် ဒီနေ့ တွေ့ဆုံခြင်းက သိပ်အရေးကြီးနေသလို တုတ် သာ လက်ခံမယ်ဆို သူက ခိုးပြေးဖို့အထိတောင် ရည်ရွယ်ထား တာ ဖြစ်သည်။

“ခေါင်ရဲရန်”

သူ့ရဲ့ဘေးနားသို့ ရောက်လာသူကို ခေါင်က အားရ ဝမ်းသာဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် တုတ် မဟုတ်ဘဲ ဥဥ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ခေါင်က အံ့အားသင့်သွားကာ လမ်းဘက်ကို တစ်ချက် ငေးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဥဥ ... တုတ်ကော ပါမလာဘူးလား”

“ခေါင်ရဲရန်ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းတာက တုတ် မဟုတ်ပါဘူး ဥဥ ချိန်းတာပါ”

ဥဥရဲ့ မျက်နှာအသွင်အပြင်နဲ့ စကားသံတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုမိုတည်နေတယ်ဆိုတာ ခေါင်က သတိထားမိ တာကြောင့် ဥဥကို အကဲခတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“သိချင်လို့ လာမေးတာပါ။ အဲဒီနေ့က တုတုက ခေါင် ကို အိမ်လာပြီး မြန်းပါလို့ ပြောခဲ့လို့ လာခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် လာတာလားဟင်”

သူက ဥဥရဲ့မေးခွန်းအတွက် တစ်ချက်တော့ စဉ်းစား သွားရသည်။ ဥဥ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ သတိထားမိ တာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတာကို စဉ်းစား၍ မရချေ။ ခေါင်က မဖြေရသေးခင်မှာ ဥဥလက်ထဲက handbag အိတ် တစ်လုံးကို သတိပြုမိသွားတာကြောင့် မေးမိသွားသည်။

“ဒီအိတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဥဥ”

“အင် ... ဒါ ဥဥ အဝတ်အစားအိတ်ပါ။ ညက မေမေတို့ ကိုတော့ ပရဟိတ သွားလုပ်ဖို့ဆိုပြီး လိမ်ထွက်ခဲ့တာ။ မနေ့ကညက အိမ်တို့အိမ်မှာ အိပ်တာလေ။ ခု အဲဒီအိမ်က နေ ခေါင်ဆီကို တန်းလာခဲ့တာ”

ဥဥရဲ့စကားကြောင့် သူက နည်းနည်းတော့ နားစ ရှင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ဥဥစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“ဘယ်လို ဥဥ။ မင်းက ဘာလို့ အိမ်ကနေ လိမ်ထွက်ရ တာလဲ”

“ခေါင်ကို ခုနမေးခွန်း မေးချင်လို့လေ။ အဲဒီလိုမှ လိမ်မ ထွက်ရင် မရဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဥဥ။ မင်း ဒီမေးခွန်း မေးဖို့အတွက် ဒီလိုလုပ်ဖို့ကို မလိုတာ။ တုတု ချိန်းတယ်ထင်လို့ ငါလာ တာ။ မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ အထူးတလည် ပြောစရာက တုတုကိစ္စပဲရှိတာ။ အခု တုတု ချိန်းတာ မဟုတ်ဘူးဆို တော့ မင်း အိမ်ပြန်တော့”

သူက အဲဒီစကားကို ဖိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ “က ဒီနေ့ သူ့ကို တုတုနဲ့ တွေ့တယ်လို့ ထင် နေတာဖြစ်၏။ မတော်တဆများ ဖေဖေက ဟိုတစ်ဖက်ကို ဆဲကြောင်းကြားလိုက်ရင် ...။ သူက အဲဒီအတွေးစ ရင်ထဲတစ်ဝက် ဘစ်ပျက် ရောက်လာစဉ်မှာပဲ ဥဥက သူ့ကို စကားဆက်ပြော လေသည်။

“ဒီကနေပြန်ရင် ဥဥ အိမ်ပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တာလို လဲဆိုတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဖေဖေ မေမေတို့က ဥဥ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတယ်လို့ သိသွားလောက်ပြီ။ အိမ်ရှုက တစ်ဆင့် ဥဥ စာပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဘာ”

ဥဥ စကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေက အော်တို ပြူးကျယ်ကုန်ကာ လန့်ဖျပ်သွား၏။

“မင်းက ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်။ ဘယ်သူနဲ့လဲ။ မင်း ဘာ တွေ လျှောက်လုပ်တာလဲ ဥဥ”

“အဲဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အစိုက်မဲဆုံးသော စွန့်စားမှု
ပါ ခေါင်ရဲရန်။ နင် မမြင်တာလား။ မသိတာလားတော့
မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်ဆို အိပ်မက်တွေ ရပြီးမှ လန့်နိုး
ခဲ့ရတာ ငါပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လို့ထင်ခဲ့ပြီးမှ တခြားတစ်
ယောက်လို့ သိခဲ့ရတာဟာ ဘယ်လောက် သွေးပျက်ဖို့
ကောင်းသလဲ ...

ဥဥ ဘာကိုဆိုလို့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ နင် သိပါ
တယ်။ အဲဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့ အိမ်ကို စွန့်ခွာဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ ...

နင် သိပ်ပြီးလန့်မသွားပါနဲ့။ အိမ်ကို မိုးရာလိုယ်
သွားတယ်လို့သာ စာရေးလိုက်တာ။ ဘယ်သူနဲ့လို့မပြော
ခဲ့ပါဘူး။ ဥဥ သိချင်တာကို ဖြေပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖွတ်
လင့်ချက်တွေပေးပြီးတော့မှ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

ဟား ... ကွား။

ခေါင်က စိတ်ပင်ပန်း မွန်းကျပ်စွာဖြင့် လေပူတစ်
ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ တကယ်ကြီးကိုပဲ သူ စိတ်ထဲထင်နေ
တာ ဖြစ်ပြီပေါ့။ တုတု သူ့ကို စိတ်ဝင်စားဖို့အတွက် ဥဥကို သူ
သွားရောခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ တုတုကို propose လုပ်ပြီးနောက်
ပိုင်းမှာ ဥဥ အမူအရာတွေ အေးစက်သွားခဲ့တာကို သူ ခံစားသတိ
ပြုမိခဲ့ပေမယ့် မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးထင်ခဲ့တာဖြစ်၏။ အခုတော့
ဥဥက သူ့ကို ...။

“ဧကလေး ဥဥ။ အဲဒီမေးခွန်းတွေ ငါ မဖြေခင်မှာ ငါ့ကို
အရင်မေးခွင့် ပြုပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့ မင်း မိုးရာလိုက်ပါ
တယ်လို့ မင်းမိဘတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်တာလဲ။
ငါ့ကိုမေးချင်တဲ့ မေးခွန်းနဲ့ မင်းမိဘတွေကို ဘာလို့
မဟုတ်တာကို လိမ်ရတာလဲ။ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ သိပ်ဆိုင်တာပေါ့။ ဥဥ မိဘတွေဟာ
ဘယ်တော့မှ ဥဥကြောင့် မျက်နှာမငယ်စေရဘူး။ ဒီမေးခွန်း
တွေကို နင့်ကို လာမေးလိုက်မှတော့ နင် ငါ့ရဲ့စိတ်တွေကို
သိသွားပြီလေ။ ဘယ်လိုမှ မမျိုးသိပ်နိုင်တော့လို့ မိုက်မိုက်
မဲမဲ မေးချင်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဒဏ်ခတ်တာ။ နင်နဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ မြေမှာ
သာ ဖြေစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လှည့်စားတာလဲ”

ဥဥက ငိုသံစွက်နေသော တုန့်ခါသံတို့ဖြင့် သူ့ကို
မေးခွန်းထုတ်လေသည်။ လုံးဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာကို သူ
သိနေတာကြောင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပစ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် တစ်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ။ ဥဥ ... မင်းကို
ငါ လုံးဝမလှည့်စားခဲ့ဘူး။ တုတုကို ငါ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။
နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ငါ့ဘက်က နင့်အပေါ် မှားခဲ့တာ
ရှိရင် ကောင်းပန်တယ်ဟာ။ နင် အိမ်ပဲပြန်ရမယ်။ မဟုတ်
တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ နင် ပေါက်ကရ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီနေ့ကိစ္စ
တွေကို ငါ မေ့လိုက်မယ်။ လာ ... ငါပြန်လိုက်ဖို့မယ်”

ခေါင်က သူမကို အိမ်ပြန်ဖို့ အမြန်ဆုံးလိုပြီဆိုတာ သိတာကြောင့် ဥဥရဲ့ လက်ကို ဆွဲလိုက်ကာ အိမ်ပြန်ဖို့ ခေါ်လျှင် ဥဥက သူ့လက်တွေကို ရုန်းဖယ်တွန်းလွှတ်လေသည်။

“ဖယ် ... လွှတ် ... ငါ့လက်ကို။ မလိုဘူး ... နင်ပြန်ဖို့ ပေးဖို့ မလိုဘူး။ ငါ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

ခေါင်က ဂူမ ဘာပဲပြောပြော နားမထောင်နိုင်ဘဲ ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာရသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘာကအရေးကြီးဆုံးဆိုတာ သူ သိနေပြီပဲ။ ဥဥကို သူမ အိမ်ပြန်ဖို့ပေးမှ ဖြစ်မည်။

“တိုးရေ ... သမီးကြီး ဥဥက ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာ တဲ့လဲ။ မင်း သွားကြိုလိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုရဲ့။ တိုး အိချိုအိမ်ကို လာကြိုမယ် ပြော ထားပြီးသား”

“အငယ်မကော”

“မနိုးသေးဘူး။ အိပ်နေတုံးလေ။ ရှင်သမီးက တမင်ဆန္ဒပြ နေတာ နေမှာပေါ့”

တိုးက ခင်ပွန်းဖြစ်... အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေး နေရင်းကမှ တုတု အတွက် ဘရိတ်ဖတ်စ် ပြင်ပေးဖို့ကိုလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရသည်။ ဟိုမှာတုန်းက အလုပ်ကို အာရုံ ငိုက်ရသလို ဒီပြန်ရောက်တော့လည်း မိသားစုတာဝန်ကျေဖို့ အစစ စီမံနေရတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီရန်ကုန်က အလုပ်တွေက ကိုကဲပဲ ဦးစီးနေကာ တိုးကတော့ အိမ်ကနေပဲ ကူလုပ်ပေးဖြစ်တော့တာ ဖြစ်သည်။ ကြီးလာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းချင် တာလည်း ပါပေသည်။

"တိုးရေ ... ဒီမှာ စာရောက်နေတယ်။ ကိုဖိုးချွန်ကို အိမ်ရဲ့ လာပေးသွားတာတဲ့"

"အိမ်ရဲ့ ... ဥဥ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးမှလား။ ပေးပေး ဒေါ်လေးကစ်"

တိုးက ဒေါ်လေးကစ်ဆီကစာကို မြန်မြန်လေးယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာလည်း ဘာမှမရေးထားတာမို့ တိုးက ခပ်မြန်မြန်လေး ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

"သို့ ..."

ဖေဖေ ... မေမေ ...

သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ သမီး ကိုယ်ပိုင်ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့အတွက် ဖေဖေ မေမေတို့ ခွင့်ပြုပေးပါတော့နော်။ သမီးကို စိတ်မပူပါနဲ့။ သမီး ဆက်သွယ်ပါမယ်။

သမီး

ဥဥ"

ဘုရားရေ။

တိုးက စာကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးတွေတောင် ပြာထွေ သွားလေတော့သည်။ ဥဥက ... ဥဥက ..."

"ကိုရေ ... ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းကုန်ပါပြီ။ သမီး ... သမီး"

"အစ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာစာမို့လို့လဲ။ ပြစမ်း"

ကိုက တိုးရဲ့လက်ထဲကစာကို သိုးသွက်စွာယူဖတ်လိုက်ကာ ...

"ဟ ... ဘာလဲ။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။ လင်နောက်လိုက် သွားတာကို ဆိုလိုတာလား။ တိုး ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဥဥဆီ အခုချက်ချင်း ဖုန်းဆက်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့"

တိုးက ရတက်ပွေစွာဖြင့် အရမ်းကို ထိတ်လန့်နိုးနိုးနေစွာ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို လှမ်းအယူမှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တိုးရဲ့ဖုန်းက ထမြည်လာသည်။

"ဪ ... အရေးထဲ ဖုန်းကတစ်မှောင် ... ဟယ်လို ..."

တိုးက စိတ်ရှုပ်ထွေး ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် အမြန်ဖုန်းကိုင်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်က ကြားရသည့်အသံက တိုးကို မိုးကြိုးခဲချခံလိုက်ရသလို ခံစားရစေသွားသည်။

"ကိုယ် ခန့်နေသွေးပါ ပွင့်စေတိုး။ ဘယ်လိုလဲ ... မင်းရဲ့ သမီး အလိမ္မာလေးက မင်းရဲ့စကားကို တော်တော်နားထောင်တာပဲ"

"ရှင် ... ရှင်"

တိုးက နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာကာ အဲဒီအသံကြားလိုက်ရလျှင်ဖြင့် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ခင်မှာ ခန့်နေသွေးဆီက ထပ်မံ၍ စကားတွေ ထွက်လာလေသည်။

"အခု မင်းကို ငါက လှမ်းအကြောင်းကြားပေးတာပါ။ မင်းနဲ့ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ခမည်းခမက် အဖြစ်နဲ့ ပြန်တွေ့ကြပြီ ပွင့်စေတိုး။ ငါတို့ဘက်က တင့်တောင့်တင့်တယ် ခမ်းခမ်းနားနား ပြန်လာအပ်မှာပါ။ ဒါပါပဲ"

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

တိုးက အရမ်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဟို တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသော်လည်း အသည်းအသန် အော်ဟစ် ခေါ်နေမိသည်။ ဟင့်အင်း ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်ရဘူး။

“တိုး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နေပါဦး။ ခဏလေးပါ။ ဥဥဆီ ဖုန်းခေါ်ရမယ်။ မဖြစ်ရ ဘူး ... မဖြစ်ရဘူး”

တိုးက သမီးကြီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အမြန်ခေါ်လိုက် လျှင် ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်တဲ့။ မယုံဘူး။ ဘာတွေလဲ။ ဟိုလူ နေသွေးကကော ဘာတွေ ပြောသွားရတာလဲ။ ငှတုကနေ ဥဥ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ တိုးက သမီးဆီကို ဖုန်းခေါ်လို့မရ လျှင် သမီးသူငယ်ချင်း အိချိုဆီကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်ရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“အိချို ... သမီး ဥဥကောဟင်။ အန်တီသမီး ဥဥကော”

“ဟို ... ဟို ... အန်တီ။ ဥဥက စာပို့ခိုင်းလို့ ပို့ပေးရတာပါ။ သမီး ဘာမှမသိပါဘူး အန်တီ”

“သမီး ... သူ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတာလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

အိချိုရဲ့ စကားအဆုံးမှာ တိုးရဲ့လက်ထဲကဖုန်းက အောက်သို့လွတ်ကျသွားကာ လူကလည်း မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ သည်။

“မေမေ ... မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

အိပ်ရာမှနိုးကာ အောက်ဆင်းလာတဲ့ သမီးငယ် ဘုတုက ဘာမှမသိသေးစွာဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးမေးလျှင် တိုးက အငယ်မရဲ့ပခုံးတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ယမ်းကိုင်ကာ ...

“တုတု ... ဥဥ ရည်းစားက ဘယ်သူလဲ။ ဟင်”

“ဥဥရည်းစား။ ဥဥမှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိပါဘူး မေမေရဲ့”

“တိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ သမီးကြီးက ဘယ်သူနဲ့လိုက် သွားတာလဲ။ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါ ... ပြောစမ်းပါ”

ကိုက စိတ်မရှည်တော့စွာဖြင့် တိုးကို ဆွဲကိုင်လှုပ် ယမ်း၍ မေးလာတာမို့ တိုးက ဆိုနှင့်နာကျင်စွာဖြင့် ဖြေလိုက်ရ သည်။

“ခန့်နေသွေးသားနဲ့”

“ဘာ”

“ရှင် ... ခေါင်နဲ့ လိုက်သွားတာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဥဥ တစ်ယောက်ကတော့”

ဒေါ်လေးကစ်၊ တုတုနဲ့ ကိုက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ခံ တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့်အာမေဩတ်ပြုကြလျှင် တိုးက နှုတ်ခမ်း ဘို့ ခပ်တင်းတင်း အံကြိတ်ဖိုကိုက်ကာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နှင့် ငှးအောင်လာရသည်။ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူး။ ခန့်နေသွေး သားနဲ့ ဥဥ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ရဘူး။ ရဘူး။

“မေမေ”

“တိုး”

စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်သံတွေသာကြား၍ တိုးဟာ ခွေ
ကျသွားကာ လောကကြီးနဲ့ တစ်ခဏတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်
သွားတော့သည်။

“ဖယ် ... ငါ့လက်ကိုလွှတ်”

ခေါင်က လုံးဝကို ဂရုမစိုက်နိုင်စွာဖြင့် ဥဥကို ဇွတ်
ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားထဲကို အတင်းဝင်ထိုင်
ခိုင်းကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ဥဥကို သူ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေး
ရမည်ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ဖုန်းက ဖုန်းသံမြည်လာတာ
ကြောင့် ခေါင်က ဖေဖေဆီကဖုန်း ဖြစ်နေသောအခါတွင်တော့
သူက ခပ်သွက်သွက်လေးပင် ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... သားရေ။ မင်္ဂလာပဲဟေ့။ မင်းဘက်က
အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ ဖေဖေ မင်းကောင်မလေးရဲ့မိဘ
တွေဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်ပြီးပြီ”

“ဗျာ ... ဖေဖေ”

ဖေဖေဆီကစကား ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့
သူက လုံးဝကို အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။ သူ ဘာဆက်ပြော
ဈေးနဲ့လဲ မသိတော့သလို ပြဿနာကလည်း ပိုရှုပ်ထွေးလာသလို
မိစားလာမိသည်။

“သား ဒါဟာ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးလိုက်တော့။ ပြဿနာအဝဝကို ဖေဖေ တာဝန်အပြည့်ယူတယ်။ သိလား”

“ဟို ... ဟို”

“အေး ... အေး ... ဒါပဲ သားရေ။ အခြေအနေဖုန်းပြန် ဆက်နော်”

ဖေဖေက ဖုန်းချလို့သွားလျှင် သူက လုံးဝကိုနုံးချိ လို့သွားရလေသည်။ အရာရာအားလုံးဟာ အစီအစဉ်တကျကို ဖြစ်လာခဲ့ပြီမို့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဥဥဟာ ဝိုက်ရူးရဲဆန်စွာ သူမရဲ့စိတ်ခံစားချက်တွေအတွက် သူမအိမ်ကို ခိုးပြေးတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဖေဖေက သူနဲ့ရှိနေသူက တုတုဟု ထင်မှတ်ပြီး တုတုမိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ နောက် ပြီးတော့ ဖေဖေ ... သူ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ သူ့ကို တုတုနဲ့ သဘောတူနေရတာလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သေချာသိနေတာကတော့ ဖေဖေဟာ သူ့ကို တုတုဆိုတာထက် ဒေါ်ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သဘောတူတယ်ဆိုတာ သူ သိသည်။

ဖေဖေနဲ့ တုတုအမေရဲ့ကြားက လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲဆိုတာ သူ မသိရသေးခင်မှာ ဖေဖေက ဟိုတစ်ဖက်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဆိုတော့။ ခေါင်က လှုပ်လို့မရတော့သော ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် တကယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲ သွားရတာဖြစ်၏။

“ခေါင်ရဲရန် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကားထဲက ဥဥက သူ့ရဲ့ပုံကို အကဲခတ်ကာ မေးလိုက်လျှင်တော့ ခေါင်က ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ ဥဥကို ငေးကြည့်မိသွားသည်။ လုံးဝနောက်ဆုတ်လို့ မရတော့တဲ့ အနေအထားကို ဖေဖေက ပို့လိုက်ပြီမို့ သူက တိကျသေချာသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ကာ ဥဥကို ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဥဥ ... နင် ခိုးရာလိုက်သွားတယ်ဆိုတဲ့သူဟာ ငါလို့ နင် မိဘတွေ သိသွားကြပြီ။ အဲဒီအတွက် ငါတို့ လက်ထပ်ရ လိမ့်မယ်”

“ဘာ”

ဥဥက လုံးဝထင်မှတ်ထားဟန် မရှိသော စကားအတွက် ကားပေါ်က ဆင်းလာ၍ သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်တယ်။ ငါ ... ငါ ဘယ်သူလို့ မရေးခဲ့ပါဘူး”

“မရေးခဲ့ပေမယ့် ငါ့အဖေ ပြောလို့ သိသွားပြီ။ နင့်ရဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားတယ်လို့ ယူဆလိုက်ပါ ဥဥ။ ငါ အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ပဲ။ ငါတို့ စိစဉ်စရာရှိတာ ဆက်စိစဉ်တာပေါ့။ သွားမယ်”

ခေါင်က ပြတ်သားနိုင်လုံတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချအပြီးမှာ သွားဖို့ဟန်ပြင်လျှင် ဥဥက သူ့ကို တားမြစ်လိုက်ရင်း ...

“နေပါဦး။ အခု ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မင်းနဲ့ငါ အခု ခိုးပြေးလာတာလေ”

“ခေါင်ရဲရန် ... အဲဒီလောက် လွယ်ကူတယ် ဟုတ်သလား။ ငါတို့က ခိုးပြေးလိုက်တယ်”

“အဲဒါ နင် မနီတီးတဲ့ ကံကြမ္မာပဲ။ ဒီနေ့ ငါ့ဘဝထဲကို မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်ကိုဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ တွေးခဲ့ဖူး တယ်။ နင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုလည်း အဲဒါကို ငါ ငြင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ အားလုံး ကံတရားနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ အခန့်မ သင့်လို့ ငါတို့ ဖူးစာပါတယ်ပေါ့”

“လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ငါ သွားမယ်”

ဥဥက ထွက်သွားတော့မှာမို့ ခေါင်က ဥဥရဲ့လက် ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို ဘယ်လောက်ထိပေါက် ကွဲနေမယ် မသိသော တုတု၊ ပြီးတော့ ဥဥရဲ့မိဘတွေ။ သူတို့ အားလုံးဟာ ခေါင်နဲ့ ခိုးပြေးပြီလို့ သေချာပေါက် မှတ်ယူလိုက် ပြီဖြစ်သည့်အတွက် သူ ဒီအချိန်မှာ အဖြစ်သင့်ဆုံးကို လုပ်လိုက် တာပဲ ဖြစ်တာမို့ သူ့ကို ဇွတ်ကန်ငြင်းနေတဲ့ ဥဥကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ချုပ်ထားလိုက်ရင်းက ...

“သွားလို့ မရတော့ဘူး။ သေချာပေါက် နင်နဲ့ငါ ခိုးပြေး ရတော့မယ်။ ငါနဲ့ ခိုးပြေးသွားပြီလို့ သိသွားတဲ့အတွက် နင်ရဲ့သိက္ခာကို လေးစားဖို့ ငါတို့ ခိုးပြေးကြဖို့ပဲရှိတယ် ဥဥ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဥဥက ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ ဥဥ အတွက်ပါ ထည့်တွက်စဉ်းစားပေးမိသွားတာ ကြောင့် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ဥဥ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခံစားချက်တွေ ရှိခဲ့တာကို သူ သိပြီးနောက်မှာ သူ

တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ကံတရားက ပါလာတယ်လို့ပဲ သူ ယူဆလိုက်သည်။

အဲဒီလို ရုတ်တရက်ကြီး အခန့်မသင့် ပြောင်းသွား တဲ့ အခြေအနေအတွက် ဖေဖေရဲ့တုံ့ပြန်မှုနှင့် ဖေဖေ ဘာတွေပြော လာမလဲ ဆိုတာကို ခေါင် သိပ်ကို သိချင်မိသည်။

“ဖေဖေ ... သားတို့ ခုပဲ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး သွားပြီ။ သား လက်ထပ်လိုက်တာက ဇွဲတုတု မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့အစ်မ ဖွေးဥဥ ကိုပါ”

“ဘယ်လို ... သား”

နေသွေးက ဖုန်းထဲကနေ အဲဒီစကားကို ကြားကြားလိုက်ခြင်းမှာ တကယ်ကိုပဲ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ထိုင်နေရာကနေ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ ...

“သား ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ မင်းရဲ့ကောင်မလေးက ဇွဲတုတုမှလား။ ဘာ ... ဘာတွေ”

“အဲဒါတွေ သားနောက်မှ ရှင်းပြပါရစေ ဖေဖေ။ ဖြစ်သင့်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်သွားတာလို့ လောလောဆယ်ဖေဖေ သိထားပေးပါ။ သား သိချင်တာက ဖေဖေ သဘောတူပေးနိုင်ရဲ့လား ဆိုတာကိုပဲ”

သားရဲ့စကားသံတွေက လေးနက်လွန်းအားကြီးနေတာကြောင့် နေသွေးက စဉ်းတော့ စဉ်းစားသွားရလေသည်။ ဖြစ်

သင့်တဲ့ အခြေအနေတဲ့။ သားနဲ့ ဒီနေ့တွေ့တဲ့မိန်းကလေးက ဒါဆို ဇွဲတုတု မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ ဇွဲတုတုဖြစ်စေ ဖွေးဥဥဖြစ်စေ သားနဲ့လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဟာ သူ့အတွက် အသာပဲဖြစ်၏။ နေသွေးက သူ့ဆီက ဆုံးဖြတ်ချက်အဖြေကို မျှော်လင့်နေတဲ့ သားအတွက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဘာသဘောမတူစရာရှိလို့လဲ သားရာ။ ဖေဖေ ငါ့သားကို ပြောခဲ့သားပဲ။ ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်နိုင်တာဟာ ဖေကို ကျေးဇူးဆပ်တာပဲလို့လေ။ သားတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“သား အခု ဗဟန်းတရားရုံးမှာ ဖေဖေ”

“တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားမနေနဲ့။ အိမ်ပဲပြန်လာခဲ့။ ကလေးမကိုပါ ခေါ်ခဲ့။ ကြားလား သား။ အခု ပြန်လာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ ဟိုဘက်က ဥဥမိဘတွေကို”

“အဲဒါ ဖေဖေ စီစဉ်ရမယ့် ကိစ္စပါ။ ငါ့သားက မိန်းကလေးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့။ ငါ့အဖေ ... နေဦး သား။ ဖေဖေကို မင်း အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း။ မင်း အခု ဆုံးဖြတ်ချက်က အချစ်ပါရဲ့လား”

နေသွေးက အရေးအကြီးဆုံးသော မေးခွန်းကို ဆေးလိုက်လျှင် သားက ချက်ချင်းမဖြေပေးဘဲ ငြိမ်ကျသွားတာကို သူ သတိထားမိသွားသည်။ သား ဘာဖြေဖြေ သား စိတ်ထဲက ဘာဆိုတာကို သူ သေချာပေါက်ကို သိနေသည်။ ဇွဲတုတုကို

ချစ်နေတဲ့ သူ့သားဟာ အခုလက်ထပ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာကြောင့် ဆိုတာ မသိပေမယ့် အချစ်မပါဘူးဆိုတာ သူ တွက်ဆမိပြီး ဖြစ်သည်။

“သား အဲဒါတွေ တွေ့မှပဲ ဖေဖေကို ပြောပြတော့မယ်”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်။ အဲဒါဆို မြန်မြန်သာ ပြန်လာခဲ့နော်။ ဖေဖေတို့ စောင့်နေမယ်”

သားက ဟုတ်ကဲ့ဆိုကာ ဖုန်းချလို့သွားလေသည်။ လောကကြီးက သူ့ရင်ထဲက အနာတရများ အားလုံးကို ခံစားရသမျှ ကျေနပ်စေဖို့အတွက် ညီမျှတဲ့ လက်စားချေခြင်းကို ပေးသနားလိုက်တာလို့ သူကတော့ ယူဆလေသည်။ ပွဲက အခုမှပို၍ ဆုတာဖြစ်၏။

တကယ်လို့ သားက သူ့ချစ်သူ ဇွဲတုတုနဲ့သာ လက်ထပ်ရင် ဇွဲတုတုဘက်က သူ့သား ရှိနေဦးမည်။ အခုတော့ သားလက်ထပ်လိုက်တာက ပွေးဥဥတဲ့။ ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိက ပစ်မှတ်က ပွင့်ဝေတိုးပဲမို့ ပစ်ကွင်းထဲက ကျည်ဆန်တောင့်ဟာ အဲဒီမိန်းမရဲ့သမီး ဖြစ်ဖို့သာ လိုအပ်လေသည်။

သူ့ရဲ့သား လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဈေးမအဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ရှိလာပြီမို့ နေသွေးက မိန်းကလေးကို လှေ့လာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူလေးဖြင့် မျက်နှာပေါက် အကျအနဟာ သူမအမေ ပွင့်ဝေတိုးနဲ့ အတော်လေး ဆင်နေတာကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့ရဲ့အိမ်သို့ စတင်ရောက်ရှိလာသော ဈေးမကို ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ နန္ဒာကတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုရှာ၏။

“မေမေ့ဈေးမလေးက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ သမီးလေး လာထိုင်။ ဘာမှ စိတ်မကျဉ်းကျပ်နဲ့နော်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ချစ်စရာလေး”

နန္ဒာက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့မို့ ကောင်းမလေးရဲ့မျက်နှာဟာ အနည်ငယ် ဝင်းဖန့်သွားတာကို သူ သတိပြုမိ၏။ ဒီအချိန်က သူ့အတွက် အပြောင်းအလဲမှ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းကို မေးလေသည့် ဈေးမဖြစ်တာကြောင့် နေသွေးကလည်း ဖော်ဖော် ငွေ့ငွေ့လေးပဲ ဆက်ဆံပေးလိုက်သည်။

“သားရဲ့စနီးအဖြစ် ဖေဖေတို့ဆီ ရောက်လာတော့ သမီးအဖြစ် ဖေဖေတို့အိမ်က ကြိုဆိုပါတယ်။ ဘာမှ stress မထားနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ သားကလည်း သမီးကို ဂရုစိုက်မှာပါ။ သမီးကလည်း ဒီအိမ်ကို ကိုယ့်ရဲ့အိမ်လို့ သဘောထားပါ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သမီးကို အခုလိုမျိုး သမီးတစ်ယောက်လို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပေးတဲ့အတွက် အဖေနဲ့အမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ကလေးမလေးက တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားစွာ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုတာကြောင့် နေသွေးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင် ...

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲဒါ မိဘဝတ္တရားပဲလေ။ သမီးကို သမီးမိဘတွေဆီအပ်ပြီး သားနဲ့သမီး မဂ်လာပွဲတို့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား စီစဉ်ပေးမယ်။ သား ငြိမ်လှချည်လားကွ။ ဘယ်လိုလဲ ... ဖေဖေ စီစဉ်ထားသဘောကျရဲ့လား။”

နေသွေးက သားကို လှမ်းမေးလိုက်လျှင်တော့ သားက သူ့ကို ခပ်နွမ်းနွမ်း အပြုံးတစ်ချက်နဲ့အင်္ဂု ခေါင်းညှိပြီး ပြရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ။ ဥည ... ကိုယ်လဲ လူကြီးတွေကို ကန်တော့ကြရအောင်လေ။”
“ဟုတ်ကဲ့”

သားက သိတတ်လိမ္မာစွာဖြင့် မိဘတွေကို ကန်တော့နဲ့ ဖွေးဥဥကို ပြောလိုက်တာကြောင့် သားကော ဥညကောက သူတို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ဆင်းကာ တရိတသေဖြင့် ရှစ်ခိုးကန် ဆာကုနေစဉ်မှာပင် သူတို့ရဲ့ခြံစောင့်ကြီး ကိုဘတူက အိမ်ထဲသို့ ခြွင်းဝင်လာကာ ...

“အာစရိ ... အစ်ကိုလေးရေ ... မမလေးရဲ့မိဘတွေတဲ့ ခြံရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်”
“ရှင်”

ဟား။ ပွဲက အခုမှစပြုဖြစ်၏။ ဖွေးဥညက ထိတ်သန့်တုန်လှုပ်သွားပေမယ့် နေသွေးက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ကိုဘတူကို အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

“ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်ပါ ကိုဘတူ။ ကျုပ်ရဲ့ခမည်းခမက်တွေကို အိမ်ထဲ ကြိုဆိုရမှာပေါ့။”
“ဖေဖေ”

သားက ခိုးရိမ်စွာဖြင့် သူ့ဘေးရောက်လာတာကြောင့် နေသွေးက သားရဲ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ဘာမှစိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ သားရယ်။ မင်းတို့တွေက လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ။ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရတော့ဘူး။ ဖေဖေရှိပါတယ်။ ဘာမှ စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့။ ကိုဘတူ ... တံခါးသွားမဖွင့်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟိုမှာ စောင့်နေရတာ အားနာစရာဗျာ။ သွား ... သွား”

ကိုဘတူက ခေါင်းဆတ်ပြရင်းက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေသည်။ နေသွေးက သားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း အမြန်စီစဉ်ရသည်။

“သား ... သမီးကို မင်းအခန်းထဲ ခေါ်သွားလိုက်။ ချက်ချင်းကြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သွား ... သမီး လိုက်သွားလိုက်”
“ဟုတ်ကဲ့”

သားနဲ့ သူ့ရဲ့အသစ်စက်စက် ချွေးမလေးဟာ သူ့စကားအတိုင်း မြေဝယ်မကျ နားထောင်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ မြန်မြန်လေး တက်သွားကြ၏။ သူ့စီစဉ်တာကို ဘေးကနေကြည့်နေတဲ့ နန္ဒာက သူ့လက်မောင်းတွေကို လှုပ်ယမ်းရင်း ...

“ကိုခန့် ... ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”
“မင်း အသာနေစမ်းပါ မိန်းမရာ။ ဟိုမှာ လာပြီ”

နေသွေးက ကားပေါ်ကနေ အသည်းအသန်ဆင်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာလေသော ပွင့်ဝေတိုးတို့ကို ကျေနပ်စွာသော အဖြူတစ်ခုဖြင့် ပြုံးကြည့်နေချိန်မှာ ပွင့်ဝေတိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဒေါသများဖြင့် သူ့ကို အသံကုန်ဟစ်တော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“နေသွေး ... ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ။ အခုချက်ချင်းပေး ဒီတိစ္စကို ငါ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ရဘူး”

ကြောက်လန့်တကြားကိုမှ သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေသော အဲဒီမျက်နှာကို သူက ကျေနပ်အားရဝမ်းသာစွာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သဘောမတူလို့ မရတော့ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ခိုးပြေးကြတာလေ”

“မဖြစ်ရဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ရဘူး”
“ဒီမှာ ... ကိုနေသွေး။ ခင်ဗျား လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် စကားပြောပါ။ ကျုပ်သမီး ဘယ်မှာလဲ။ ကျုပ်တို့သမီးကို ကျုပ်တို့ပြန်လိုချင်တယ်”

ပွင့်ဝေတိုးရဲ့ယောက်ျားက ဝင်ပါလာပြီမို့ နေသွေးက နာကြည်းမှန်းတီးစိတ်ဖြင့် အဲဒီလူကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားကကော ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားက ဘာတွေတားမြစ်နေတာလဲ။ ကျုပ်သား ခေါင်ရဲရန်က အစုတ်အပြတ် မဟုတ်ဘူး။ အခြေနဲ့ အနေနဲ့။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျော်တော့ လှေသူကြီး ညားတော့ လှေထိုးသား ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ကျုပ်လည်း သတင်းကြားကြားချင်း အံ့သြသွားတယ်”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား ဘာမှ အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်းရဲ့သားကို ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

နေသွေးက ပွင့်ဝေတိုးထက်တောင် ပိုဆိုးနေလေသောကြောင့် သဘောတကျဖြင့် ရယ်လိုက်ရင်းက ဒီအချိန်ဟာ သူ့အတွက် အသာစီးဖြစ်နေသော အချိန်ကာလ ဖြစ်တာကြောင့် သူ အင်မတန် မှန်းတီးလှတဲ့ အဲဒီမျက်နှာတွေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်းကမှ ...

“မင်းတို့ သဘောမတူလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့သားနဲ့ ဖွေးဥဥက တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှခွဲလို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာ ... မဖြစ်ရဘူး။ သူတို့ လုံးဝလက်မထပ်ရဘူး”

သူ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ပွင့်ဝေတိုး တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို ဒေါသတကြီး အော်ပြောရင်း ယိုင်လဲသွားချိန်မှာတော့ အပေါ်ထပ်က ဥဥက အလျင်အမြန် ဆင်းချလာကာ သူမအမေကို စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေလေ၏။

“မေမေ ... မေမေ”

“ဥဥ ... ဥဥ ... သမီး မေမေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ သမီး။ နင့်ကို ဒီကိစ္စ မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

သူ့ကို အဲဒီလောက်အထိ ခါးသီးမှန်း သိသာလှစွာ ပွင့်ဝေတိုးက သူမသမီးကို ဇွတ်ဆွဲနေတာမို့ ဥဥက မျက်ရည်များကြားမှ သူတို့ဘက်ကိုလှည့်ကာ ...

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ။ ဥဥ မေမေနဲ့ ခဏပြန်လိုက်သွားပါရစေနော်”

“လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းက ငါ့သားရဲ့မိန်းမဖြစ်နေပြီလေ။ အိမ်ရှင်မဟာ သူ့ယောက်ျားရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ ရှိရမှာပေါ့”

နေသွေးက အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ အပြတ်ပြောလိုက်ချိန်မှာ သားက သူ့ကို လှမ်းပြောလေ၏။

“သွားပါစေ ဖေဖေ။ အန်တိုကို ကြည့်ရတာလည်း အရမ်းအားနည်းနေသလိုပဲ။ ဥဥ ... လိုက်သွားလိုက်ပါ။ ကိုယ်တို့ ကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် ဆက်စီစဉ်ပါမယ်”

“ဘာမှ မစီစဉ်နဲ့။ မင်းနဲ့ ငါ့သမီး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ သမီး ... လာ ... ပြန်မယ်”

ပွင့်ဝေတိုးက သူ့သမီးကို ဆွဲဆောင်သွားလျှင် နေသွေးက အဲဒီမိန်းမ သေချာပေါက်ကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ပွင့်ဝေတိုး ... ငါတို့ဘက်က မိသားဖသားပီပီ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လာခဲ့ပါမယ်။ ငါ့ရဲ့ချွေးမကို အခမ်းနားဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ပေးမယ်”

“ကျွန်မ သေတာတောင် ဒီကိစ္စ မဖြစ်စေရဘူး။ ရှင်တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ။ တိုး တော်တော့။ သမီး ... သွားမယ်”

ပွင့်ဝေတိုးက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လေသော အကြောင့် သူမခင်ပွန်းက ဇွတ်ဆွဲဆွဲသွားလေသည်။ နေသွေးက အဲဒီမိန်းမရဲ့ အတုံးအရုံး ကျဆုံးခန်းကို ကျေကျေနှပ်နှပ်ကြီးကြည့်နေချိန်မှာ သားက သူ့ရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း စမေးတော့တာဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ... သားကို ပြောပြသင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ကြားထဲက ရန်စက ဘာလဲ။ သား သိရမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆို ဖေဖေနဲ့သား အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ရမယ်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“သား လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက တုတု မဟုတ်ဘဲ ဥဥ ဘာလို့ ဖြစ်သွားရတာလဲ။ သားဆီက ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ကြားပြီးရင် ဖေဖေ မင်းကို ပြောပြမယ်”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် သားက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဖေဖေတို့ကို ပြောခဲ့သလိုပဲ သား စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ တုတုပါ။ ဒါပေမဲ့ သားဘက်က ဥဥကို အပြစ်လုပ်မိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဒီနေ့ တွေ့ဖို့ချိန်းတာကလည်း ဥဥပါပဲ။ သားဘက်က ဥဥကိုပဲ လက်ထပ်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် သား ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆက်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ တုတုနဲ့သားက ရည်းစားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သား လုပ်သင့်တာကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို သားက မချစ်ဘဲ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟို ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သား အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့လို့ မှားတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး။ သား အလှည့်ပြီးပြီ ဖေဖေ ပြောပြဦး”

သားက စကားတွေ ဝေနေတယ်ဆိုတာ သူက သဘောပေါက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဥဥကို အခြေအနေ တစ်ခုအရ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သူ သိသည်။ အဲဒီအတွက် သူ့ဘက်က ပိုကောင်းကောင်းတယ် ပြောရဦးမည်။ နောက်ပြီး သူနဲ့ပွင့်ဝေတိုးဘက်က အပြိုးတရားတွေကို သား သိသင့်တာမို့ သူ ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဖေဖေတို့ကြားမှာ ရန်ငြိုးရှိခဲ့တာပေါ့ သားရယ်။ ပွင့်ဝေတိုးဟာ အဖေဘဝကို အမည်းစက်ထင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ။ သူနဲ့အဖေ လက်ထပ်ဖို့ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပခဲ့တဲ့ နေ့မှာပဲ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းနဲ့ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ ဖေဖေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ အဖေဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံးသော ရှုံးနိမ့်မှု။ အရှက်ရမှုတွေကို ခံစားခဲ့ရတဲ့နေ့ပဲ။ အဲဒီမိန်းမကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ သားကို ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာဟာ အဖေ လက်စားချေချင်လို့ပဲ။ ပွင့်ဝေတိုး နာကျင်ခံစားစေရမယ်။ သား ... မင်း အဖေကို ကူညီပါ။ သားကူညီမှ အဖေဘဝမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အနာတရတွေ သက်သာမယ်”

“သား ... သားက ဘာကို ကူညီရမှာလဲ။ ဒေါ်ပွင့်ဝေတိုးရဲ့ သမီးကို မင်္ဂလာပွဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ရမှာလား”

ခေါင်ရဲ့တည့်တည့်ကို မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် သူက ကျေနပ်သွားစွာ ပြုံးမိလိုက်ချိန်မှာ ဝင်တားလိုက်သူကတော့ နန္ဒာပဲဖြစ်သည်။

“မထားခဲ့ရပါဘူး။ ကိုခန့် ... တော်တော့။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာထစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့တာ ရှင် စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ။ ဥဥကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကျွန်မရဲ့ဈေးမ ဖြစ်ဖို့ အတားမခံနိုင်ဘူး။ တော်ဘက်ပါပြီ။ ဒီလောက် သူများရဲ့စိတ်ကို ဒဏ်ရာပေးလိုက်ပြီးရင် တော်လောက် ပါပြီ ...

ကလေးတွေမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ သား ... မင်း အဖေ ပြောတာကို နားမယောင်ပါနဲ့။ မင်းကို မေမေ ယောက်ျားကောင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မင်း ဥဥကို လက် ထပ်ဖို့ ရှေးချယ်ပြီးသလို လက်လည်း လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မင်း ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မင်းမိန်းမကို မထားခဲ့ရဘူး”
 “နန္ဒာ ... မင်း ငါ့စိတ်ကို နားမလည်ပေးဘူးလား”
 “တော်ပါတော့။ အသက်တွေလည်း ကြီးနေပြီ။ ရှင်ဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ပါ။ အဖေစိတ်လေးမွှေးပြီး သားသမီး ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်ရဲ့အမုန်းတရားတွေကို ဒီနေ့ လက်စားချေခြင်းနဲ့အဆုံး သတ်လိုက်ပါတော့”

သူ့ကို တစ်ခါမှ ပြန်မပြောဘူးတဲ့ နန္ဒာက သားရဲ့ ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကာ သားဘက်က ပြောနေ တာကြောင့် သူကငြိမ်ကျသွားရသည်။ သူလုပ်တာ မမှားပါဘူး။ ပွင့်ဝေတိုး ဒီလောက်လေး ခံစားရတာနဲ့ သူက ကျေပေးရမှာ လား။

နေသွေးက သွေးဆူနေတဲ့ သူ့ဇနီးနဲ့ သားရဲ့ပခုံး တွေကို တစ်ဖက်စီ ဖက်တွယ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်မိသည်။

မေမေရဲ့မျက်နှာကို ငဲ့သောအားဖြင့် ဥဥ အိမ်ပြန်လိုက်လာသောအခါ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အိမ်ထဲမဝင်ရဲတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုက ရှိနေလေ၏။ မေမေက ဥဥရဲ့ပခုံးကို ဖက်တွယ်ရင်းက ...

“သမီး ... အိမ်ထဲဝင်မယ်လေ”
“ဟုတ် ... မေမေ”

ဥဥက မေမေနဲ့အတူ အိမ်ထဲဝင်လာလျှင်တော့ လှေကားထိပ်ကနေ အေးစက်စက် အကြည့်တွေဖြင့် ဥဥကိုကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ မြင်ရလျှင် ဥဥက ခြေလှမ်းတို့တုံ့ဆိုင်သွားရသည်။ ငါ့ကို ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ တုတုရယ်။

“တုတု”
“မေမေ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်လာတာလဲ”

ဥဥရဲ့ လှမ်းခေါ်သံအဆုံးမှာပဲ တုတုက ဥဥနဲ့မျက်လုံးချင်းလွှဲကာ မေမေ့ကို လှမ်းပြောတာမို့ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရသည်။ အဲဒီလောက်ဖြစ်ဖို့ရာ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်ကို ဒီနေ့မှာ ခေါင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီမို့ ဥဥဟာ တုတုရဲ့ သစ္စာဖောက်သူ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

“တုတု ... သမီးက အငယ်ဆုံး။ ဒီကိစ္စ ဝင်မပြောပါနဲ့။”

ဖေဖေရဲ့တားမြစ်သံအဆုံးမှာ တုတုက မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွားလေသည်။ မေမေက ဥဥကို သူမဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း ...

“ဥဥ ... သမီးကို မေမေ တောင်းပန်တာပါ သမီးရယ်။ ခေါင်ရဲရန်နဲ့ မေမေ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးနော်။ အသေတောတောင် ဒီကိစ္စ မဖြစ်စေရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ။ ဥဥတို့ လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ”
“မပြောနဲ့။ အဲဒီစကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့။ ဘယ်တော့မှ နင် သူနဲ့လက်ထပ်ရဘူး။ ခန့်နေသွေးရဲ့သားနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရဘူး။ သူဟာ မေမေ့ရန်သူ။ လုံးဝမဖြစ်ရဘူး။ ဥဥ ... မေမေ့ကို ကတိပေးပါ။ ငါ့ကို နှင့်အမေလို့ သတ်မှတ်သေးတယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင် ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေပစ်မယ်”

“မေမေ”

မေမေ အရမ်းဒေါသတွေကြီးကာ စိတ်တွေ တအား သွပ်ရှားနေတာကြောင့် ဖေဖေကပဲ မေမေ့ကို ဝင်ထိန်းလိုက်ရင်း က ဒေါ်လေးကစ်ကို အပေါ်ခေါ်သွားနိုင်၏။ မေမေ အပေါ်ရောက်သွားမှ ဖေဖေက ဥဥရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ ...

“ဥဥ ... သမီး မေမေ ဘယ်လောက် ခံစားနေရလဲဆိုတာ မြင်စာယ်နော်။ နောက်ဆုတ်ဖို့ပဲ ဖေဖေ ပြောပါရစေ”

“ဦးခန့်နေသွေးက မေမေနဲ့ ဘာရန်ငြိုးတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ ဖေဖေ”

“လူလယ်ကောင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သမီးမေမေ ကို အရှက်ကွဲအောင် ပါးရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီသူက ခန့် နေသွေးပဲ။ သမီး ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ။ သမီးမေမေရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ဖေဖေ ကုစားဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ဖေဖေတို့မိသားစု ဘဝလေးကို သမီး ဖျက်ဆီးပစ်ချင်နေပြီလား”

ဖေဖေစကားကြောင့် ဥဥက ခံစားရလွန်းစွာ မျက် ရည်တို့က ဝဲတက်လာလေသည်။ မေမေ့ကို နာကျင်စေခဲ့လို့ မေမေက ခေါင်ကို သဘောမတူတာပေါ့။

“သမီး ... မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ဖေဖေ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

ဖေဖေက ဥဥရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပေးရင်း ထွက် လို့သွား၏။ မျက်ရည်များနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဥဥက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ တုတုကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တုတုက မျက်လုံးလွှဲလိုက် ရင်း ထွက်သွားဖို့ ပြင်တာကြောင့် ဥဥက လှမ်းတားလိုက်ရသည်။

“တုတု ... ခဏလေး”

ဥဥ ခေါ်သံကြောင့် တုတုက ပြန်လှည့်လာကာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက်နေသော မျက်ဝန်း တို့ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဘာလဲ။ နင်နဲ့ ငါကြားမှာ ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် တုတုရယ်”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့ မလိုပါဘူး။ ငါ့မှာ သစ္စာဖောက်တဲ့ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ အစ်မမျိုး မရှိခဲ့ဘူးလို့ ငါ သတ်မှတ်ထားတယ်။ အခုချိန်မှာ နင်က ငါ့ရဲ့သူစိမ်းလူပဲ။ ငါ့ရင်ထဲကနေ နင့်ကို ထုတ်ထားလိုက်ပြီ ဥဥ။ နင့်စိတ် သဘောအတိုင်း နင်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ငါ့ကို စကားလာမပြောပါနဲ့။”

တုတုရဲ့စကားလုံးတွေက ဓားနဲ့ထိုးနေသည့်အလား နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဓွမ့်ကြေအောင် နာရလေသည်။ ဥဥ ခဏလေး မိုက်ရှူးရဲဆန်လိုက်တဲ့ အတွေးလေးတစ်ခုမှာ အဲဒီလောက်အထိ ကသောင်းကနင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ ဥဥက မျက်ရည်တွေကြား ထဲက တုတုရဲ့လက်တွေကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရင်း ...

“တုတုရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ မိုက်မိပါ တယ်။ ငါ မှားခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဲဒီလောက် မရက်စက်ပါနဲ့နော်။ ငါက နင့်အစ်မပါ”

ဥဥက တောင်းပန်နေမှုကို တုတုက နာနာကြည်း ကြည်း စိုက်ကြည့်ကာ ဥဥ ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေကို ပုတ်ထုတ် ပစ်လိုက်ရင်း ...

“အစ်မ ... ဟုတ်လား။ နင်က ဒီတစ်ခါလေးပဲ အမှား ကျူးလွန်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်ခါကပဲ နင် ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့သမျှ အားလုံး အလကားဖြစ်သွားပြီ။ ငါ ဒုက္ခ

တွေ့ရောက်နေချိန်မှာ ငါ အားအကိုးဆုံးက နင်ပါ။ နင်က ငါ့နှလုံးသားကို ဖျက်ဆီးတယ် ...

တခြားသူဆိုရင် ငါ ဒီလောက် မခံစားရဘူး။ နင်က ငါ့ရဲ့အစ်မဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဒီလုပ်ရပ်ကို လုပ်သွားတာကို ငါ စိတ်အနာဆုံးပဲ။ ငါ အခု အဲလို ပြောလိုက်လို့ ငါ ခေါင်ရဲရန်ကို ချစ်နေတယ်လို့ နင်မထင်နဲ့ ဥဥ။ သူ့ကြောင့် ငါနာတာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကြောင့်။ ငါ့ကို လာတောင်း တဲ့ယောက်ျားနဲ့မှ နင် ခိုးရာလိုက်ပြေးလို့။ ငါ့မိဘရှေ့မှာ ကျသွားတဲ့ ငါ့သိက္ခာအတွက် နင့်ကို နာတာ။ နင်နဲ့ငါ မတော်လို့ မရတဲ့ ပတ်သက်မှုကြောင့် နင် ငါ့အစ်မဖြစ်နေ ပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ နင် လုံးဝမရှိတော့ဘူး ဥဥ။ နင့်ကို ငါ မြင်လည်း မမြင်ချင်ဘူး ...

နင့်ကြောင့် မေမေ စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်။ နင်ထွက် သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နင် ငါတို့ဆီ ပြန်မလာခဲ့ သင့်ဘူး ဥဥ။ နင် ပျော်တဲ့ဆီမှာ နင် နေပါလား။”

တုတုက ပြောရင်းမှ ငိုနေကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေး တက်သွားလေတော့သည်။ ဥဥ အနောက်ကနေ ပြေးလိုက်သော် လည်း ဘယ်လိုမှ မမီတော့စွာ တုတုက အခန်းကားခန်းကို ဆောင့် ပိတ်ချသွား၏။ တုတု အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းခေါက်ရင်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ရသူကတော့ ဥဥပဲ ဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုခွင့် လွှတ်ပါ တုတုရယ်။

“တုတု ... ညီမလေး။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ။ တုတု”

ဥဥ တကယ်ပဲ မှားသွားခဲ့ပြီ။ ဥဥက အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေကို အနာတရဖြစ်အောင် တစစီ ဖျက်ဆီးခဲ့မိတာ။ ဥဥ ခေါင်ကို သိပ်ချစ်မိလို့ မှားခဲ့တာပါ။ တုတု ဒီလောက်အထိ ဥဥအပေါ်ကို နာကြည်းသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားခဲ့ပေ။

အဲဒီအတွက် အလဲအကွဲ ငိုကြွေးရသူဟာ ဥဥသာ ဖြစ်ကာ နားထဲမှာ “ဒီတစ်ခါကပဲ နင် ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့သမျှ အားလုံး အလကားဖြစ်သွားပြီ” ဆိုတဲ့ စကားတွေကသာ ပဲ့တင် လှိုင်းထပ်နေတော့သည်။ အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့ တုတုရယ်။

ငါ့ဘဝကို နင့်ကို တစ်သက်လုံး အနှစ်နှာခံခဲ့တာ ဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့ အနိုင်ယူဖို့ မဟုတ်ရပါဘူး ဆိုတာကို ယုံပါ။

ဘဝမှာ ...

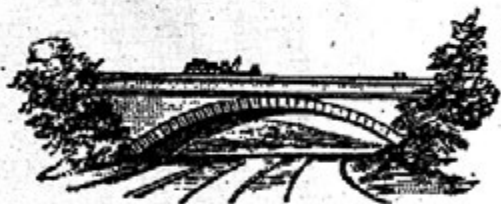
ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသား လွန်ဆွဲကြရင်

မုန်တိုင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဘဝဟာ rehearsal (ရိဟာဇယ်)လုပ်လို့ မရလို့

အဲဒီမုန်တိုင်း ငြိမ်သက်ဖို့

တစ်ချက်တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်ရတတ်တယ်။

ဒီတလောမှာ ခင်ပွန်းကိုကော သားဖြစ်သူကိုပါ အခြေကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရရှိစိန်နေရတဲ့ နန္ဒာအဖို့ ဇနီးသည်ကောင်းပီသစွာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကို ကုစားဖို့ ကြိုးစားရသလို မိခင်ကောင်းပီသစွာ သားလေးရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို နှစ်သိမ့်ပေးရလေသည်။ ထူးခြားတာကတော့ ကိုခန့်ကော သားကပါ ခန့်မှန်းရခက်တဲ့ မျက်နှာပေးတွေဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြတာကြောင့် ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်လာကြမလဲလို့ နန္ဒာ ရင်မောနေချိန်မှာ ဒီပြဿနာတွေဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ဘရိတ်ဖတ်စ်ဝိုင်း၌ သားက စကားစလားတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သား ပြောစရာရှိတယ်။ သား ဥဥကို သွားပြန်ခေါ်မယ်”

သားရဲ့ စကားကြောင့် နန္ဒာက ကိုခန့် မပြောခင်မှာ သားရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား။ ဥဥက သားချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖြစ်ပြီးတာကို အဲဒီနေရာမှာပဲ ဘာလို့ မထားခဲ့ချင်တာလဲ”

“ထားခဲ့လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ မေမေ။ ဥဥဟာ ကျွန်တော့် ချစ်သူမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းမပါ။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ခွင့် သားမှာရှိတယ်”

“သားက လက်စားချေချင်လို့ ခေါ်မှာလား။ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့ ခေါ်ချင်တာလား”

နန္ဒာမေးခွန်းကြောင့် သားက နန္ဒာကိုကော သူ့အဖေကိုပါ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်းက ...

“သားက အခုချိန်မှာ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ သား စိတ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိတယ် မေမေ။ နောက်ပြီးတော့ သားတို့ဘက်က ဘာမှတုံ့ပြန်မှုမရှိတာဟာ တစ်ဖက်မိန်းကလေးဘက်ကို အများကြီးနှစ်နာပါတယ်။ သားရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်က ဥဥကို တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ အမည်းစက် သားကြောင့် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သားလည်း အဲဒီနာမည်ပျက်ကြီးကို မကြိုက်ဘူး”

“သားရယ် ... သူတို့ဘက်က သားကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတဲ့ဟာ”

“အဲဒါက လူကြီးတွေရဲ့ တစ်ချိန်တုန်းက ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကြောင့် သားတို့ဘေးဖို့ မလိုပါဘူး။ တုတုကို သွားတောင်းတုန်းက လက်မခံတာကို လားတို့နားလည်လို့ရတယ်။ အခု ဥဥက သားရဲ့ ဇနီးဖြစ်နေပြီ။”

ဥပဒေလမ်းကြောင်းနဲ့သွားရင်တောင် သားတို့ မရှုံးပါဘူး။ သား ပြန်ခေါ်ပါရစေ”

သားရဲ့စကားက လမ်းအဆုံးထိကို ပြောသွားတာ မို့ နန္ဒာက အပြောရခက်နေသည်။ ဒီစကားထိုင်းထဲ ဘာတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောတဲ့ ကိုခန့်ကို သတိထားမိသွားကာ သူ့ဆီက စကား တောင်းရ၏။

“ကိုခန့် ... ရှင် အဖေလေ။ တစ်ခုခု ပြောပါဦးလား”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးလေ။ သားက ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ငါ့ဘက်က ငြင်းဖို့မရှိပါဘူး။ သား ဘာဖြစ်ချင် ဖြစ်ချင် ဖေဖေ လိုက်လျောပေးမှာပဲ။ အခု သားလေးက ဖွေးဥဥကို ပြန်ခေါ်ချင်တာမှလား။ ဖေဖေတို့ သွားပြီး ညှိနှိုင်းကြတာ ပေါ့”

“ရတယ် ... ဖေဖေ။ သား တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားခေါ် ပါ့မယ်”

သားပုံစံ ကြည့်ရတာကလည်း သိပ်ကို ဆန္ဒပြင်းပြ နေဟန် ပေါက်တာမို့ နန္ဒာက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ကာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားကို လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။

“သားလည်း သွားဖို့မလိုဘူး။ မေမေ သွားမယ်။ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေ သဘောမတူတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ အရင်က ပြဿနာတွေကြောင့်ပါ။ ဒီတော့ မေမေပဲ သွားညှိမယ်။ သား မလိုက်ခဲ့နဲ့”

“နန္ဒာ ...”

ကိုခန့်က စိတ်မချသလို တားမြစ်တာကြောင့် နန္ဒာ က ခင်ပွန်းနဲ့သားကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒါ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပါ။ ဒီကိစ္စမှာ ကိုခန့်ကော သားပါ နောက်ကနေ၊နေတာ ပိုကောင်းပါ လိမ့်မယ်။ မေမေပဲ သွားမယ်”

နန္ဒာက ခိုင်မာတိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့အတူ အပေါ်တက် အဝတ်အစားလဲကာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။

နန္ဒာအတွက် အင်မတန်မှ ပူပန်နေလေသော ကိုခန့် နဲ့သားအတွက် နန္ဒာက စိတ်မပူဖို့ ပြောခဲ့ကာ ပွင့်ဝေတိုးဆီကို အိမ်ကဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်တွေမှာ ပွင့်ဝေတိုး သည်း အိမ်ကနေ ဘယ်မှမသွားလောက်ဘူးဆိုတာ နန္ဒာ သိလေ သည်။

နန္ဒာ အဲဒီအိမ်ကို ရောက်သွားသောအခါမှာတော့ ဒုင့်ဝေတိုးက ခါးခါးသီးသီးပင် တုံ့ပြန်တာဖြစ်သည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့ လာမပတ် သက်ပါနဲ့”

“မပတ်သက်လို့ မရဘူးလေ။ မိခင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပေး ပါ ဒေါ်ပွင့်ဝေတိုး။ ကျွန်မတို့ချင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်။ သားနဲ့သမီးကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေး ကြရအောင်။ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

နန္ဒာစကားအဆုံးမှာ ပွင့်ဝေတိုးက အနည်းငယ်
 ငြိမ်သက်သွားကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တဲ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်
 ချက် ညိတ်ပြရင်း တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီလေ”

ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသော အခါမှာတော့ ခေါင်
 ကော ဖေဖေကပါ အပြေးအလွှား ထွက်လာကာ မေမေကိုကြို
 လိုက်တော့သည်။ ကားပေါ်က မေမေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ
 ဆင်းလာတာနဲ့ ခေါင်က မေမေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်းက
 မေမေလက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“မေမေ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်”

သူ့ရဲ့စိုးရိမ်တကြီး မေးခွန်းအတွက် မေမေက
 သက်ပြင်းရှည်တစ်ခု ချလိုက်ရင်းက ...

“အိမ်ထဲမှာမှ အေးဆေးပြောကြရအောင် သားရယ်။ လာ”

မေမေကပဲ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ကာ အိမ်ထဲဝင်
 သွားသည်နဲ့ သူကော ဖေဖေကပါ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားရသည်။
 နေ့ခင်းထဲရောက်လျှင်တော့ သူကပဲ မေမေကို စိုးရိမ်စွာ မေး
 ဆိုက်ရသည်။

“မေမေ ဟိုက ဘာပြောလိုက်လို့လဲဟင်။ သားကို ပြော
 ပါဦး”

သူ့ရဲ့ကပျာကယာ မေးခွန်းတွေအတွက် မေမေက သူ့ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့တော့။ သား စိတ်ချမ်းသာရပြီလို့သာ မှတ်လိုက်”

မေမေစကားကြောင့် ခေါင်ကော ဖေဖေပါ အံ့ဩ သွားရကာ သူက သူ့နားသူ မယုံနိုင်စွာဖြင့် မေမေကို ထပ်မေး ရတော့သည်။

“မေမေ ... ဘယ်လို။ ဘယ်လို။ စိတ်ချမ်းသာရပြီဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ် ... သား။ သားနဲ့ သမီး ဥဥကို ဥဥရဲ့မိဘ တွေက သဘောတူပေးလိုက်ပြီ။ အဲဒီတော့ မေမေတို့ဘက် က ဓလေ့ထုံးစံနဲ့အညီ သတို့သမီးတောင်းမယ်။ ပြီးရင် သားနဲ့သမီးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စမ်းခမ်းနားနားမင်္ဂလာ ဆောင်ပေးမယ်”

“ဟား ...”

ခေါင်က ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စမို့ တကယ်ပဲ အံ့အားသင့်သွားရတာဖြစ်၏။ လုံးဝကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ အနေအထား တစ်ခုကနေ လုံးလုံးလျား လျား ပြောင်းလဲသွားအောင် မေမေက တကယ်ပဲ စွမ်းဆောင်ပေး ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“နန္ဒာ ... တကယ်ပဲ သူတို့ဘက်က သဘောတူလို့လား”

“တူပါတယ်။ ကျွန်မ မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား။ ပွင့်ဝေတိုး ကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာ”

“ဟား ... မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပါပဲလား”

“ကိုခန့်ရယ် ... အခုခေတ်က ကျွန်မတို့ခေတ်မှ မဟုတ် တော့တာ။ သားတို့ခေတ်မှာ သားလေး ပျော်ရွှင်တာကို ကျွန်မတို့ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ သား မင်းသာ ဥဥကို အချစ်စစ်နဲ့ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းပါ့မယ်လို့ မေမေကို ကတိပေးပါ”

မေမေတောင်းတဲ့ကတိအတွက် ခေါင်က တစ်ချက် ပြုံးမိသွားသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ သား ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နန္ဒာ။ မင်း ပွင့်ဝေတိုးကို ဘယ်လိုတွေ ညှိခဲ့လို့ ဒီလောက်အဆင်ပြေသွားရတာလဲ ကိုယ် သိချင်တယ်”

ဖေဖေရဲ့မေးခွန်းကို ခေါင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖြေတကယ်ပဲ သိချင်နေတာ ဖြစ်တာကြောင့် မေမေကို ထပ် မေးလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ အဲဒါတော့ သားလည်း တကယ်သိ ချင်တယ်။ ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး အခြေအနေတစ်ခုက နေ ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

“အဲဒါ မိဘမေတ္တာပဲ သား။ အစကတော့ ပွင့်ဝေတိုးလည်း ခါးခါးသီးသီးပါပဲ။ မေမေက ကလေးတွေ ရှေ့ရေးကိုပဲ ပြောနေတော့ သူလည်း နားလည်သွားပုံ ရပါတယ်။ အဓိကကတော့ မိဘရဲ့စေတနာမေတ္တာပေါ့ သားရယ်”

မေမေစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးလို့သွား
လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကော ဖေဖေကော သူ့အတွက်
တော့တကယ့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးပဲဖြစ်၏။ ခေါင်က
ဖေဖေနဲ့မေမေကို ကျေးဇူးတင်လွန်းစွာ ကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲက
နှစ်နှစ်ကာကာ စကားဆိုလိုက်မိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

အတိုချုပ်အနေနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ မေမေရဲ့
ကြီးပမ်းပေးမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပဖို့ရာ
အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားလေ၏။ Sedona မှာ ခမ်းခမ်းနားနား
ခင်လာစဉ်ခံပွဲ ကျင်းပပြီးသည့်နောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်နေဖို့
ခင်လာနေအိမ်ကတော့ သူ့ရဲ့အိမ်ပဲဖြစ်သည်။ အစကတည်းက
သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအိမ်မှာပဲ နေချင်တာ ဖြစ်သောကြောင့်
ဥဥရဲ့မိဘတွေဘက်ကလည်း ဥဥကို သူတို့အိမ်လိုက်နေဖို့ ခွင့်ပြု
လိုက်ရာ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလေ၏။

လူကြီးမိဘတွေကို ကန်တော့အပြီးမှာတော့ နှစ်ဖက်
မိဘတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုပေးပြီးသွားတဲ့ နောက်မှာ
ဘာ ဥဥရဲ့ဖခင်က ...

“သမီး ... လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဖေဖေ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုသန့်ဇင်။ ကျုပ်ရဲ့ချွေးမကို ဒီအိမ်မှာ
မျက်နှာအငယ်မခံပါဘူး။ ချွေးမဆိုပေမယ့်လည်း သမီးပေါ့
ဗျာ”

“အဲဒီလို တကယ်ပဲ သဘောထား ဆက်ဆံတယ်ဆိုရင် တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ သမီးအငယ် တုတုကော။ မင်္ဂလာဆောင်မှာလည်း ဧကပဲ တွေ့လိုက်တယ်။ အခုလည်း ပါမလဲဘဲပါဘူး။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဖေဖေမေးခွန်းကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့အားမှာ သွားရသည်။ အမှန်တော့လည်း ဒီနေ့ တုတု ဘာသိဘာသာနေ၊ နေတာဟာ သူ့အတွက်တော့ အများကြီး မျက်နှာပူသက်သာတာပဲ ဖြစ်သည်။ နို့မို့ဆို သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားနာနေဦးမည်။

“ရှိပါတယ်။ အငယ်မက အဲဒီလို ရောရောထွေးထွေးသိပ် မနေတတ်ဘူး။ ကဲ ... သားတို့ သမီးတို့လည်း ကန်တော့ ပြီးသွားကြပြီဆိုတော့ ဖေဖေတို့ ပြန်တော့မယ်”

“ဟို ... ညစာ စားသွားပြီးမှ ပြန်ပါလား ဖေဖေနဲ့မေမေ”

ခေါင်က အလိုက်တသိ ဝင်ပြောလေတာကြောင့် ယောက္ခမတွေက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မစားတော့ပါဘူးကွာ။ အားလုံးလည်း မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပင်ပန်းထားကြတာဆိုတော့ နားချင်နေကြပြီ။ ကဲ ... ကိုနေသွေး ... မနန္ဒာ ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အားလုံးက ပြန်တော့မည်မို့ ထနှုတ်ဆက်ကြတာ သူနဲ့ ဥဥကတော့ ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပေးကြလျှင် ဥဥအဖေထံ သူ့သမီးကိုဖက်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း ...

“သမီး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင်နေရမယ်နော်။ မောင်ခေါင်ရဲရန် ... အန်တိုသမီးကို အပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ခေါင်က ကြိုဖျားသိနေသလားဟု ထင်ရလောက် အောင် အပ်တတ်လေသော ဒေါ်ပွင့်ဝေတိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း သူ့ကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဥဥရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ကားထွက် သွားသည်အထိ လက်ပြနွတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကားက သူတို့ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည်နှင့် ခေါင်က ဖက်ထားတဲ့လက်ကို အယ်လိုက်ကာ ...

“မင်းနဲ့ငါ တရားဝင်လင်မယားတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သက်ဆိုင်သွားကြပြီ။ ဒီအိမ်မှာ မင်းနေတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ့မိဘတွေကို မင်းမိဘတွေလို သဘောထားပါ”

ခေါင်က ပြောစရာရှိတာပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်မယ် အလုပ်မှာ ဥဥက သူ့ကို လှမ်းခေါ်ကာ တားလိုက်၏။

“ခဏလေးနေပါဦး ခေါင်။ ဥဥတို့ လက်ထပ်တာ ကိုယ် ပိုင် life တစ်ခု တည်ထောင်ဖို့လား။ ကျွန်မရဲ့မိုက်မဲခဲမှု ကို ရှင် တာဝန်ယူပေးလိုက်တာလား”

အဲဒီမေးခွန်းအတွက် ခေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ သူ့မဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အဲဒီမေးခွန်းအတွက် ကိုယ့်မှာ ဖြေစရာမရှိသေးဘူး။ မင်းက ငါ့ဇနီး ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ မင်း စိတ်ချဖို့ တစ်ခု

ပြောမယ်။ ငါ အရင်က ခံစားချက်တွေကို မေ့ထားတယ်။ အချိန်အကူးအပြောင်း တစ်ခုကိုတော့ ငါတို့ စောင့်ရလိမ့်မယ် ဥဥ။ ငါ မင်းကို လက်ထပ်တာက ...”

ခေါင်က စကားစကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ဒီစကားက ပြောဖို့မလိုဘူးလို့ သူ ယူဆလိုက်တာကြောင့် သက်ပြင်းတက်ချက်ကို ချလိုက်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ။ အိမ်ထဲဝင်ကြရအောင်”

ခေါင်က အရင်ဆုံး အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ရင်ကျက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်လာတာဟာ ကိုယ့်ချင်းစာမူဆိုတဲ့ ခံစားချက် ရှိနေလို့ဟု သူကတော့ ယူဆလေသည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ပထမဦးဆုံး စတင်သည့် ဥဥရဲ့မနက်ခင်းဟာ အလိုက်သိခြင်းဖြင့် စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ မနက် ငါးနာရီခွဲမှာကတည်းက စောစောထကာ ဒေါ်လေးလုံးနဲ့အတူ ဘရိတ်ဖတ်စ် စီစဉ်တာဖြစ်၏။

“ဟယ် ... သမီးရယ်။ ရပါတယ် နေပါ။ ဒေါ်လေးလုံး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ပါမယ်”

“ရတယ်။ ဒေါ်လေးလုံး ဒီနေ့က သမီးအတွက် ဘဝသစ် စတဲ့ မနက်ခင်းလေ။ အိမ်မှာဆိုလည်း ဥဥက စီစဉ်နေကြပါ။ ဥဥပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ဟို ... ဒေါ်လေးလုံး ကူညီပေးရမှာက ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘာကြိုက်တတ်လဲ ဆိုတာ သမီးကို သေချာပြောပြပေးပါနော်”

“ဪ ... အင်း ... အင်း။ မနက်စာက အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး အတွက် နို့စိစဉ်ပေးရတယ်။ မမကြီးကော၊ ခေါင်ကောက ကော်ဖီပဲ သောက်တာ။ ကွတ်ကီး၊ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥကြော် အဲဒါတွေပဲ နေ့တိုင်း စားတာ။ နေ့လယ်စာနဲ့ ညစာကိုတော့ မမကြီးပဲ ချက်တာလေ။ ဒေါ်လုံးတို့က ကူရုံပဲ”

ဘာမှ အပန်းတကြီးကိစ္စ မဟုတ်တာကြောင့် ဥဥက ဒေါ်လေးလုံး ပြောတာကို လိုက်မှတ်လိုက်ရင်း စတင်ပြင်ဆင် လိုက်တော့သည်။

“ရပြီ ... ဒေါ်လေးလုံး။ သမီး ကြက်ဥပေါင်မုန့် ကြော် ထားလိုက်မယ်။ ဒေါ်လေးလုံး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထား လေ”

“အင်း ... အင်း။ ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရယ်”

“ရပါတယ်။ အိမ်မှာလည်း သမီး လုပ်နေကြပါ”

ဥဥက ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကြက်ဥပေါင်မုန့် စကြော်လေ၏။ ဒီမိသားစုအတွက် နံနက်စာကို ဥဥ စိတ်ပါလက်ပါ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ မေမေက ရောက်လာကာ တအံ့တသြဖြင့် ဥဥကို ဝင်တားတော့၏။

“ဟဲ့ ... ဟယ် ... သမီး ... ဘာတွေ ဝင်လုပ်နေတာလဲ။ ဒါ သမီးလုပ်ရမယ့် အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့။ ဥဥက ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ်စ်ကို ဖြင့် ဆင်ပေးချင်လို့ပါ။ ဘာမှလဲ အပန်းမကြီးပါဘူး”

“မဟုတ်တာပဲကွယ်။ ဒေါ်လုံးကလည်းလေ ကလေးကို မတားဘူး”

“ဒေါ်လေးလုံးကို သမီး လုပ်ချင်တယ်ပြောလို့ မေမေရဲ့ သမီး ပြင်ဆင်ပေးချင်လို့ပါ”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ။ သမီးက အရမ်းလိမ္မာတာပဲ။ ဒေါ်လုံး ... နွားနို့ လုပ်ထားပြီးပြီလား”

“သမီး လုပ်ထားပြီးပြီ မေမေ”

“ဪ ... အင်း ... အင်း”

ဥဥက တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးပြီး အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်မှာတော့ ဖေဖေကော ခေါင်ပါ ဘရိတ်ဖတ်စ် ဒိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ ... ကိုခန့် ... လာ ... ထိုင်။ သားလေး ... ထိုင်။ ဒီနေ့ စပါယ်ရှယ် ဘရိတ်ဖတ်စ်နော်။ ကျွန်မတို့ သမီးလေး ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ထားတာ”

ခေါင်က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်ကအစား အသောက်တွေကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန် မှာ စတာကတော့ ခေါင့်ရဲ့အဖေပဲ ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ဥဥ ... ဒီ ဘရိတ်ဖတ်စ် အကုန် ညည်း စီစဉ်ထား တာလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်း ... အပင်ပန်းတွေ ဘာလို့ ဒီလောက်ခံနေရတာလဲ။ မင်း ပထမဆုံး စီစဉ်တဲ့ ဘရိတ်ဖတ်စ်ပိုင်းဟာ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာတော့ ရှိနေသင့်တာပေါ့”

ဥဥက ဖေဖေစကားကို သိပ်တော့ နားမရှင်း ဖြစ် သွားရ၏။

ဘာတွေများ လိုအပ်နေလို့လဲ။

“ဟို ... ဘာများ မပြည့်စုံတာ ရှိလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဟား ... ဒါ ဒေါ်လုံး စီစဉ်တာနဲ့ ဘာတူးလို့လဲ။ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ပထမဆုံးတွေ့ရမယ့်နေ့မှာ မင်းစီစဉ် သင့်တာက စားချင်စဖွယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်သင့်တာ ပေါ့။ မုန့်ဟင်းခါးသော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ထမင်း ကြော်ပူပူလေးသော်လည်းကောင်း တစ်ခုခု စီစဉ်ထားရမှာ လေ ...

ငါ့သားက ဘာစားချင်လဲဆိုတာ မင်း စီကိုင်စီစဉ် ထားရမှာ။ အခုတော့ မပြောင်းလဲတာပဲ။ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရွေးမ ရောက်လာတာဟာ ဆည်တဲ့ကန်သင်း အသစ်တစ်ခု ရောက်လာတာပဲ။ အိမ်ရဲ့လည်ပတ်နေတဲ့ system တွေကို ပြောင်းသင့်တာလေ ...

နေ့စမ်းပါဦး။ ညည်းတို့အိမ်မှာ ဒီလိုပဲ စားကြ သလား။”

အဲဒါဟာ သက်သက်မဲ့ ရစ်တာဆိုတာ ဥဥ သဘော ပေါက်တာမို့ ဥဥက စိတ်ရှည်ထားလိုက်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဥဥတို့လည်း မနက်စာကို အခု ဖေဖေကို ပြင် ဆင်ပေးထားသလိုပဲ စားကြတာပါ။”

“ဟား ... တော်တော်လွဲတဲ့ အယူအဆပဲ။ မနက်စာကို ရှင်ဘုရင်လို စားရမယ်ဆိုတာ ညည်း မကြားဖူးဘူးလား။ ဒီနေ့တော့ ရှိစေတော့။ နောက်နေ့ကစပြီး အိမ်ရဲ့မီးဖိုချောင် ကို ညည်း စီမံပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

ဥဥ စတင် Lesson အပေးခံရပြီ ဆိုတာကို ဥဥ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက တောင်ထဲမှာရှိတဲ့ အနေ အထားမို့ ဥဥ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ... သား ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ သား။ ပြောလေ”

“ဟို ... သား အခုတက်နေတဲ့ သင်တန်းကို မတက်ချင် တော့ဘူး။ သား ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ခေါင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဥဥက ခေါင်ကို အသာလှမ်း ငြည့်မိသည်။ နှစ်နဲ့တက်ရတဲ့ Diploma သင်တန်းမို့ ဥဥကတော့ ဆက်တက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဥဥ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆက်တက် နို့ မတက်မို့ ဆုံးဖြတ်နေချိန်မှာ ခေါင်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခြောက်တာဖြစ်၏။

“သားက ဘာလို့မတက်ချင်တော့တာလဲ။ သားဝါသနာ ပါတဲ့ ဘာသာရပ်ကို သား တက်နေတာလေ”

“တက်ချင်စိတ် မရှိလို့ပါ ဖေဖေ။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ် ဖို့ပဲ သား ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ပါ။ သား ကျောင်းသားတစ် ယောက်ထက် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တော့ တယ်”

“သားက ထားပါတော့။ အဲဒါဆို သမီးကကော ... သမီး ဆက်တက်မယ်မှလား”

မေမေက ဝင်မေးပေးဖော်ရတာမို့ ဥဥမှာ ပျော်သွား သည်။ နို့မို့ဆို ဥဥ ဘယ်ကနေ စကားစရမယ်မှန်းတောင် မသိ

တော့ချေ။ ဥဥ ဘာမှမဖြေရသေးခင် ခေါင်က ဥဥ ကိုယ်စား
ဝင်ဖြေပေးလိုက်၏။

“သူလည်း ဘာလုပ်ဖို့ တက်တော့မှာလဲ။ သားကော သူ
ကော မတက်တော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခေါင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်စကားကို ဥဥက လက်မခံနိုင်စွာ
မေးလိုက်ချိန်မှာ ထွက်လာတဲ့စကားက ခေါင်ဆီက မဟုတ်ဘဲ
ခေါင်အဖေဆီကပဲ ဖြစ်၏။

“ဒါမေးစရာမှ မလိုတော့တာ။ သား ဆုံးဖြတ်တာ မှန်
တယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ကျောင်းမှာ မင်းတို့သတင်းက
သိပ်ပြီးလူပြောများနေကြမှာ။ ဘာလုပ်ဖို့ တက်တော့မှာလဲ။
ကျော်တော့ လှေသူကြီး ညားတော့ လှေထိုးသားကိုး”

“ကိုခန့်”

အဲဒီစကားက ဥဥ အတွက်တော့ ရင်ဝကိုဖနှောင့်နဲ့
ဆောင့်အကန်ခံရသလို ဖြစ်၏။ ဒါတွေကို ဦးခန့်နေသွေးက သိ
နေတယ် ဆိုပေမယ့် အဲဒီလိုကြီးပြောဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ဥဥ ထင်
သည်။ ဘာဖြစ်လို့ အခုကျမှ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောရတာလဲ။ ဥဥ
ပထမဆုံး ဒီအိမ်ရောက်တုန်းက အပြုအမူနဲ့ ဘာလို့ ဆန့်ကျင်
သွားရတာလဲ။ ဥဥ ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ ခေါင်က ထိုင်နေရာမှ
ထလိုက်ရင်းက ...

“ဖေဖေ ... သား ဒီနေ့ လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ သွားပြင်ဆင်
လိုက်ဦးမယ်”

ခေါင်က ဘရိတ်ဖတ်စီရိုင်းက ထွက်လို့သွား၏။
ဥဥရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ခံစားသွားရတာပဲ ဖြစ်သည်။ အဖေက
လည်း ထထွက်သွားတော့ မေမေက ဥဥကို နှစ်သိမ့်စကားပြော
သာ၏။

“သမီး ... စိတ်ထဲမထားပါနဲ့နော်။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်
သမီး အခက်အခဲတိုင်းကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမယ်”

ဥဥက အဲဒီအားပေးနှစ်သိမ့်စကားအတွက် ခေါင်း
တစ်ချက်သာ ညိတ်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဥဥ နည်းနည်း သဘောပေါက်
လာပါပြီ။ မေမေနဲ့ ဦးခန့်နေသွေး ကြားက အပြုံးတစ်ခုကို
ခေါင်ကထပ်ဆင့် ဇာတ်ပို့ပေးနေပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်တာ
ကြောင့် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်သာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ခေါင် ... ခဏနေဦး။ ဥဥ ပြောစရာရှိလို့”

အခန်းထဲက ထွက်တော့မယ့်ဟန် ပြင်တာမို့ ဥဥက လှမ်းတားလိုက်လျှင် ခေါင်က ဥဥဘက် ပြန်လှည့်လာကာ မေးဆတ်ပြရင်း ...

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီနေ့ မေမေတို့ဆီ သွားမလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားမှာလဲ”

ဥဥက စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အဲဒီမေးခွန်းကြီးကတော့ ခေါင် တရားလွန်သည်။

“ကျွန်မ မိဘဆီသွားတာ အကြောင်းပြချက် ပေးရဦးမှာလား”

“မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ထားတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘာလို့သွားမှာလဲလို့ မေးတာလေ။ မင်းလည်း မင်းမိဘတွေနဲ့ ဖုန်းအမြဲပြောနေတာပဲ”

“ခေါင် ... ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ လာမဆက်ဆံနဲ့နော်။ အဲဒီအပြုအမူ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ရှင်

ဘာကိုလုပ်နေတာလဲဆိုတာ သိတယ်။ ဥဥက ရှင်နဲ့လက်ထပ်တာဟာ မာန်စွယ်တွေ အကုန်ချိုးပြီး ဒူးထောက်ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဥဥက ရင်ထဲက အစာမကြေမှုတွေကို စကားလုံးအဖြစ် သုံးနှုန်းလိုက်ချိန်မှာ ခေါင်ရဲ့မျက်နှာက တည်တင်းသွားပြီး ဥဥကို ခပ်နက်နက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘာကိုမကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ ဥဥ။ ငါသင်တန်းမတက်ခိုင်းလို့လား။ ငါ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်တာ အားလုံးအတွက်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းမတက်စေချင်လို့”

“မဆိုင်တာတွေကို မပြောပါနဲ့။ အခု သင်တန်းမတက်ရတာကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမိဘဆီ သွားဖို့ ပြောနေတာ။ ခွင့်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မရှင်ကို အသိပေးတာ။ ကျွန်မ ဒီနေ့ သွားမယ်”

ဥဥက အပြတ်ပြောကာ ရှောင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ဦးမှာ ခေါင်က ဥဥရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဥဥကို နံရံဘက်သို့ တွန်းကပ်လိုက်ရင်း ...

“ဥဥ ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ သိနေတယ်နော်။ မင်း ... မင်းအမေကို သွားတိုင်မလို့မှလား”

“ဟက် ... ကလေးဆန်လိုက်တာ ခေါင်ရဲ့ရန်ရယ်။ မကျေမနပ်ရင် မိဘကိုတိုင်ပြီး ပြောရအောင် ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အခု ကျွန်မ သိနေပါပြီ။ ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို

လက်ထပ်လဲဆိုတာ။ ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ်။ ကျွန်မ အတိတ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ရှင့်အဖေအတွက် ရှင့်ရဲ့အဖေ ပေးအားမြှောက် ပြုခြင်းဟာလည်း အထမြောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက တာဝန်ကျေတဲ့ဆွေးမ ဖြစ်အောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပဲ။ လမ်းမှန်သွားနေတဲ့ ကားတစ်စီး အတိုက်ခံရရင် လာတိုက်တဲ့သူ မှားနေလို့ပဲ။ ဖယ် ...”

ဥဥက တွန်းတိုက်ဖယ်ခဲ့ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေက ဗရပွဲပဲ ဖြစ်၏။ ခေါင့်ကို ချစ်မိတဲ့ အကျိုးဆက်အတွက် ဥဥမှာ ရလိုက်တာဟာ ဒဏ်ရာတွေပဲဖြစ်သည်။ တုတုရဲ့ သူစိန်းဆန် အေးစက်မှု၊ ဦးခန့်နေသွေးရဲ့အငြိမ်းတရားထဲ ဥဥ အလိုလိုပါသွားမှု၊ အဆိုးဝါးဆုံးသော ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းကတော့ ဥဥ သိက္ခာအတွက် ခိုးပြေးခဲ့ပြီး သူ့အဖေ လက်စားချေလို့မှုအတွက် ဥဥကို လက်ထပ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ပဲဖြစ်လေသည်။

“မေမေ ... တုတု ဘယ်သွားလဲဟင်”

“တုတုက နိုင်ငံခြားမှာ Engineering ထပ်ယူမလို့တဲ့။ အဲဒါတွေ စုံစမ်းဖို့ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်”

နိုင်ငံခြား။ ဥဥက မေမေစကားကြောင့် တုတုအတွက် တကယ်ပဲ စိုးထိတ်လှစွာဖြင့် မေမေကို စိုးရိမ်တကြီး သပ်မေးလိုက်ရသည်။

“မေမေ ... တုတုက နိုင်ငံခြား တကယ်သွားတော့မှာလား။ မေမေကော ခွင့်ပြုလို့လား”

“လောလောဆယ်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ပြောနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မေမေကတော့ ကိုကျော်စွာတို့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှာ တုတုအတွက် ရှယ်ယာဝင်ပေးပြီး လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရအောင် အဲဒီမှာ သူ့ကို ဝင်လုပ်ခိုင်းမလားလို့။ မေမေ ပြောတော့ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံပါပဲ။ ကဲပါ ... အဲဒါတွေက အရေးမကြီးဘူး။ သမီး ဟိုအိမ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ မေမေကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြေပါတယ် မေမေ။ သမီးကို အရမ်း Welcome ဖြစ်တာကတော့ ခေါင်မေမေပဲလေ။ ဒေါ်လေးကစ် သမီးကို ပြောပြတယ်။ မေမေက ဦးခန့်နေသွေးကို လက်ထပ်ပွဲနေမှာမှ ပွဲဖျက်ခဲ့တာ တကယ်ပဲလားဟင်”

ဥဥက သိချင်လွန်းလှသော မေးခွန်းတစ်ခုအတွက် မေမေ့ကို မေးလိုက်လျှင် မေမေက မျက်နှာတစ်ချက်တည်တင်သွားကာ ...

“ဟုတ်တယ် သမီး။ အဲဒါဟာ မေမေ့ဘဝအတွက် အမှန်ဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချနိုင်ခဲ့တာပဲ။ သူက သိပ်ဒေါသကြီးတယ်။ လူတကာနဲ့ ယိုးစွပ်တတ်တယ်။ မေမေ့ဘဝမှာ မင်္ဂလာပွဲအပျက်ခံပြီး ချတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သူ မေမေ့ကို အရှက်ကွဲအောင် နာကျင်မှုပေးခဲ့တယ်။ မေမေ သိပ်မုန်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် မေမေ အဲဒီမိသားစုနဲ့ မပတ်သက်တာ”

“အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ သမီးနဲ့ ပြန်သဘောတူခဲ့ရတာလဲ”
“သမီး ... သမီးဟာ မေမေ့ရဲ့သမီးပါ။ သမီးနဲ့ ခေါင်ရဲရန် လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားမှ မေမေ့ဘက်က သဘောမတူဘူး ငြင်းနေခဲ့ရင် ခန့်နေသွေး နိုင်သွားမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သမီးက မိန်းကလေး။ မေမေ့သမီးကို အမည်းစက်မထင်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မတတ်သာလို့ လက်ခံပေးလိုက်ရတာ”

ဥဥက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ချမိလိုက်သည်။ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှိနေတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိနေသော်လည်း အတိတ်က နာကြည်းချက်တွေဟာ ဥဥတို့ကို တကယ်ပဲ လာထိစင်စေသည်။

“သမီး အဆင်ပြေတယ်မှလား။ ခန့်နေသွေးက သမီးကို စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ မေမေ ထင်နေတယ်။ သမီး ဖြေရှင်းနိုင်ရဲ့လား”

မေမေက ခန့်မှန်းနိုင်လွန်းစွာ အတည်မေးလိုက်တာကြောင့် ဥဥက မေမေ့ကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်း ...

“ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ် မေမေ။ သမီးဘက်က တာဝန်ကျေတဲ့အတွက် ဘောင်အပြင်ထွက်လို့ မရပါဘူး။ ဘောင်ထဲကနေပဲ သေးသေးဖွားဖွားလေးတွေ ပြဿနာရှာတာမျိုးပေါ့။ သမီး အဆင်ပြေပါတယ်”

“အင်း ... အဓိကကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ဘက်မှာရှိနေဖို့ပဲ သမီး။ ခေါင်ရဲရန်နဲ့တော့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေအောင် တည်ဆောက်ရမယ်နော်”

မေမေ့စကားကြောင့် ဥဥက ပြုံးတောင်ပြုံးမိသွားလေသည်။ ခေါင် ကိုယ်တိုင်ကိုက ဥဥဘက်မှာ မရှိတာ မေမေ။ သူက ဥဥကိုတောင် မုန်းနေနိုင်ပါတယ်။ သူချစ်တာက တုတုကိုလေ။

“ဥဥ ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ရှင် ... ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဪ ... မေမေ ဥဥ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“စာများလဲ သမီးရဲ့”

“ဥဥ ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်ဝင်ချင်တယ်။ အခုဆို ခေါင်က သူ့အဖေဆီမှာ အလုပ်ပြန်လုပ်နေတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဥဥလည်း ကျောင်းမတက်တော့မယ့် အတူတူ အလုပ်လုပ် လိုက်မယ်လေ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ဘက်က သမီးကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ခံမယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ သိသွားလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်း စောနေသေးတယ် သမီး။ အိမ်ထောင်ဦးကာလတွေမှာ အဲဒီလို အလုပ်ထွက် လုပ်လိုက်ရင် ပြောစရာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဦး။ ကဲ ... သမီး ရောက်နေတာကြာပြီ။ ညနေ တောင် စောင်းပြီဆိုတော့ ပြန်တော့လေ”

“အာ ... ရပါတယ် မေမေရဲ့။ သမီးက ခေါင်အမေကို ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ အေးဆေးပဲ။ ဖေဖေ ပြန်အလာကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်”

“အဲ ... စောင့်မနေနဲ့တော့။ ညနေ သိပ်စောင်းသွားလိမ့် မယ်။ သမီး ကားမပါဘူးမှလား။ သမီး ကားကို တစ်ခါ တည်း ယူသွားလိုက်တော့။ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ သွားလို့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ဥဥက မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်ရင်း မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝှေ့ဝင် နေလိုက်သည်။ ကံတရားရဲ့ အလှည့်အပြောင်းဟာ တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်သည်။ ဥဥ အခုလို စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ အရမ်းခံစားနေ ရလိမ့်မယ် လုံးဝထင်မထားမိခဲ့သလို ကိုယ် လက်ထပ်မယ့် သာသနာကျားဟာလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘဲ လက်စားချေ ခြင်းတစ်ခုအပေါ် အားပေးအားမြှောက်ပြုဖို့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ် သိမ့်မယ်လို့ လုံးဝတွေ့ထင်မထားခဲ့ဖူးချေ။

“ဒါ ဒီအိမ်မှာနေပြီး ငါ့ရဲ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာတာဟာ ငါ့ကို ဖော်ကားတာပဲ။ သား ... မင်း အဲဒီလိုလွှတ်မပေးထားနဲ့ကွ။ လက်ထပ်တာဖြင့် လ၊မပြည့်သေးဘူး။ ဟိုသွားဦးမယ် ဒီသွားဦးမယ်နဲ့။”

နေသွေးက စိတ်တိုတာရော အမြင်ကတ်တာပါ ရောပေါင်း၍ ပြောနေတုန်းမှာ ကားသံကြားလိုက်၍ ဟိုကောင်မလေး ပြန်လာပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ သူ့က အပြင်ဘက်ကို ခေါင်းဖြူကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေးက Honda Fit ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာမို့ သူမအိမ်ကကားကို ယူလာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရသည်။

“သမီး ပြန်ရောက်ပါပြီ ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“ဪ ... အေး ... အေး။ ရောက်လာပြီလား။”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ ဒီမှာ ညစာအတွက် ရွှေဘဲကဘဲကင်ပါ ဝင်ဝယ်နေတာ။ လမ်းမှာ ကားပိတ်နေတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ။ ခေါင်တောင် ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဥ ... မင်းက အခု ဒါ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

သားက လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် သူ မကျေနပ်တာအတွက် သားက ရှေ့ကနေ မေးလေလျှင် ဥဥဟာ သူ့ကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဥဥအမေဆီက ပြန်လာတာလေ။ ဒီနေ့ အိမ်ကိုသွားမယ်လို့ ခေါင့်ကို မနက်ကတည်းက ပြောထားတာပဲ”

“မင်းကို ငါ ခွင့်ပြုခဲ့လို့လား”

“ဟာ ... ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ်ခဏပြန်တာပဲ။ ပြီးတော့ဥဥ ခွင့်မတောင်းပဲ သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဥဥ မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းပြီးတော့မှ သွားတာ”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ ဟုတ်တယ် ... ဥဥက မေမေဆီက ခွင့်တောင်းလို့ မေမေ သွားခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ ဒီအတွက်နဲ့တော့ စကားများမနေကြနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ ဪ ... ဒီမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် ဘဲကင်ဝယ်လာတယ်။ ထမင်းပွဲပါ တစ်ခါတည်း ပြင်ထားလိုက်တော့မယ်နော်”

ဥဥ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားချိန်မှာ သူ ပြောဖို့ ခွင့်ထဲကို ဝင်လာတာမို့ နေသွေးက လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဥဥ ... နေစမ်းပါဦး”

“ဘာလဲ ... ဖေဖေ”

“ညည်းဝယ်လာတာ ဘဲကင် ဟုတ်လား။ ညည်းမှာကျန်းမာ ရေးဗဟုသုတဆိုတာ မရှိဘူးလား။ ဘဲဆိုတာ လေစာလေး။ လူကြီးတွေအတွက် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

သူ့ရဲ့ ခပ်မာမာလေသံကို ဥဥက သက်ပြင်းအသာ ချလိုက်ရင်း ...

“ဖေဖေက အစားအသောက် အရမ်းစီစာကြောင်တာပဲ”
“ဘာ ... နင် ငါ့ကို ဘာစကား ပြောတာလဲ။ ရိုင်းလှချည်လား”

“သမီးစကားထဲမှာ ရိုင်းတာ တစ်ခုမှ မပါပါဘူး။ ဖေဖေက စီစာကြောင်တယ်လို့ပြောတာ။ ဘယ် အစားအသောက် မဆို တန်ဆေးလွန်သေးပါ။ ဘဲက လေစာဆိုပေမယ့် အရသာရှိတဲ့ အသားမို့ လူတိုင်းစားပါတယ်။ သမီးကလည်း စေတနာနဲ့ ဝယ်လာတာပဲ။ သမီး စေတနာမှန်တဲ့အတွက် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

နေသွေးက သူ့ကို စကားတတ်တတ်ဖြင့် ပြန်ချေပနေသော ဥဥကို ဒေါသက ပိုထွက်ရလေသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ကို ကလန်ကဆိန် ပြန်ပြောနေတာ သူ့အမေအိမ်က ပြန်လာပြီး ဖြစ်တာဆိုတော့ ပွင့်ဝေတိုး လက်ချာတွေ ရိုက်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အငြိုးတရားရှိနေသလို ပွင့်ဝေတိုးမှာလည်း သေချာပေါက် သူ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့စိတ် ရှိမယ်ဆိုတာ သူသိနေတာမို့ မြေမြေချင်းတော့ ခြေမြင်လေသည်။

“ဒီမှာ ဖွေးဥဥ၊ ငါတို့က နင့်ရဲ့ မိဘနေရာကနေ ပြောနေတာ။ ညည်း စကားပြောတာ ဆိုတာ တစ်ခုမှ အချိုးမကျဘူး။ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါ့စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါတို့အိမ်မှာ အားလုံး ကျန်းမာရေး လိုက်စားကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ မင်းက ဒီအိမ်ကို ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒီမိသားစုဝင်တွေ နေသလို နေရမယ်။ နောက်ပြီး တစ်လက်စတည်း ဆက်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဟောဟိုက ကားက ဘယ်သူကားလဲ”

“သမီးရဲ့ကားပါ အဖေ”
“အဲဒါ ဟိုဘက်က ကားမှလား။ ဘာကိစ္စ မင်းက ဒီကို ယူလာရတာလဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်က ကားဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားက သမီး ကျောင်းတက်ကတည်းကစီးတဲ့ သမီးရဲ့ကားပါ။ ယူထားတယ်ဆိုတာကလည်း သွားရလာရတာ ကားရှိတော့ ပိုလွယ်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ ... မလိုချင်ဘူး။ မနက်ဖြန် အဲဒီကားကိုသွားပြန်ပို့လိုက်။ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က ငါ့သားသိက္ခာကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား။ ဒီအိမ်မှာ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီးသား။ မင်း ထပ်ဖြည့်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ဥဥ။ အဲဒီကားကို မနက်ဖြန် ဒီအိမ်မှာမမြင်ချင်ဘူး”

နေသွေးက ပြောစရာရှိတာကို အပြတ်ပြောလိုက်လျှင် တော့ အဲဒီကလေးမဘက်က ဘာမှမပြောသေးခင်မှာ သားထ အလိုက်တသိပင် ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဥဥ။ ကားကိုဖြန်သွားပို့လိုက်ပါ။ မင်းက ဒီမှာနေပြီး မင်းမိဘအိမ်ကကားကို သုံးရတယ်ဆိုတာ ငါ့ အတွက် သိကွာကျတယ်။ အိမ်မှာ driver ရှိတယ်။ မင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို ပို့ခိုင်းပါ။ အဲဒါပဲ ပြောမယ်ကွာ”

သားက ပြောပြီး အပေါ်တက်သွားလျှင် သူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသွားသည်။ သူ့သားဟာ တကယ်ပဲ ထင်ထား တာထက် လူကြီးဆန်လာကာ စကားပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ပွဲကတော့ လှဲသွားပေသည်။ မနက်ဖြန် ဥဥ ကားဖြန်ပို့လိုက်တာနှင့် ပွင့်ဝေတိုး တစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေ တော့မှာကို မြင်ယောင်မိရင်း သူ ပြုံးလို့ ကျေနပ်သွားရသည်။

ဥဥရဲ့နေ့ရက်များဟာ အဲဒီလိုပဲ အထော့လေး အငေါ့ လေးတွေဖြင့် လည်ပတ်ရရင်း တစ်နေ့တာ ကုန်လွန်စေတာဖြစ် သည်။ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောလမ်းပို ဆက်လျှောက်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားပေမယ့် စိတ်ကတော့ အရမ်းပင်ပန်းရလေသည်။ ခေါင် နှင့်ဥဥရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာလည်း အင်မတန်မှကို အေးစက်လှ ကာ အမည်ခံလင်မယားအဖြစ်သာရှိ၍ ကြင်နာမှု၊ နားလည်ပေးမှု ဆိုတာ မရှိချေ။ အဲဒါလည်း နားလည်ပေးနိုင်လို့ ရသေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစကတည်းက ဥဥကသာ ချစ်ခဲ့ရသူဖြစ် ပြီး သူ ချစ်ခဲ့ရသူက တုတု ဖြစ်နေခဲ့တာကိုးဆိုတဲ့ စိတ်နှင့်သည်းခံ ဆေးနိုင်ပေမယ့် တစ်ဆိတ်ရှိရင် ဥဥကိုပဲ စောင်းမြောင်းပုတ်ခတ် ပြောဆိုနေသော ဥဥရဲ့ယောက်ျားကြီး ဦးခန့်နေသွေးကိုတော့ တကယ်ပဲ စိတ်လျှောက် သည်းညည်းခံပေးရတာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ခေတ်က ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အမုန်းတရားတွေအတွက် ဥဥတို့ဆီကို လာရိုက်ပုတ်ကာ ဥဥကိုဆို ဝှစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပြဿနာရှာနေတာကတော့ အတော်လေး လွန်ပေ၏။ ဥဥဘက်က အိမ်ရှင်မပီသစွာ ဒီအိမ်ရဲ့စားရေးသောက်ရေးကို စီမံလျှင်လည်း

ဟိုဟင်းကဖြင့် ဘာဖြစ်လို့၊ ဒီဟင်းက ဘာဖြစ်တယ် စသဖြင့် အပြစ်တင်ပြောသလို အမြဲတမ်းလည်း ကောင်းတယ်ရယ်ကိုမို့ ခဲ့ပါ။ ဥဥတို့ရဲ့အဖြစ်သနစ်အစုံကို နားလည်နှစ်သိမိမေးနိုင်သူ ကတော့ ဥဥရဲ့ယောက္ခမပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်မှာလည်း မေအေ တစ်ယောက် ရှိနေလို့ ဥဥလည်း အဆင်ပြေနေတာဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ ဥဥကို မိန်းမချင်းမို့ နားလည်ပေးနိုင်ကာ အမြဲ နှစ်သိမိပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“သမီး ... ဒီအခက်အခဲတွေက ဒါ အခိုက်အတန့်ဖြစ်တဲ့ သဘောပါ။ မိန်းမသားဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာကို စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းကြောင့် ရကိုရကြတယ်။ သမီး ဘာမှ စိတ်မပျက်နဲ့။ သားလေးက နည်းနည်းတော့ ကလေးဆန် ချင် ဆန်လိမ့်မယ်။ သူက ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှ စိတ်မမှာ တတ်ပါဘူး။ သမီးတို့နှစ်ယောက် မကြာခင် အဆင်ပြေ သွားမယ်လို့ မေမေ ယုံတယ်”

အဲဒီအားပေးစကားတစ်ခုကတင် ဥဥအတွက် ခွန် အားတစ်ခု ဖြစ်လာရတာဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့လိုလက် ထပ်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာဟာ ဥဥ ခေါင့်ကို ချစ်မိခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်၏။

အဲဒီအတွက် သူ့ဆီက ပြန်ရလာမယ့် မေတ္တာတရား တစ်ခုကို မျှော်လင့်ရင်း တစ်ရက်မှာတော့ ဥဥတို့အတွက် ထိပ် တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပျက်စေသော ဂယက်တစ်ခုက ဖြစ်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းကတော့ အိမ်မှာ ပေဖေနဲ့ခေါင်က မနက် ခိုင်းကုမ္ပဏီသွားပြီး နောက်မှာ မေမေက သူ့သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် ဆေးရုံတက်ရလို့ သတင်းသွားမေးမှာမို့ ဥဥပဲ ကျန်နေ ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးလုံးတို့ သားအမိကလည်း အိမ်အလုပ် ဆွဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေတာမို့ ဥဥက အားနေတာနှင့် နေလေးလည်းသာတုံး အဝတ်တွေကိုလျှော်ဖို့ ခြင်းထဲထည့်ကာ ခက်ဆီသို့ လာလျှင်တော့ နောက်က လှမ်းမေးသံက ထွက်လာ၏။

“ဟယ် ... သမီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဒေါ်လေးလုံးက လှမ်းမေးတာကြောင့် ဥဥက ခြင်း ထဲက အဝတ်တွေပြုရင်း ...

“အဝတ်လျှော်မလို့လေ ဒေါ်လေးလုံးရဲ့”

“ဟယ် ... မလျှော်ပါနဲ့။ ဒါတွေက ဥဥ လုပ်စရာမလိုပါ ဘူး။ ဒေါ်လုံး လုပ်ပါ့မယ်”

“ဪ ... ရပါတယ်။ ဘယ်နှထည်မှလဲ ရှိတာမဟုတ် ဘူး။ နောက် စက်နဲ့လျှော်မှာပဲဟာ။ ဒေါ်လေးလုံး လုပ် စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ ဥဥဘာသာ လုပ်လိုက်မယ်”

“ဟို ... စက်နဲ့လျှော်လို့ မရဘူး သမီး။ စက်က မနေက ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ မော်တာမလည်တော့လို့။ ပြင် သမား ခေါ်ရဦးမှာ။ ဒေါ်လုံးလည်း မအားတာနဲ့ သွားမခေါ် ရသေးတာ။ ပေးပါ ... ပေးပါ။ ဒါတွေ ဒေါ်လုံးပဲလျှော် လိုက်ပါမယ်”

ဒေါ်လေးလုံးက ဥဥ လက်ထဲက အဝတ်ခြင်းကို လှမ်းယူလိုက်တာကြောင့် ဥဥက အတင်းပဲ ပြန်ဆွဲယူရလေသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူက ကိုယ့်အဝတ်တွေကို လက်နဲ့ လျှော်ပေးနေတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်တာကြောင့် ဥဥက ဒေါ်လေးလုံး လက်ထဲကခြင်းကို ပြန်လုယူလိုက်ရင်းက ...

“ရပါတယ်။ ဒေါ်လေးလုံး မလျှော်ပါနဲ့။ စက်ပျက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဥဥ ဘာသာ လျှော်လိုက်မယ်။ ရတယ် ဆို ... ဒေါ်လေးလုံး လုပ်စရာရှိတာသာ သွားလုပ်ပါ။ ရတယ်”

“အင်း ... အင်း။ ဒါမှမဟုတ် မလျှော်ပါနဲ့တော့လား သမီးရယ်။ စက်ကောင်းမှပဲ လျှော်လိုက်လေ”

“ဒေါ်လေးလုံးကတော့လေ။ စိတ်ပူနေပြန်ပါပြီ။ ဥဥက အောက်သက်ကြော့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မိန်းကလေးပီသတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ဥဥ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒီအဝတ်ဖွတ်တာ လောက်ကတော့ အေးဆေးပဲ။ ကဲ ... ဒေါ်လေးလုံး လုပ် စရာရှိတာ သွားလုပ်လိုက်တော့”

ဥဥက ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာကာ အဝတ်တွေရေ စိမ်ထားတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှေ့က ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် သွားကိုင် ရသေးသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... အေး ... ဥဥလား။ နန္ဒာကော”

“မေမေ အန်တီဒေါ်ခင်မျိုး ဆေးရုံတင်ရလို့ သတင်းသွား မေးတယ် ငဖေဖေ။ သူ့ဟန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်ပါလား။”

“အင် ... နေတော့။ အဲဒါဆို ညည်းပဲ မှာလိုက်တော့မယ်။ ဒီနေ့ညနေ အရေးကြီးတဲ့ဧည့်သည်တွေ ငါးယောက်လောက် အိမ်ကိုလာမယ်။ အဲဒါ ဒင်နာကို သေသေချာချာ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ညည်း စီစဉ်ထားလိုက်ပါ။ ဘာမှလိုလေသေးမရှိစေ နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့။ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဧည့်သည် တွေက ဘယ်အချိန်လောက် လာမှာလဲ အဖေ”

“ညနေ ထမင်းစားချိန်လောက်ပေါ့။ ညည်း သေချာစီစဉ် ထားလိုက်နော် ဥဥ။ ငါ စိတ်ချပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ”

ဥဥက ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ပြေပြေလည်လည် ခိုင်းသေး တာဖို့ ဖုန်းချပြီးသွားလျှင် ပြုံးလိုက်ရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်မိသွား သည်။ ထင်ကို မထားခဲ့ပေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ် ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် ဒီလောက်များမြောင်လှတဲ့ အိမ်တွင်းကိစ္စတွေကို နေရာတကာ ဝင်ပါစီမံနေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထားခဲ့ချေ။ ဥဥက ညနေမှလာမယ့် ဧည့်သည်တွေအတွက် ဒင်နာစီစဉ်ဖို့ နေ့ခင်းလောက်မှ ပြင်ဆင်မယ်ဟု တွေးလိုက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ စိမ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကို သွားပြန်လျှော်ရလေ သည်။

အဝတ်တွေကို လက်နဲ့လျှော်ရင်းက ဥဥက တုတုကို သွားသတိရမိသွားသည်။ တုတုဟာလည်း သူမရဲ့ကျောင်း uniform တွေကိုဆို စက်နဲ့လျှော်ရင် လုံးဝမကြိုက်ဘဲ လက်နဲ့လျှော်ပေးမှ ကြိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ တုတုအတွက်ဆို အမြဲပေးဆပ်တတ်တဲ့ ဥဥက ဒီနေ့လို ညီအစ်မအရင်းတွေ ဖြစ်ပါရက် သူစိမ်းဆန်နေကြရတဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးအတွက် အရမ်းပဲ နာကျင်ခံစားရလေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒါဟာ ဥဥ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက်မှုပဲလေ။

ဥဥက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း နာကျင်နေရတဲ့ စိတ်ခံစားမှုအတွက် အဲဒီစိတ်တွေ ပြေပျောက်ဖို့ အဝတ်တွေကိုသာ နာနာဖိရိုက် လျှော်နေလိုက်တော့သည်။ ဒီနေ့ နေလေးကလည်း သာသာယာယာဖြင့် ရှိုင်းလင်းတောက်ပနေတာကြောင့် ဥဥက အဝတ်တွေ အကြိုက်လျှော် နေပူထဲထွက်လှန်း လုပ်နေတဲ့ အကျိုးဆက်က ဥဥ ထမင်းစားပြီး တီဗီကြည့်နေတဲ့ အချိန်က စတာပဲဖြစ်သည်။ အဲကွန်းခန်းထဲမှာ TV ကြည့်လိုက်တာရယ်၊ အဝတ်တွေလျှော်ပြီးတော့ နေပူထဲ အဝတ်တွေ လှန်းတာကြောင့် အပူရှုပ်ချင်သလို ဖြစ်လာကာ ဥဥ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ်စိမ်ဖြစ်လာ၍ လူကမလန်းတော့ကာ ခေါင်းတွေက ကိုက်ခဲလာတာမို့ ဖျားပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

အဲဒါကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ် တစ်လုံး သောက်ထားလိုက်သည်။ ဒီနေ့ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ လာမှာဖြစ်တာကြောင့် ဒင်နာကို ဥဥ စီစဉ်ပေးမယ်ဟု အဖေ့ကို

ပြောထားတာ။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့်ရော အဖျားအရှိန်ကြောင့်ပါရောကာ ဥဥက ဝေလေး မှေးချင်နေပြီ ဖြစ်တာကြောင့် အခန်းထဲမှာ စောင်မြဲ၍ ခန်းနွေးထွေးထွေး နေလိုက်ကာ အိပ်ပျော်လို့သွား၏။

ဥဥခေါင်းထဲမှာ နေ့ခင်း ဧည့်သည်တွေအတွက် နီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ ထည့်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဥဥ ... ဥဥ ... ဟေ့ ... ဥဥ”

နားထဲသို့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သံတစ်ခုက တိုးဝင်လာကာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ခပ်ဖွဖွ ပုတ်နှိုးတဲ့ အထိအတွေ့ တစ်ခုကြောင့် ဥဥက လေးလံနေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရိုက် ဖြစ်နေသော မြင်လွှာတွေ ကြားကနေ ခေါင့်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ အာခေါင်တစ်ခုလုံးက ခြောက်သွေ့နေကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိန်းတိန်းရိုက်ထိန်းမို့ ဘာမှ ကွဲကွဲပြားပြား မရှိသေးခင်မှာ ဥဥရဲ့နဖူးပေါ် လက်ဖဝါးတစ်ခုက အုပ်မိုးဖိကိုင်ထားရင်း ...

“မင်း ကိုယ်တွေ အရမ်းပူနေတယ်။ အရမ်းဖျားနေပါလား”
“အင်း ... ခေါင် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ”
“ကိုယ် အိမ်ပြန်လာတာပေါ့။ အခန်းထဲရောက်တော့ မင်းညည်းသံကြားလို့ အသားခမ်းကြည့်တာ ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတယ်။ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဆေးခန်းသွားမှပေါ့။ ထ ... ထ”

ဥဥက အားယူထလိုက်ရင်းကမှ ခေါင့်ကို မြင်လိုက်လျှင် ခေါင်းထဲမှာ စီးလင်းသွားသလို ဆတ်ခနဲ လင်းလက်ကာ သတိရသွား၍ နာရီကို အသည်းအသန် လှမ်းမေးရ၏။

“ခေါင် ... ခေါင် ... ဘယ်နှုနာရီ ရှိနေပြီလဲဟင်”
“လေးနာရီခွဲပြီလေ”
“ဘာ ... လေးခွဲပြီ”

ဥဥရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားရကာ ဘစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ပြဿနာကတော့ အကြီးအကျယ် တက်ပြီဆိုတာကို တွေးမိသွားရသည်။

“ခေါင် ... ရှင့်အဖေ ရောက်နေပြီလားဟင်”
“ဖေဖေက သူ့ဧည့်သည်တွေနဲ့မှ အတူလာမှာလေ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ဥဥ ညနေဒင်နာအတွက် ဘာမှမစီစဉ်ရသေးဘူး”

ဥဥက အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသော လေသံဖြင့် ခေါင့်ကို ပြောလိုက်လျှင် ခေါင်က အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ဥဥတို့ တစ်ချက်ကြည့်တာကြောင့် ဥဥက အမြန်ရှင်းပြရတော့၏။

“ဥဥ မလုပ်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရမ်း နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ခေါင်းတွေလည်း တအားကိုက်လာလို့ ခဏလေးမှေးမယ်ဆိုပြီး မှေးလိုက်တာ ဒီအချိန်ထိ အိပ်ပျော်သွားတာပါ။ ဒုက္ခပါပဲ”
“အရမ်း စိတ်မပူပါနဲ့။ ဧည့်သည်တွေက ခြောက်နာရီလောက်မှ လာမှာပါ။ ပြီးတော့ ဥဥက တကယ်နေမကောင်း

ဖြစ်နေတဲ့ဟာ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ။ လောလောဆယ် မင်း ဆေးခန်းသွားပြဖို့က ပိုအရေးကြီးနေတယ်။ မင်း အသားတွေ အရမ်းပူနေတယ်။ လာပါ ... ဆေးခန်းအရင်သွားကြဖို့။ ထ ... ထ”

ဒီအချိန်မှာ ခေါင်ဘက်က အဲဒီစကား ပြောပေးတာကတင် တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်က ရပါတယ်ဆိုတိုင်း ကိစ္စက ပြီးသွားတာ မဟုတ်တာကြောင့် ဥဥက စိုးရိမ်စွာ မေးရသည်။

“ဟို ... ဧည့်သည်တွေအတွက်က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကိုယ့်အမေ ပြန်ရောက်နေပြီ။ မေမေ စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့။ လာ ... ထ ... အကျိုးလဲလိုက်။ ငါ မေမေကို အဲဒီကိစ္စတွေ စီစဉ်ဖို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ဆေးခန်းသွားမယ်”

ခေါင်က ဒင်နာကိစ္စ အမေကို သွားပြောဖို့ ထွက်သွားလေလျှင် ဥဥက မြန်မြန်သွက်သွက်လေး အားတင်းထကာ အကျိုးလဲရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ဥဥ လုပ်မိလိုက်တဲ့ အမှားက တအားကြီးသွားပြီဆိုတာ ဥဥ သိတာမို့ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တော့သည်။

စိတ်ထဲမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာအတွက် ဥဥရဲ့ဘေးနားမှာ ခွန်အားတစ်ခု ပေးခဲ့တာကတော့ ဥဥ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ခေါင် ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းအတွက် ဥဥ တကယ်ပဲ အားရှိပျော်ရွှင်ရလေသည်။

“ဒီကိစ္စက ဥဥ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ အခု ဆရာဝန်က ဥဥ အဖျား ၁၀၂ တောင် ရှိနေတယ်ပြောတဲ့ဟာ။ နေမကောင်း ဖြစ်တာကို ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်။ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့”

ခေါင်ရဲ့ အားပေးစကားအတွက် ဥဥမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွန်အားတစ်ခုတော့ ရသွားရတာပဲဖြစ်သည်။ ဥဥကို အခုလို နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့လည်း သူ ဂရုစိုက်တယ်ဆို ဆတည်းက ဥဥ အတွက် သူ့ရင်မှာ တစ်ခုခုရှိလို့ပေါ့။ ဥဥက နို့ယုံဘာသာ ထင်မြင်ချက်ချရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လိုက်၏။

ဥဥတို့ ဆေးခန်းက အပြန်မှာ ဟော့ပေါ့သွားသောက် အောင်ဟု ခေါင်က ဆိုသဖြင့် ဥဥနှင့်သူ ဇနီးမောင်နှံဘဝမှာ ထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်တွဲသွားစားဖြစ်တာ

မို့ ဥဥ နေမကောင်းဖြစ်ခွင့် ပေးလိုက်သော ကံတရားကိုတောင် ကျေးဇူးတင်မိသွားသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ် တကယ်တမ်းတော့ ဥဥရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဥဥ ပြဿနာထုပ်က စတော့တာပဲဖြစ်၏။ ဥဥ အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ မှာ ဖေဖေက စောင့်နေကာ ပြဿနာစကား စတော့တာဖြစ်သည်။

“နင်က အဲဒီလို ငါ့ကို မလေးမစား လုပ်ရဲတယ်ဆို တုတ်လား ဥဥ”

“အဖေ ...”

“ဘာလဲ ... နေမကောင်းပါဘူး လာအကြောင်းမပြောနင့်ကို ငါ မနက်ကတည်းက ဆက်ထားတာ။ နင်က ဘယ်လိုချွေးမမျိုးလဲ ဖွေးဥဥ။ နင့်ယောက်ျားမတွေ့ရဲ့ဂုဏ်ထူး သိက္ခာတွေကို အမှည့်ခြွေခြွေဖို့ ရောက်လာတာလား အခု နင်လုပ်လိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ငါ ဘယ်လောက် မျက်နှာပျက်သွားရလဲ။ မြန်မာထမင်းဟင်းလက်ရာ စာရမယ်လို့ အာမတွေခံပြီး ခေါ်လာတယ်။ ဒီရောက်တော့ ဟိုတယ်က မှာထားတဲ့ဟင်းတွေ။ တောက် ... နင်ဟာထေ နင် တမင်အပြုံးနဲ့ ပြန်လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်း သိတယ်”

စကားတွေက လွန်လာပြီမို့ ဥဥက ဘယ်လိုမှ စားနိုင်တော့စွာ ဖွင့်လိုက်ရတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရတဲ့ အစိုင်အခဲ ထုထည်ကြီးကို ဒီထက်ပိုပြီး တင်းခံမနေချင်တော့ထေ

“အဖေ ... အဲဒီလောက်အထိတော့ မပြောပါနဲ့။ ဥဥမှာ အဲဒီလို ယုတ်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူး။ အခု ဖြစ်သွား တဲ့ကိစ္စက တကယ်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားတာ ပါ။ ဥဥ တကယ် နေမကောင်းဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဥဥကြောင့် အဖေဧည့်သည်တွေနဲ့ မျက်နှာပျက်ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥဥ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး အဖေ”

“ဟင်း ... ဘာမရည်ရွယ်တာလဲ။ နင်ဟာလေ။ ဒီကိစ္စမှာ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ နင် တမင်လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ လည်း ငါ သိတယ်။ နင်ဟာလေ ငါတို့မိသားစုကို တမင် ဒုက္ခပေးတာ ... တောက်”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်။ ဧည့်သည်တွေလည်း အဆင် ပြေပြေနဲ့ ဧည့်ခံလိုက်နိုင်တာပဲဟာ။ ဥဥက တကယ်နေမ ကောင်းဖြစ်နေလို့ သားကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပေး နေတာပါ ဖေဖေ”

ဥဥဘက်ကနေ ခေါင်က ရပ်တည်ပြောပေးလိုက်လျှင် ဘာ့ အဖေက သူ့သားကို ခပ်ထန်ထန် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ... “ဟား... မင်းကပါ သူ့ဘက်က ဝင်ပါနေရတယ်။ သား... အဖေဧည့်သည်တွေ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲလေ။ ဒီလောက် အရေးကြီးလွန်းလို့ အသေအချာ မှာထားရက်နဲ့ ဖျားတယ်ဆိုတာ သိပ်တိုက် ဆိုင်လွန်းမနေဘူးလား။ ခေါင် ... မင်း အဲဒီလောက်တုံး လွန်း အလွန်းနေလို့ မင်း ချစ်တာနဲ့ လွဲရတာ”

အဲဒီစကားလုံးကတော့ ဥဥရဲ့ ရင်ထဲကို ထိခိုက်စေ
သော အဆိုးဝါးဆုံး စကားလုံးပဲ ဖြစ်သည်။ ဥဥ စိတ်ထဲကနေ
တမင်တကာ ကြီးစားမေ့ပျောက်ထားသော အတိတ်အတွက်
ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားလုံးက ဥဥ ရင်ဘတ်ကို ဆူးချွန်တစ်ချွန်
ဆောင့်ထိုးခံလိုက်ရသလိုမို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သည်းခံပေးလို့မရ
တော့စွာ ပေါက်ကွဲပင်လိုက်တော့သည်။

“အဖေ ... ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ။ ခေါင်ကို
မှ ဘာကြောင့် အဖေ ဒီစကား ပြောထွက်ရတာလဲ”

“ဟား ... အမှန်တရားထိတော့ တော်တော်လေး နာသွား
တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဥဥ။ အေး ... နင်တို့ကိစ္စကို ငါ
အားလုံးသိတယ်။ ငါ့သား ဘယ်သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ
လည်း သိတယ်။ နင့်ကြောင့် အားလုံးပျက်စီးသွားတာကို
လည်း သိတယ်။ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘက်က လူကြီး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အားလုံး
အဆင်ပြေအောင် နင့်ကို ငါတို့ချွေးမအဖြစ် ပွဲထုတ်ထား
တာ။ အခုတော့ နင်က ငါတို့ကို အရှံ့တိုက်ချလိုက်တာ
အေးပေါ့လေ ... ညီမရဲ့ ချစ်သူကိုတောင် လုရဲတာဆိုတော့
ငါတို့ကို အရှံ့တိုက်ဖို့လောက်ကတော့ နင့်အကွက် အလွတ်
လေးပဲပေါ့”

“အား ... အဖေ”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ စိတ်တိုတာတွေရော၊ ရှက်ရွံ့ခံပြိုင်
တွေပါ အလုံးစုံ အားလုံးပေါင်းကာ ဘာမှကို ထိန်းချုပ်ခြင်းမရှိ

တော့ဘဲ ဥဥရဲ့ဒေါသတွေ အားလုံးကို ပုံချလိုက်မှုက ဘေးနားက
စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းကို အပြေးလှ
လိုက်ကာ ဥဥရဲ့ စားနေရတဲ့ နာကျင်မှုတွေအတွက် ကိုယ့်ရဲ့လက်
ကို ကိုယ့်ဘာသာ ထိုးဆိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... ဥဥ”

ခေါင်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဥဥဆီ ပြေးလာလျှင်
ဥဥ နားထဲကော ခေါင်းထဲ အသိဉာဏ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ
ဆာ့ကာ လက်ကောက်ဝတ် တစ်ကြောလုံးဆီသို့ သွေးတွေစီးကျ
လာလျှင် ဥဥက အဲဒီသွေးတွေကျနေတဲ့လက်ကို ထောင်ပြလိုက်
ဇင်းက ရင်ထဲကစကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဒီမှာ အဖေ ... ဥဥကို အဲဒီလောက်အထိတောင် မုန်းနေ
တာလား”

“အေး ... မုန်းတယ်။ နင့်ဘာသာ ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးလည်း
ငါ့ဘက်က အမှန်ပြောတာ”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ။ သားတောင်းပန်
ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေက မပြောသင့်တော့ပါ
ဘူး။ ဖေဖေလည်း တော်ပါတော့။ ဥဥ ... သွေးတွေအများ
ကြီး ထွက်နေတယ်။ ဒေါ်လေးရေ ... ဆေးသေတ္တာမြန်
မြန် ဥဥ ... လာ”

ခေါင်က ဥဥရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။
အဲဒီနေ့သွေး တစ်ယောက် အကြီးအကျယ်တွေ အော်ဟစ်ပေါက်
ကွဲဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဥဥ သဘောပေါက်ရသည်။ ခေါင်တစ်

လောက်ကတော့ ဥဥဘက်က ရပ်တည်ပေးကာ ဥဥရဲ့လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးရင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်အောင် လုပ်ရတာလဲ ဥဥရယ်”

“အရာရာတိုင်းအတွက် ဥဥ မှားခဲ့တာပါ”

ဥဥက ခံစားရစွာဖြင့် မျက်ရည်လည်လာကာ ပြောမိသွားလျှင် ခေါင်က ဥဥရဲ့လက်ကို အပြီးသတ် ပတ်တီးပတ်ပေးပြီးသွားမှ ...

“ဒီအချိန်မှာ အဲဒီစကားတွေပြောဖို့ လိုအပ်တော့လို့လား ဥဥ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာလည်း မင်းနဲ့လက်ထပ်လိုက်တဲ့ နေ့ကတည်းက အရာအားလုံးကို အသစ်ပြန်စဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပြီး သားပါ။ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ကိုယ့်အဖေက ကိုယ့်အကြောင်းကို ခရေဖေတွင်းကျ သိတဲ့သူဆိုတော့ သူ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တာပါ။”

“ဥဥ သိပ်မှားခဲ့မိတာပါ။ ဥဥရဲ့ တဒဂ်မိုက်ရှူးရဲဆန်မှ ကြောင့် အရာအားလုံးကို ဥဥတင် ဆုံးရှုံးရတာမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ”

“ဒီအချိန်မှာ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဥဥ - အရင်က အဖြစ်တွေကို စဉ်းစားပြီး အချိန်ဖြုန်းနေမယ့်သူ ထဲမှာ ကိုယ်မပါပါဘူး။ ဥဥ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမခံစားနဲ့တော့နော် ...”

ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ် ဥဥ အပေါ်ကို အိမ်ထောင်ဖက် ကောင်း ပီသစေရပါမယ်”

ရှင် ...”

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက ဥဥ နားတောင် ဥဥ ပြန်ယုံနိုင်တော့ပေ။ အဲဒါဟာ တကယ်ပဲ ဥဥ ကြားလိုက်ရတဲ့စကား အစစ်လား။ ဥဥက အံ့အားတသင့်ဖြင့် အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ခေါင်က ဥဥရဲ့နဖူးကို အသာခမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဥဥ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်အောင် နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းအနေနဲ့ ကိုယ် စိတ်ပူတယ်”

“ခေါင်ရယ်”

ဥဥ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမယ်မှန်း မသိရတော့ လောက်အောင် ဆို့နှင်လာကာ မျက်ရည်တို့က ကျလိုလာလေ တော့သည်။ ဥဥ အတွက် တကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်မှုလဲ့လဲ့လေး တစ်ခု နိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလို့က်ပြီလားဟင်။

ဒီအချိန် သူ့ရင်ထဲမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် ဒေါသ တွေထွက်နေရတာဖြစ်သည်။ သား သူ့ရဲ့သားဟာ အခုလိုမျိုး သူ့ကို တစ်ခါမှ ပြန်ပြောခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ချေ။ ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီး က သူ့ကို ပြန်အနိုင်ယူတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ သူ့အတွက် အင်မတန်မှ ရာဇဝင်ရိုင်းလှချေသည်။

“အသက်တွေလည်း ကြီးနေပါပြီ။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက်အထိ ဒေါသတွေ ကြီးနေရတာလဲ”

“ဟား ... နန္ဒာ ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကာဆီးပြောနေတာ လဲ။ အခု ငါတို့ရဲ့သားက ငါတို့ဘက်မှာ ရှိမနေတော့ဘူး ကွ။ တောက် ... ပွင့်ဝေတိုးလိုပဲ မာယာများတဲ့မိန်းမ။ ဒီမလောက်လေး မလောက်စား ချာတိတ်မက ငါ့သားကို သိမ်းသွင်းနိုင်ရတယ်လို့ကွာ။ တောက် ...”

“ရှင် အဲဒီလောက်အထိ ကလေးမလေးအပေါ်ကို အငြိုး မထားနေပါနဲ့ ကိုခန့်ရယ်။ အရင်က ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဥဥ နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ ချွေးမဆိုတာလည်း သမီးပါပဲ”

“အေး ... သမီး ... သမီး ... မင်းပဲ သမီး။ ငါ့အတွက် တော့ သူ့ကို ချွေးမအဖြစ် ငါ့တိုက်ပေါ် ခေါ်တင်ထားတာ ဟာ ပွင့်ဝေတိုးကို လက်စားချေဖို့ပဲ။ တောက် ... အတော် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမ။ သူ့ကြောင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ငါ့ကို ပြန်တောင်ခံမပြောဘူးတဲ့သားက ပြန်ပြောရတယ် လို့ကွာ”

နေသွေးက တကယ်ကိုပဲ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်လေ သော ဒေါသတို့ဖြင့် ပို၍တောင် ပွက်ပွက်ဆူရတာဖြစ်သည်။ မနေ့ကဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ဘယ်လောက်အထိ သူ့ရင်ထဲ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးဖြစ်၏။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ကိုခန့်ရယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေနေပြီဆို ရင် ဖျက်လို့ဖျက်ဆီးဖြစ်အောင် တမင်လုပ်နေတဲ့သူကိုပဲ အပြစ်မြင်မှာ။ မနေ့က ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဥဥ သူ့လက်သူ ကတ်ကြေးနဲ့တောင် ထိုးပစ်လိုက်တဲ့အထိ ပေါက်ကွဲအောင် ရှင် အစဖော်ခဲ့တာ။ အဲဒီတော့ ရလဒ်က ဘာဖြစ်လာသလဲ။ သားကို ဥဥဘက်ကို တွန်းပို့ပေးလိုက်တာက ရှင်ကိုယ် တိုင်ပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်နေနဲ့”

“တိ ... တိ ... တိ”

နန္ဒာစကား အဆုံးမသတ်သေးခင်မှာ ဖုန်းသံကမြည် သာတာကြောင့် နန္ဒာက သူ့ကိုထားခဲ့ကာ ဖုန်းသွားကိုင်လေ၏။ ထာနေတော့ လှမ်းခေါ်တဲ့ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့ သွေးတွေက ဖျဉ်းခနဲ ဆူပွက်လို့ လာလေ၏။

“ဥဥရေ ... သမီး မေမေဆီက ဖုန်းလာတယ်။ အပေါ်က ကိုင်လိုက်ဦးနော်”

နေသွေး အတွက်တော့ ဒီအချိန်မှာ တောက်တစ် ချက် ခေါက်လိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တာကြောင့် တကယ် ပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည်။

ဥဥရဲ့အဖြစ်ဟာ ပြောရမယ်ဆို တကယ်ပဲ အိပ်မက် ဆန်လောက်အောင် အံ့သြဖို့ ကောင်းရတာဖြစ်သည်။ ဥဥရဲ့လက် က ဒဏ်ရာကြောင့် ထင်မှတ်မထားလောက်အောင် ဖိုးရိမ်ပူပန် ခေးရှာသော ခေါင်ဆီကရတဲ့ အကြင်နာမေတ္တာတွေက တကယ် အဖိုးတန်ပဲဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတွေ အခုလိုဖြစ်ပြီးမှ လောတဲ့ မေတ္တာတရားတစ်ခုဟာ ဥဥ အတွက်တော့ အဲဒါ အဆိုးထဲက အကောင်း အမြတ်ထွက်တာပဲဖြစ်၏။

အခုဆို ဥဥရဲ့တစ်နေ့တာဟာ စိုစိုပြည်ပြည်လေး နို့လာပြီဖြစ်၏။ မနက်ပိုင်း အဖေနဲ့အတူ ကုမ္ပဏီလိုက်သွားတဲ့ ခေါင်ကို ဥဥက ကုမ္ပဏီသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးသလို ညနေ ခေါင် ပြန်လာပြီဆိုရင်လည်း ဥဥမှာ အပြုံးလေးတစ်ခုဖြင့် ဆီးကြိုပိုင် နှင့် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

အဖေပုံစံကြည့်ရတာဟာ သိပ်အမြင်ကြည် ပုံမရပေ မယ့် ဥဥကိုတော့ ဘာမှပြောလို့ မရတော့တာကိုက စိတ် ချမ်းမြေ့စရာပဲဖြစ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးနဲ့သား အခုလို အဆင်ပြေလာတာ မြင်ရတော့ မေမေ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဥဥက လိမ္မာပါးနပ် တဲ့ ကလေးပါ။ အားလုံးကို အဆင်ပြေသွားအောင် ဥဥ လုပ်နိုင်မယ်လို့ မေမေကတော့ ယုံကြည်တယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ။ သမီးလည်း အားလုံးကို အဆင်ပြေစေ ချင်ပါတယ်”

ဥဥက အမှေ့ကို ကတိပေးနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ခေါင် နှင့် အဖေက ပြန်ရောက်လို့လာလျှင် ဥဥက ဆီးကြိုရလေသည်။ ခေါင်လက်ထဲက ဖိုင်လ်တစ်ထပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်းက ...

“ဒီနေ့ ခေါင်တို့ ပြန်လာတာ စောသလိုပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ မြို့ထဲထွက်ရင်းက ကုမ္ပဏီ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ အိမ်တစ်ခါတည်း ပြန်လာလိုက် လို့လေ။ လာ ... အပေါ်တက်မယ်လေ”

ခေါင်က ဥဥ ပန်းကိုဖက်ကာ အပေါ်ထပ်သွားတော့ ဖို့ ခြေလှမ်းအပြင်မှာ အဖေဆီက ဥဥရဲ့နာမည်ခေါ်သံ ထွက်လာ လေ၏။

“ဟေ့ ... ဥဥ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ”

“ရှေ့ ... ဒီအိတ်ကို ငါ့စာကြည့်ခန်း ဗီရိုထဲ သွားထည့် လိုက်ပါ”

ဥဥက အဖေလှမ်းပေးတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်အမည်းကို ယူလိုက်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲက ဗီရို

သဲသွားထည့်လိုက်လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥဥကို အခုလိုအလုပ် နိုင်းတယ်ဆိုကတည်းက အဆင်ပြေဖို့ အလားအလာတစ်ခုလို့ပဲ ဥဥကတော့ သတ်မှတ်ယူဆလေသည်။

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင်”

ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက သမီးရဲ့အသံလည်းမဟုတ် တာကြောင့် စိတ်ထဲတော့ တော်တော်လေး ကသိကအောက် ဖြစ် သွားရလေသည်။ ဥဥ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ဟန်းဖုန်းတောင် သူ မကိုင်နိုင်တော့ဘူးလား။

“ဟယ်လို”

ထပ်မံအသံပြုလိုက်တဲ့ စကားသံကြောင့် ပွင့်ဝေတိုး က သတိပြန်ဝင်ကာ ဥဥကို မေးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဥဥ ရှိလား။ ဒါ ဥဥဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မလေး ဈေးသွားလို့”

“ဘာ ... ဈေးသွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်ဈေးတုံး”

“သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းကဈေးပါ။ ဟင်းချက်နဲ့ အသားငါး သွားဝယ်တာပါ”

တောက် ... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ။ ပွင့်ဝေတိုးက တနဲ့နဲ့ ဒေါသထွက်ရကာ သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ရသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ဈေးက သူတစ်ယောက်တည်း သွားတာ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ယောက်တည်း သွားတာပါ”

“နန္ဒာကကော”

“ရှင် ... မမကြီးကို ပြောတာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဥဥ ယောက်ျား နန္ဒာခင်ကို မေး နေတာ”

“မမကြီးက ဘုရားရှိခိုးနေတယ်။ ဟို ...”

ပွင့်ဝေတိုးက စကားဆုံးအောင်တောင် မစောင့် ဆော့ဘဲ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ချလိုက်တော့သည်။ တောက် ... လုံးဝသည်းခံပေးလို့ မရတော့ဘူး။ သမီးလေး ဒီလောက်ထိ ဒုက္ခ ဆင်းရဲတွင်း နက်နေရတဲ့ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စ အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

ပွင့်ဝေတိုးက ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့အတူ နန္ဒာဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို ... အစ်မ ပြော”

“နန္ဒာ ... ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ အိမ်မှာပဲ ပြန်ခေါ်တော့ မယ်။ ကျွန်မ လုံးဝဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်မရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ... ရှင် ဘာမှလေ ပြည်လေးနဲ့ လာပြောမနေနဲ့။ ရှင် ကျွန်မသမီးကို အပြီး

နဲ့ တမင်နှိပ်စက်နေတာ။ ကျွန်မသမီးက ပေါပေါပဲပဲ
မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ ခြေမွေးမီးမလောင်
လက်မွေးမီးမလောင် နေလာခဲ့တဲ့သူက အခု ရှင်တို့တစ်
မိသားစုလုံး စားသောက်ဖို့ ဈေးသွားဝယ်နေရတယ်။ သိပ်
တရားလွန်လွန်းအားကြီးသွားပြီ။ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ
အခုချက်ချင်း လာခေါ်မယ်”

ပွင့်ဝေတိုးက ဒေါသတကြီးဖြင့်ပြောကာ စိတ်တို
လွန်းရလွန်းလို့ အသံတွေတောင် ဖျက်စိတ်ပြီး လုံးဝမသိချင်ယောင်ဆောင်
မနေချင်တော့ဘူး။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသတွေ ကြီးနေရတာလဲ။
အဲဒါ ရှင်ပဲ စီစဉ်ခဲ့တာနော်။ ကျွန်မက အားလုံးရဲ့ဆန္ဒ
တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတာပါ။ အဲဒါတောင် အငြိုးနဲ့
နှိပ်စက်တယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲနေရတာလဲ”

“နန္ဒာ ... ရှင် ဘာမှလာပြီး အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ဥဥကို
ကျွန်မအိမ်ကို ပြန်ခေါ်မယ်။ ကျွန်မ လက်စားချေချင်တာ
အတွက်နဲ့ ဥဥကို ဒုက္ခတွင်းထဲ မပို့နိုင်ဘူး။ ဥဥ သူ့လက်
သူ ကတ်ကြေးနဲ့ တိုးပစ်လိုက်တယ် ဆိုကတည်းက
ကျွန်မ ရှင်တို့ကို လာရှင်းမလို့။ ဥဥ တားနေလွန်းလို့။
အမေမျက်ကွယ်မှာ ဒုက္ခတွင်းထဲ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကျွန်မ
သမီးဘဝကို ကျွန်မ ပြန်ဆွဲထုတ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်မရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု
ချိန်မှာ အားလုံး ပြေလည်စပြုနေပါပြီ။ သားလေးနဲ့ ဥဥ
အဆင်ပြေနေတဲ့ အချိန်မှ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲချင်ရတာလဲ”

“ခွဲမှာ။ ရှင့်သားကို သိပ်သဘောတူလွန်းလို့ ပေးစားထား
တာမှ မဟုတ်တာ။ ဥဥကို ခန့်နေသွေးရဲ့သမီးအဖြစ်
ဘယ်တော့မှ မသိစေချင်လို့။ သူ့ရဲ့သမီးအရင်းဟာ သူ့
ဘေးနားမှာ ရှိနေရက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မသိရမယ့် အဖြစ်
မျိုးနဲ့ လက်စားချေချင်လို့ ခေါင်ရဲရန်နဲ့ သဘောတူခဲ့တာ။
အခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံး မမှပစ်လိုက်တော့။ ကျွန်မ
သမီး ဥဥကို ကျွန်မ ပြန်လာခေါ်မယ်”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မရယ်။ မလုပ်ပါနဲ့။
ကျွန်မတို့တွေ့ပြီး စကားအေးဆေး ပြောရအောင်ပါ။
အဲဒီလို ပြောကြည့်ပြီးမှ အစ်မ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် အစ်မ
သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်”

နန္ဒာဘက်က ဇွတ်အတင်း တောင်းပန်တာကြောင့်
ပွင့်ဝေတိုးက အတန်ငယ်တော့ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ပြီးတော့မှ
နန္ဒာ ပြောတာကို လက်ခံလိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ။ အဲဒါဆို မနက်ဖြန် (၁၀)နာရီ Phai Lin
မှာ တွေ့တာပေါ့”

ပွင့်ဝေတိုးက ပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းကိုဆောင်ချလိုက်
ကာ တနဲ့နဲ့ ဒေါသတိုဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိသွားသည်။
ဘဝမှာ အငြိုးတရားတစ်ခုအတွက် ကိုယ့်သမီးအရင်းကို ဒုက္ခ

တွင်းထဲ တွန်းပို့တဲ့ အမေဆိုးမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ မေမေ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးလေးရယ်။ အိမ်အလုပ်တွေ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ
တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ထမ်းပိုးထားတဲ့ သမီးကို မေမေ ရအောင်ပြန်
ခေါ်မယ်။

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေဟာ နားကြားတွေများ
နားနေလားဟု သံသယဖြစ်ရအောင်ကို တုတုက တုန်လှုပ်
ဆွဲကန်ချားရလေသည်။ ဘာတွေလဲ။ ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီး။
... ဒါဆို ဥဥနဲ့ ခေါင်နဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာလဲ။
အောင်နုမတွေလား။ အား ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မေမေ ကိုယ်တိုင်
ခေါင်ရဲရန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်က ဘာမှမတော်လို့ပေါ့။

အဲဒါဆို ခေါင်က ဘယ်သူ့သားလဲ။ ဥဥက ဦးခန့်
နေသွေးရဲ့သမီး ဆိုတော့ တုတုကကော။ ဥဥနဲ့ တုတုက ညီ
အစ်မအရင်း မဟုတ်ကြဘူးလား။ မေမေကကော ဘာတွေကိုလက်
နားချေချင်ရတာတဲ့လဲ။

အား ... ဘာတွေလဲကွာ။ တုတုက ရှုပ်ထွေးလွန်း
တာ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်တော့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
အတွက် တုတု သေချာသိရဖို့ မေမေနဲ့ အန်တီနုနာ တွေ့ကြ
မယ့် မနက်ဖြန် (၁၀)နာရီကို တုတုစောင့်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဖွေးဥဥ ... ဖွေးဥဥ ... ဒီကို အခုချက်ချင်း လာခဲ့စမ်းချလွမ်း”

အပေါ်ထပ်ကနေ ကြားရတဲ့ အသံတွေဟာ ဆူညံပွက်လောတွေ ရိုက်နေတာ ဥဥရဲ့ နာမည်ခေါ်သံကော ပစ္စည်းတွေ ကျကွဲသံတွေကော ဆူဆူညံညံတွေ ကြားရတာကြောင့် ဥဥက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာလျှင် အောက်မှာ ပန်းအိုးကဲ့စတွေ ပလဲနေတာ တွေ့ရသလို ဦးခန့်နေသွေးရဲ့ မျက်နှာကလည်း အင်မတန်မှ တည်တင်းနေတာကြောင့် ဥဥက အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရကာ မေးရလေ၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ အဖေ”
“ဒီ ... ဒီမှာ ... ဒီအိတ်ထဲက Project File က ဘယ်ရောက်သွားရတာလဲ”
“ရှင် ... ဥဥ မသိဘူးလေ”
“ဖွေးဥဥ ... နင် တမင် အရေးကြီးမှန်းသိလို့ ဒါကိုဖျော့ဖျက်လိုက်တာ။ ငါ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ဖိုင်လ်ကို နှစ်ခြားကို ရောင်းလိုက်ပြီမှလား”

စွပ်စွဲချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှတာမို့ ဥဥက တကယ်ပဲ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။ အဲဒီအိတ်ထဲက တစ်နေ့ကပဲ စာကြည့်ခန်းက မိရီထဲမှာ ဥဥ ကိုယ်တိုင်သွား ငည့်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်မှန်းတောင် ဥဥ မသိပါချေ။ အဲဒီအတွက် ဥဥက ဘာကို နားလည်ရမှန်း မသိတော့ချေ။

“အဖေ ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ။ ဥဥ အဲဒီအိတ်ကို ဖွင့်လည်းမကြည့်ဘူး။ အထဲမှာဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိလည်း မသိဘူး”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါ ကုမ္ပဏီကနေ အိမ်ကိုပြန်တဲ့အချိန် ထိ အဲဒီဖိုင်လ် ဒီအိတ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်။ အခု ဖွင့်ကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ နင်မယူလို့ ဘယ်သူယူမလဲ”

“ကိုခန့် ... စကားကို အေးဆေးပြောပါ။ ရှင် အထားမှားတာ ဖြစ်မှာပါ”

“မင်း ဝင်မပြောနဲ့ နန္ဒာ။ မင်းဈေးမကို မင်း အဲဒီလိုရှေ့ကနေ ကားဆီးဝင်ပြောနေလို့ ဒီလောက် ရောင့်တက်နေတာ။ ဒါ ငါတို့ကုမ္ပဏီအတွက် အရေးကြီးတဲ့ Project file ကွ။ အခု ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ ဥဥ”

“အဖေရယ် ... အဲဒါ သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟား ... ဒီဖိုင်လ် ဒီအိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ နင်ကို ငါ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားထည့်ခိုင်းထားတယ်။ အခုမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ နင်မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ”

ဟား ...။ ဥဥရဲ့ချုပ်ကည်းထားတဲ့ ဒေါသတွေက တကယ်ပဲ ဘယ်လိုမှ သည်းခံလို့မရတော့ချေ။ အဲဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်သည်။ ဥဥကို တမင်လုပ်နေတာ ဥဥက ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့စွာဖြင့် ...

“အဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဥဥက အဲဒီလို အသိအတန်းထဲက မိန်းကလေးမျိုးလား။ အဖေရဲ့ပရောဂျက်ဖိုင်လ်ကို သူများကို သွားရောင်းလိုက်လို့ ရတဲ့ငွေက အလုပ်ရမှာလဲ။ ဥဥက မွေးကတည်းက ချမ်းသာခဲ့ပြီးသား။

အဖေရဲ့စည်းစိမ်တွေ၊ အလုပ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီအိမ်ရဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဥဥဘက်က အစစ တာဝန်ကြေအောင် နေပါရက် အဖေအမျိုးစုံ ပြဿနာရှာနေတာကကော တစ်ဆိတ်မလှ လွန်းဘူးလား။ ဥဥနဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

“ဟား ... မင်း ရိုင်းလှချည်လား ဖွေးဥဥ။ နင့်ကို ငါတို့ဘက်က သည်းညည်းခံပေးနေတာ ရောင့်မတက်လာနဲ့ ငါ့ကို ဘာမှအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ငါ့ရဲ့ဖိုင်လ် ဘယ်မှာလဲ အဲဒါပဲပြော”

“ဟား ... မသိဘူးလေ။ ဥဥမှ မယူတဲ့ဟာ။ ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“တောက် ... ငါ ...”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ဖေဖေ”

ဥဥရဲ့အနောက်က ခေါင်ရဲ့အသံက ထွက်လာတာ မို့ ဥဥက တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာ ခေါင် ပြန်လာပြီမို့ ခေါင်ကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်စဉ်မှာ အဖေက ဦးအောင် အရင်ဝင်ပြောလေသည်။

“ပြဿနာကတော့ အကြီးကြီးပဲ သားရေ။ ကုမ္ပဏီရဲ့နောက်ထပ်ဖွင့်မယ် ဟိုတယ်ကုန်ကျစရိတ်တွေ Plan estimate တွက်ထားတဲ့ ပရောဂျက်ဖိုင် မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ”

“သားလည်း အသိပဲနော်။ အဖေ ဒီအိတ်ထဲပဲ ထည့်ခဲ့တာ။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဥဥကို စာကြည့်ခန်းထဲ သွားထည့်ခိုင်းတယ်။ အခု ပြန်ကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို ... ဖေဖေ”

ခေါင်က သူ့အဖေစကား အဆုံးမှာ ဥဥကို လှမ်းကြည့်၏။ ခေါင်မျက်လုံးတွေရဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ ဘာလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ များစွာပါဝင်နေတာကြောင့် ဥဥက ရဲရဲတောက် ငြင်းပစ်လိုက်ဖို့ ခွန်အားတွေဖြည့်ကာ ...

“ခေါင် ... ရှင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဥဥက အဲဒီဖိုင်လ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဖေရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေက သိပ်ကို ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးတယ်”

“ဪ ... နင်က ငါနဲ့ ငါ့သားကြားကို သွေးထိုးနေတဲ့ သဘောလား”

“ကိုခန့် ...”

“ကဲ ... ဖေဖေရယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းသင့်ပါတယ်။ ဂျွန်တော် အိမ်ထဲက ပွက်လောရိုက်နေတဲ့ အသံတွေကို ခြံကတည်းက ကြားရတယ်။ သား တောင်းပန်ပါတယ်။ ဥဥ ... မင်း အခန်းထဲမှာ နားလိုက်ပါ”

ခေါင်က သူ့အဖေကို ဖျောင်းဖျောင်းက ဥဥကို ထွက်သွားခိုင်းတာကြောင့် ဥဥ စိတ်ထဲက ဒေါသသွေးတို့တကယ်ပဲ ပွက်ပွက်ဆူရလေသည်။

“ဘာလဲ ခေါင်။ ခေါင်ကပါ ဥဥ ဒီဖိုင်လ်ကို ယူထားတယ် လို့ထင်နေတာလား”

“ကိုယ် ဒီသဘော ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ အခုဟာက အားလုံး သွေးပူနေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပြောတဲ့စကား တွေက ဒေါသတွေနဲ့ ပြောနေကြတာဆိုတော့ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဖေဖေအတွက် ကိုယ်တို့မိသားစုကုမ္ပဏီအတွက် Project file က သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အခု ပျောက်သွားပြီဆိုတော့ ဖေဖေလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဥဥ နားလည်ပေးပါ။ အပေါ်တက်တော့”

မုန်းတယ် ... အဲဒါ ဦးခန့်နေသွေးခွင်ဆင်ထားတာ။ ဦးခန့်နေသွေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြုံးရိပ်သမ်းကာ ကျေနပ်တဲ့ အသွင်ကို ဆောင်နေတာကြောင့် ဥဥက ဒေါသတွေကြားက မျက်ရည်တွေ ဝှေ့သီလာ၏။

ဒါ တမင်လုပ်ကြတာ။

ဥဥနဲ့ ခေါင်ရဲ့ ကြားထဲမှာ စပြီးတိုက်စစ်ဆင်တာ။

ဥဥက အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရပေမယ့် ဥဥရဲ့ နောက်ကျောမှာ ပြုံးနေမည်ဆိုတာ သိနေသော ဦးခန့်နေသွေးကို အရမ်းစိတ်နာမိသည်။ ခေါင်နဲ့ ဥဥ ကြားထဲကို ခလောက်ဆန်စေဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကျွန်မ သိနေတယ် ဦးခန့်နေသွေး။

ဥဥက နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားလိုက်ကာ မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားလေတော့သည်။

တုတုက ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားကာ အစောကြီးကတည်းက ဆိုင်မှာကြိုရောက်နေတာဖြစ်၏။ မေမေ မနက်က ကုမ္ပဏီသွားကတည်းက တုတု နောက်ယောင်ခံလိုက် လာခဲ့တာ ဘာမှထူးခြားမှုတော့ မရှိသေး။ အဲဒါကြောင့် သေချာ ပေါက် ထူးခြားမည့် ဒီနေရာမှာပဲ တုတု ကြိုရောက်ကာ စောင့် နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာတော့ မေမေနှင့် အန်တီနန္ဒာက ပြိုင်တူရောက်လာကာ တုတုနှင့်မလှမ်းတဲ့ပိုင်းမှာ ထိုင်ကြ၏။ တုတုက ကြားရမည့် အသံတို့ကို နားစွင့်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဥဥကို ကျွန်မ ပြန်ခေါ်မယ်”

“မပွင့်ဝေတိုးရယ် ... ဒေါသကို ဒီအချိန်မှာ ရှေ့တန်းတင် ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ရှင်တို့ ဒေါသတွေ အပြီးတွေထက် ကလေးတွေကို ဦးစားပေးသင့်ပါတယ်။”

အခုဆို ခေါင်လေးနဲ့ ဥဥက အဆင်ပြေနေပြီ။ ဒီအချိန်ကြာမှ ဘာလို့ခွဲချင်တာလဲ”

“ကျွန်မသမီး နှိပ်စက်ခံနေရတာကကော။ ဒီမှာ ... နန္ဒာ ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မသမီးက ရွှေပေါ်မြတင်နေလာတဲ့

သူ။ ခန့်နေသွေးက အနုနည်းသုံးပြီး နှိပ်စက်နေတာကို ကျွန်မက လက်ပိုက်ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား”

“သူလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရပါဘူး။ ဥဥဆောနားမှာ ကျွန်မ ရှိသလို သားလေးလည်း ရှိနေတာပဲ”

“စိတ်မချရတဲ့ သူတွေအနားမှာ ကျွန်မက ယုံကြည်ရမှာ လား။ ရှင် ကျွန်မ သမီးကိုငြိုးတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မေမေအသံက ဒေါသတွေဖြင့် တုန်ခါနေတယ်ဆို တာ တုတု သတိပြုမိသည်။ တုတုက အန်တီနန္ဒာဘက်က စကားသံ ချက်ချင်းထွက်မလာသေးတာကြောင့် အသာလေးငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်လျှင် အန်တီနန္ဒာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မဆီမှာသာ အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုး ရှိခဲ့ရင် ကျွန်မ သားနဲ့ အစ်မရဲ့သမီးကို သဘောတူပေးဖို့ အစကတည်းက ပြောခဲ့ပါ့မလား။ ကျွန်မလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပါပဲ မပွင့်ဝေတိုး ...”

ဝမ်းနဲ့လွယ်မမွေးဖူးပေမယ့် ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက မေတ္တာတရားတွေနဲ့ မိခင်စိတ်ရှိရှိ သားကို မွေးလာခဲ့တာ ပါ။ ဥဥဟာ ကိုခန့်သမီး ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မမှာ ဘာအငြိုး မှ မရှိရပါဘူး။ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ကိုခန့် သိပ်လိုချင်ရှာတဲ့ သူ့ရဲ့သွေးသားအစစ် သမီးလေးတစ် ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မ ဝီတိဖြစ်ခဲ့ရ တာပါ ...

ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ မပွင့်တေးတီးသော ဥဥ
လေးကို ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့မိသားစုနှစ်ခုကြား
က ရန်ငြိုးတွေ ဘယ်တော့မှ ကြေပျောက်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ နေလိုက်ရင်
အစ်မဘက်ကတောင် အစ်မဖြစ်စေချင်သလို လက်စားချေ
ရာ ရောက်နေပါပြီ။ အခုဆိုရင် သမီးလေးဥဥက သူ့
ယောက္ခမလေးလို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့ သူ့အဖေကို သူ စိတ်နာ
နေပြီ။ ကျွန်မဘက်က ကျွန်မသားနဲ့သမီး အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်ပြေဖို့၊ သူတို့ဘဝလေး ပျော်ရွှင်ဖို့ဒီတစ်ခုကိုပဲ ဖြစ်
အောင်ကြိုးစားနေတာပါ။ ဥဥကို အငြိုးထားတယ် မစွပ်စွဲ
ပါနဲ့ အစ်မရယ်”

အန်တီနန္ဒာရဲ့ ငိုသံစွက်စကားတွေကို နားထောင်
ကြည့်ပြီးသောအခါ ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့ သမီးအရင်းဆိုတာ
သေချာသိလို့ သွားလေသည်။ ဟား ... လောကကြီးက အင်မတန်
မှကို ဆန်းကြယ်တာပဲ။

ဥဥ သိပ်ရက်စက်တာပဲလို့ တုတု ထင်ခဲ့မိတာ
သိပ်မှန်သွားပြီပေါ့။ ဖွေးဥဥက တုတုရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို
တစ်စစီနင်းချောသွားရက်မှာပေါ့။ သူက တုတုရဲ့အစ်မရင်းမှမဟုတ်
တာ။ တုတုတို့က ညီအစ်မအရင်း မဟုတ်လို့ သူ့စိတ်ကရက်စက်
ရက်ပြီး ခေါင့်ကို လှသွားရက်တာပေါ့။

“ကောင်းပြီလေ။ ဥဥကို ကျွန်မ ပြန်မခေါ်တော့ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတိကိုတော့ တည်ပါနော် နန္ဒာ။ ကျွန်မ

သမီး ခန့်နေသွေးကို စိတ်နာတာတွေ ပြေစေဖို့ အဖြစ်မှန်
တွေကို လုံးဝဖွင့်မပြောပါနဲ့။ နောက်ပြီး ဥဥကို အိမ်အလုပ်
တွေ မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့။ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”
“စိတ်ချပါ။ ဥဥအနားမှာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ရှိနေတာပါ”
“ဟင်း ဟင်း ... ပွင့်တေးတီးကို အနိုင်ရတယ်လို့ သင်း
တစ်ခါထင်တိုင်း ကျွန်မပဲ နိုင်တယ်ဆိုတာ သူကတော့
သိရှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မသမီး ဥဥဟာ ဓားစာခံဖြစ်နေ
တယ်ဆိုပေမယ့် ဥဥကို တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်စေအောင်
ရှင်တို့ဘက်ကလုပ်ရင် ကျွန်မနဲ့တွေ့မယ်ဆိုတာ ရှင် မှတ်
ထားပါ နန္ဒာ။ ကျွန်မ သွားမယ်”

မေမေထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ အန်တီနန္ဒာလည်း
ထွက်လို့သွားလေသည်။ တုတုက အဲဒီတော့မှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ
စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ရင်း ကိစ္စတွေကို ဆက်စပ်တွေးလိုက်မိ
သည်။

အခုကြားခဲ့တဲ့ စကားတွေ ပြန်ကောက်လိုက်ရင်
ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီးအရင်း။ ခေါင်က မွေးစားထားတာဖြစ်
ရမယ်။ နောက်ပြီး သူ့ အဖေအရင်းကိုမှ ဥဥက စိတ်နာနေတာတဲ့။

မေမေက အတိတ်က နာကြည်းချက်ကြောင့် ဦးခန့်
နေသွေးကို တစ်သက်လုံးနိုင်မယ့်နည်းနဲ့ သမီးကို ချွေးမအဖြစ်နဲ့
အဖေအရင်းအိမ်ကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ဦးခန့်နေသွေးကျတော့
မေမေကို နာကြည်းစိတ်နဲ့ ဥဥကို ဒုက္ခတွေပေးနေတယ်။ ဟား ...
ဥဥကတော့ သိပ်ကောင်းသွားပြီ။

တုတုရဲ့အသည်းနှလုံးကိုမှ ဆွဲထုတ်သွားရက်တဲ့ ဥဥကို လက်စားချေခွင့်ရဖို့ အချိန်ကျပြီဟု တုတုကတော့ ယူဆလေသည်။ တစ်ချောင်းတည်းသောမြားကို ပစ်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးတုံးခနဲ လဲသွားမယ့်နည်းကို တုတု တွေ့ပြီ။

တုတုက အပြုံးတစ်ချက်နဲ့အတူ ဖုန်းလေးထုတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တော့သည်။

နေသွေးက သူ့ရဲ့သီးသန့်ခန်းထဲမှာ အနားယူနေရင်း ဧည့်သည်စောင့်နေတာဖြစ်၏။ သူ့ကို ဥဥရဲ့ညီမ တုတုက တွေ့ခွင့်တောင်းတာကြောင့် အံ့ဩစရာမို့ သူ တွေ့ဖို့လက်ခံလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ သူ့အတွက် အနိုင်ရနေတဲ့အနေအထားပဲဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီ Project file ကိစ္စကို သူပဲဖန်တီးခဲ့ကာ သားနဲ့ ဖွေးဥဥကြားက ယုံကြည်မှုတစ်စကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီပြဿနာကြောင့် သားလေး တော်တော်ခေါင်းစား သွားတာကို မြင်ရတော့လည်း သူ့စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စည်းပိုင်း ဟိုအကြောမှာတဲ့ ဖွေးဥဥက သူ့ကိုတောင် ပြန်ကန်ရတာ ကြောင့် ဦးချိုးထားမှ တော်ကာကြမည်။

“ဆရာ ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆရာနဲ့တွေ့ခွင့် တောင်းနေပါတယ်။ မခွဲတုတုလို့ ပြောပါတယ်”

သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးကောင်လေးက လာအကြောင်း ကြားတာကြောင့် နေသွေးက ဒီကိုပဲ ခေါ်လာခဲ့ခိုင်းလိုက်လျှင် အတုက ရောက်လို့လာလေသည်။ ဒီမိန်းကလေးက သားချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။ သားနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကြားကို ဝင်လာတာကမှ ဟို ဖွေးဥဥ။

“ထိုင်ပါ တုတု။ ဦးတို့ မဆုံတာတောင် ကြာပြီနော်”
တုတုက သူ့ရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်
ခေါင်းညှိဖို့ပြကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့။ တုတုလည်း အလုပ်လေးတွေ များနေလို့ပါ”
“အင်း ... ဆိုပါဦး။ ဒီအထိ တကူးတက လာတယ်ဆို
တော့ ဦးနဲ့ပြောစရာကိစ္စ အတွေ့အထူးများ ရှိလို့လား”
“ဟုတ်ကဲ့။ သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့စကားကို ဖုန်းနဲ့မပြော
ချင်လို့ လူကိုယ်တိုင် လာခဲ့တာပါ ဦး။ တုတုလည်း ဒီနေ့
မှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ သေသေချာချာ သိရတဲ့ အမှန်
တရားတစ်ခုကို ဦး သိဖို့လိုအပ်လို့ လာပြောပြရတာပါ”

မိန်းကလေးရဲ့စကားက အဆန်းအပြားမို့ နေသွေး
က ကောင်မလေးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။
ဒီကောင်မလေးရဲ့ စကားတွေက သိပ်ဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ။
နေသွေးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တုတုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... အမှန်တရားဆိုတော့ ဒါ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။
တုတုက ဘာများသိထားလို့လဲ”
“ပြောပြမှာပါ။ ပြောဖို့အတွက်လည်း ဒီကိုလာခဲ့တာလေး
ဒါပေမဲ့ မပြောခင် ကြိုတောင်းဆိုချင်တာက ဦးရဲ့စိတ်ကို
ခိုင်ခိုင်ထားဖို့ပါပဲ”

ခွဲတုတုရဲ့စကားတွေက သူ့ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို
အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် မြှင့်နေ ဆွနေသလို ဖြစ်နေတာကြောင့်
သူ့စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုမြင့်တက်လာရကာ ...

“ဘာများလဲ။ တုတုရဲ့စကားက အရမ်းကို ဆန်းနေတယ်”
“ဟုတ်ပါတယ် ဦး။ ဒီကိစ္စဟာလည်း တကယ် အဆန်း
တကြယ်ပါပဲ။ တုတု ပြောပြပါ့မယ်။ တကယ်တော့
ဦးသန့်ဇင်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ပွင့်ဝေတိုးတို့ရဲ့သမီးက ဟောဒီ
ခွဲတုတု တစ်ယောက်တည်းပါ”
“ဘယ်လို”

သူကနားမရှင်းသလို ဒီကောင်မလေး ဘာကိုဆိုလို
ချင်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ပေ။ သူ့ရဲ့ အာမေဇိုတ်အဆုံးမှာ
ဘုတုဆီက ထပ်မံစကားသံ ထွက်လာ၏။

“ဦး နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးမှာပါ။ အခုလို လာပြော
တာက လိုအပ်လို့ ပြောနေတာဆိုတာ ဦး သိဖို့လိုပါတယ်။
တကယ်တော့ အများက ထင်နေသလို တုတုမှာ အစ်မ
မရှိပါဘူး ...

ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီးပါ”

“ဘာ”

သူ့ရဲ့နားထဲမှာ စကားသံတွေဟာ ရှုပ်ထွေး၍မဝေကွဲ
တော့ချေ။ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။

“ဟေ့ ... တုတု။ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
“အမှန်တွေကို လာပြောပြတာပါ ဦး။ ဖွေးဥဥ ဆိုတာ
တုတုရဲ့အမေတူအဖေကွဲ အစ်မပဲ ဆိုပါတော့။ ဥဥကဦးရဲ့
သမီးအရင်းပါ”

တုတုရဲ့ မျက်နှာကို သူက မယုံနိုင်စွာ ကြည့်မိလိုက်လျှင် အဲဒီစကားတွေက တကယ်တွေ့အလား ထင်ရလေသည်။ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ...။ ဖြစ်နိုင်စရာမှ မဟုတ်တာ။

“ခွဲတုတု ... မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ငါ့မှာ ဘာသမီးမှ မရှိဘူး။ ခေါင်ရဲရန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါ ဦးက ဇွတ်ယုံထားတာပါ။ ဒီကိစ္စက အမှန်တရားပါ။ တုတုက ဦးတို့ခေတ်က ဇာတ်လမ်းတွေကို ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ပြောတဲ့သူကပြောလို့ တုတု သိတာပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဦးရဲ့ ချွေးမ ဖွေးဥဥက ဦးရဲ့ သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ပါပဲ”

ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နေသွေးက ခေါင်းတွေအရမ်းကို ရှုပ်ထွေးလေးလံလို့ သွားလေသည်။ ခွဲတုတု ပြောနေတာတွေက အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိသလို ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ သူမမျက်လုံးတွေက ဟုတ်တယ်လို့ ပြောနေသလိုပင်။ နေသွေးက စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလာကာ ဒေါသသံတွေစွက်၍ ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်း ပေါက်ကရဲတွေ လာမပြောနဲ့။ ငါ့မှာ သားပဲရှိတယ်”

“ယုံတာ မယုံတာ ဦးရဲ့ အပိုင်းပါ။ အမှန်တရားဆိုတာ တယ်လောက်မှုံးမှုံး တစ်နေ့ ပေါ်တာပါပဲ။ ဥဥက ဦးရဲ့ သမီးပါ ...

အဲဒါကို သိတဲ့သူ နောက်ထပ်နှစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့ကိုမေးပြီး ဦး အတည်ပြုကြည့်လိုက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က တုတုထက်ပိုပြီး ရေလည်အောင် ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက တစ်ခွန်း တစ်ခွန်း အပိုင်တွေချည်းပဲဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ။ နေသွေးက ဒီကိစ္စကို သိပါတယ်ဆိုတဲ့ နောက်နှစ်ယောက်ကို သိချင်စွာ ဖြင့် မေးလိုက်ရသည်။

“အဲဒီ နောက်နှစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့ဆီမှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ သူတို့ မသိကြဘူးလား”

“စိတ်လျှော့ပါ ဦး။ ဦး မေးကြည့်လိုက်ပါဦး။ သိပ်အရေးကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်က ဦးရဲ့ ခန်းအန်တီနန္ဒာပါ။ နောက်တစ်ယောက်က ဥဥရဲ့ မိခင် ဒေါ်ပွင့်ဝေတို့ပါ။ ဦးလေး မေးကြည့်လိုက်ပါ ...

တုတု အဲဒါလေး လာပြောပြတာပါ။ သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

တုတုက ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ ထွက်သွားလေသည်။ တုတု ထွက်သွားပေမယ့် သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးကာ မှစာကြိကျန်နေခဲ့လေသည်။ ဘာတွေလဲ ...။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဥဥက သူ့သမီးတဲ့။ ပွင့်ဝေတို့နဲ့သူ။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလောင်မြိုက်နေသော အပူတွေကို ရှင်းဖို့အတွက် သူ

အိမ်ပြန်မှဖြစ်မည်။ ဒီကိစ္စကို နန္ဒာက သိနေတယ်ဆိုတော့ နန္ဒာကို မေးမှပဲ ရပါလိမ့်မည်။

“မြင့်ဇော် ... မြင့်ဇော်”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“ကားအဆင်သင့် ထုတ်ထား။ ငါ အိမ်ပြန်မယ်”

“နန္ဒာ ... မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းဖြေမမ်း။ မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြော”

ကိုဇန့် တစ်ယောက် အရမ်းကို သွေးပျက်ချောက်ချား = နတ်ဟန်ဖြင့် နန္ဒာပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ မေးနေတာမို့ နန္ဒာက ကိုဇန့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကာ ...

“ရှင် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ။ ကျွန်မက ဘာတွေပြောရမှာလဲ”

“ဥဥက ငါ့သမီးဆို”

အဲဒီမေးခွန်းအတွက် နန္ဒာက တကယ်ပဲ သွေးပျက်ချောက်ချားလို့ သွားရလေသည်။ ကိုဇန့် ... ကိုဇန့် ဘာလို့သိသွားတာလဲ။

“နန္ဒာ ... ဟုတ်လား။ ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ။ ဟုတ်လားလို့”

ကိုဇန့်က အရမ်းကို သိချင်မှုတွေ ပြင်းပြနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေဖြင့်ကြည့်ကာ နန္ဒာဆီက အဖြေတစ်ခုကို စောင့်လို့

နေလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ခံစားရတဲ့ ခံစားရချက် တွေကို စောလောက် လျစ်လျူရှုကာ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေ ကို သုတ်လိုက်ရင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဥဥက ရှင်ရဲ့သမီးပဲ။ ရှင်နဲ့ပွင့်ဝေတိုးရဲ့သမီးပဲ”

“ဘာ”

နန္ဒာစကားအဆုံးမှာ ကိုခန့်က အနောက်သို့ တစ်ချက်ယိုင်ကျသွားကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ အရမ်းကို မှင်သက်နေတဲ့ မယုံကြည်နိုင်သော ကိုခန့်ကို နန္ဒာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

“အဲဒါ ... အဲဒါ တကယ်ပဲလား နန္ဒာ”

“အဲဒါ အမှန်တရားပဲ ကိုခန့်။ ပွင့်ဝေတိုးမှာ ကိုခန့်နဲ့ရတဲ့ ကလေး ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဥဥနဲ့သားရဲ့ ကိစ္စကို အတင်းကြင်းခဲ့တာပေါ့။ ကိုခန့် မှတ်မိသေးလား။ ကျွန်မ ပွင့်ဝေတိုးရဲ့အိမ်ကိုသွားပြီး ဆွေးနွေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား”

“အင်း”

“.....”

“နန္ဒာ ... နန္ဒာ ... မင်းနဲ့ ပွင့်ဝေတိုး ဘာတွေပြောခဲ့တာလဲ။ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြောပြပါ။ ဥဥက ဒါဆို တကယ်ပဲ ကိုယ့်ရဲ့သမီးပေါ့နော်”

ကိုခန့် အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်ဆိုတာ နန္ဒာ သိပါသည်။ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှာတော့ ငြင်းလို့ မရတော့တဲ့ ဒီမို့ အဲဒီတုန်းက ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ရင်ထဲမှာ မျှိပ်ထားရသမျှ ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့သည်။

အဲဒီနေ့က နန္ဒာဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပွင့်ပြခဲ့ရာသလို ပွင့်ဝေတိုးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ပွင့်ဝေတိုးဟာ လုံးဝကို ခါးခါးသီးသီး ဥဥနဲ့ သားလေးခေါင့်ကို သဘောမတူဘူး ပြောခဲ့တာ။ ကလေးတွေ မျက်နှာကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ နန္ဒာ သဘောတူပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။

“ဒီကိစ္စက နှစ်နှာတယ်ဆို မိန်းကလေးဘက်ကပဲ နှစ်နှာ တာမျိုးပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ထပ်စဉ်းစားပေးပါ အစ်မရယ်။ ခေါင်လေးနဲ့ ဥဥတို့ကလည်း လက်ထပ်လိုက်ကြပြီလေ”

“မပြောနဲ့။ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဥဥနဲ့ ခေါင်ရဲရန် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ အေး ... သူတို့ နှစ်ယောက် အတူပေါင်းလိုက်တဲ့နေ့က ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေတဲ့နေ့ပဲ”

“မပွင့်ဝေတိုး ... ရှင် ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ အငြိုးတရား တွေ ကြီးမားနေရတာလဲ။ ကလေးတွေမှာ ဘာများအဖြစ် ရှိလို့လဲ။ တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကမ္ဘာမကြေ ဘူး ဆိုရင်တောင် ကလေးတွေမျက်နှာကို ငဲ့ပေးပါ”

သူတို့လက်ထပ်ပြီးပြီ။ တည်ဆောက်လိုက်တဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို မပျက်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် ဘာတွေသိလို့လဲ။ ကျွန်မက ကလေးတွေကိုငဲ့လို့ သူတို့ ခွေးဇာတ်မခင်းရအောင် ခွဲတာ။ ရှင်သိပ်ပေးစားချင် နေတဲ့ ခေါင်ရဲရန်နဲ့ ဥဥကို ကျွန်မ ဒီလောက်ထိ လိုက်ခွဲ နေရတာ အကြောင်းရှိလို့”

နန္ဒာက တွေ့စေ တုံ့ဆိုင်းလို့ သွားလေသည်။ ပွင့်ဝေတိုး ဒီလောက်ထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည့် အကြောင်းရင်းကို တကယ်ပဲ သိချင်လှတာကြောင့် ပွင့်ဝေတိုးရဲ့မျက်လုံးတွေကို အသေအချာ ကြည့်ရှင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ ခေါင်နဲ့ ဥဥကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူနိုင်ရတာလဲ”

“ကောင်းပြီ။ ရှင် သိပ်သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောပြမယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါ်မလာမယ့်ကိစ္စ လို့ ကျွန်မ သတ်မှတ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အခု မပြောမဖြစ် အနေအထားကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ရှင် သေသေ ချာချာနဲ့ စိတ်နိုင်နိုင်ထားပြီး နားထောင်ပါ နန္ဒာ ...

ကျွန်မ ဘာကြောင့် ကလေးတွေကို သဘောမတူရ တာလဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ယူလို့မရလို့ဘဲ။ အေး ... ဘာလို့ ယူလို့မရဘူးလဲဆိုတော့ ဥဥက ခန့်နေလျှား နဲ့ရခဲ့တဲ့ သမီးမို့လို့ပဲ”

“ရှင်”

ကြားလိုက်ရတဲ့ အဲဒီခဏမှာ ကမ္ဘာကြီးဟာ အိုးထိန်း
စက်တစ်ခုဝဏာ ချာချာလည်ယမ်းသွားကာ ရင်တစ်ခုလုံး တလုပ်
လှုပ်ဖြစ်ရအောင် အံ့အားသင့်ရလေသည်။ ဘုရားရေ ... ဥဥက
ကိုခန့်သမီး။

“ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘူးလို့ ကျွန်မ
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရှင်ကိုတော့
တို့ အရမ်းအားနာပါတယ် နန္ဒာ။ ကျွန်မနဲ့ ခန့်နေသွေးရဲ့
အတိတ်ကကိစ္စတွေကို ရှင် သိမှာပါ။ သူ့ရဲ့ဒေါသတွေ၊
သူ့ရဲ့သဝန်တို့မှုတွေကို ကျွန်မမုန်းလို့ သူ့နဲ့လက်ထပ်ပွဲကို
မျှော်ခဲ့တယ် ...

အဲဒီလက်ထပ်ပွဲ ဖျက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝ
ဟာ လွတ်လပ်ပြီလို့ ကျွန်မ ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မရဲ့မိုက်မဲခဲ့မှုကြောင့် သူ့နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် ကျွန်မမှာ
ကျန်နေခဲ့တယ် ...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာမကြည့်ချင်
လောက်အောင် မုန်းကုန်တဲ့အချိန်ကျမှ သူ့ရင်သွေး ကျွန်မ
ဆီမှာ ရှိနေခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတ်သေဖို့တောင် စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုသန့်စင်
က ကျွန်မရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာအတွက် သူ အတင်းတာဝန်
ယူခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ခန့်နေသွေးနဲ့ရတဲ့ ဥဥကိုလည်း သူ
ရဲ့သမီးအရင်းလို သူ ချစ်ခဲ့တယ်။ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ ဥဥကော တုတုကပါ ကိုသန့်စင်ရဲ့
သမီးတွေပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ဒီအမြင်မျိုး ရှင်တို့မြင်ပြီး ဥဥနဲ့ ခေါင်ရဲရန်
ကို သဘောတူလိုက်ရင် ကလေးတွေကို ကျွန်မတို့ ကိုယ်
တိုင် ငရဲတွင်းထဲ တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။
မောင်နှမတော်တယ် ဆိုတာသာ သူတို့သိခဲ့ရင် သူတို့ကိုယ်
သူတို့လည်း ခွင့်လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်မ ရအောင်တားခဲ့တာ။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဝမဖြစ်
နိုင်ဘူး နန္ဒာ”

ပွင့်ဝေတိုးရဲ့စကားအဆုံးမှာ နန္ဒာလည်း မျက်ရည်
တွေကျလာရတာ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။
ဒီကိစ္စတွေဟာ တကယ် အမှန်တရားတွေမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး
ဆိုရင် ဥဥက ကိုခန့်ရဲ့သွေးသားရင်းမို့နန္ဒာ သဘောထားကြီးပေး
ရပါမည်။ အဲဒီအတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ဖုံးထားခဲ့တဲ့ တံခါး
ချပ်ကို ပွင့်ဝေတိုးအား ဖွင့်ပြခဲ့လိုက်၏။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ခေါင်လေးနဲ့ ဥဥကို မပွင့်ဝေတိုး
စိတ်ချလက်ချ သဘောတူလိုက်ပါတော့။ အစ်မမှာလည်း
လျှို့ဝှက်ချက် ရှိသလို ကျွန်မဆီမှာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်
ရှိပါတယ် ...

ခေါင်က ကိုခန့်နဲ့ ကျွန်မရဲ့သားအရင်း မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ အမှန်တရား တစ်ခုပါပဲ။ ကလေးတွေရဲ့မျက်နှာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်မလည်း မှန်တာကို ဝန်ခံပါတယ်။ ကိုခန့်နဲ့ ကျွန်မဟာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ကံမကောင်းစွာပဲ ကျွန်မမှာ ဘယ်တော့မှ မိခင်ဖြစ်ခွင့်မရှိတဲ့ ရှိယွင်းချက် ရှိနေခဲ့တယ် ...

သူ့ရဲ့သွေးသားကို သိပ်ရူးနေတဲ့ ကိုခန့်ရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်မ မဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ သားလေးကို ကျွန်မတို့ဘဝ ရဲ့ လိုအပ်ချက်အတွက် မိဘမဲ့ဟောကနေ မွေးစားခဲ့တာ ပါ။ ကိုခန့်က သားလေးကို သူ့ရဲ့သားအရင်းလေးလို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့တယ်။ သားဟာ သူ့ရဲ့ဘဝပါ ...

ကျွန်မတို့အတွက် သားလေးဟာ သားအရင်းလေး ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ပတ်သက်ပေမယ့် ဘာမှတော်စပ်မှု မရှိပါဘူး ...

ကလေးတွေဆန္ဒကို ငဲ့သောအားဖြင့် သဘောတူ ပေးပါ အစ်မ”

နန္ဒာစကားအဆုံးမှာ ပွင့်ဝေတိုးက လုံးဝငြိမ်သက် သွားကာ မျက်ရည်တွေ ကျလိုလာလေ၏။

“ကောင်းပြီ နန္ဒာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှတော်စပ်ဘူး ဆိုမှတော့ လက်ထပ်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူပေးလိုက်ရုံပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်မရယ်”

“နေပါဦး။ ဝမ်းသာမစောပါနဲ့ဦး နန္ဒာ။ သမီးနဲ့ ရှင်သား ကို သဘောတူပေးလိုက်တာ ကျွန်မ လက်စားချေဖို့ပဲ”

“ရှင် ... လက်စားချေဖို့”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ လူပုံအလယ်မှာ ရခဲ့တဲ့ ပါးတစ်ချက် ဒဏ်ရာအတွက် ခန့်နေသွေးကို တစ်သက်မကြော့ဘူး။ ရှင် ဘက်က ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်။ ဥဥဟာ သူ့ရဲ့သမီးဆို တာ သူ လုံးဝမသိစေရပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်။ အကယ် ဤ မဖြစ်မနေ သိရတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်ဟာ ခန့်နေသွေးရဲ့ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး အမှားတွေနဲ့ ယူကျုံး မရမယ့် နောင်တရစေမယ့် ကျရှုံးခန်းရောက်ပြီဆိုမှ သူ သိစေရမယ် ...

ဒီကတိ ရှင်တည်နိုင်မယ်ဆိုရင် သမီးကို ခန့်နေသွေး ဘေးနားထားပြီး သူ့သမီး သူ့နားရောက်နေတာ တစ်သက် လုံး မသိစေရဘဲ ခေါင်ရဲရန်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည် ဆောက်လို့ရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

သားလေး ခံစားနေရမယ့် အဖြစ်မျိုးကို နန္ဒာ မကြည့်ရက်ပေ။ သမီးဥဥနဲ့ သားခေါင်က လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ။ အဲဒီအတွက် နန္ဒာ မျက်ရည်တစ်စက်ကြားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ငါ့သည်။

“တောက် ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ”

နေသွေးက အဖြစ်အပျက် အားလုံး ကြားသိပြီးသွားသောအခါ ပွင့်ဝေတိုးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားအောင် ချေမွပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ ဒေါသတွေထွက်ကာ အဲဒီကိစ္စကို ရှင်းဖို့ ထွက်သွားဟန်ပြုလျှင် နန္ဒာက သူ့ကို အတင်းဆွဲထားကာ

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုခန့်”

“ရှင်းရမှာပေါ့။ ငါ့သမီး ငါ့ကို အမုန်းကြီးမုန်းအောင် ဒီ မိန်းမ ကြံစည်တာ။ တောက် ... မိခင်စိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမ။ သမီးက အခု ငါ့ကို အရမ်းစိတ်နာနေပြီ။ သမီးလေး ငါ့ကို တစ်ခါနာကြည်းတိုင်း သမီးလေး ငရဲအောင် ဒီ မိန်းမလုပ်တာ။ ငါ သွားရှင်းမယ်”

“ကိုခန့် ... ကိုခန့် ... ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုမှ တားလို့ မရတော့ဘူးလား။ ရှင့်တို့ တော်တော်အတ္တကြီးကြတာပဲ”

နန္ဒာရဲ့အသံတွေက တုန်ယင်ဆူပွက်လာကာ မျက် ရည်တွေ ကျလာတာမို့ နေသွေးက သတိလွတ်စွာ ဒေါသဖြစ်နေ စိတ်တွေ ငြိမ်ကျသွားကာ သူ့ရဲ့ဇနီးနားသို့ တိုးကပ်မိသွားသည်။

“ဆောရီးပဲ မိန်းမရာ။ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထား တဲ့ ကိစ္စကြီးကို ကြားလိုက်ရလို့ပါ”

“ဒီအချိန်မှာ ရှင့်နည်းတူ ကျွန်မလည်း ခံစားရတာပါပဲ။ ကျွန်မကမှ ရူးမတတ် ခံစားရတာပါ ကိုခန့်ရယ်။ သားနဲ့ သမီးကို ကျွန်မ ပျော်ရွှင်အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ လောက ကြီးမှာ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့၊ ပြောလို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေ အများ ကြီးပါ။ အဲဒီပြဿနာတွေ အဲဒီဒုက္ခတွေ အားလုံးကို ဖြစ် နိုင်ရင် နန္ဒာ တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံပြီး အဆင်ပြေ သွားစေချင်တာပါ ...

ကျွန်မလည်း မိခင်ထဲက မိခင်ပီသချင်ပါတယ်။ ခံစားနေရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဒုက္ခကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကျိတ်ပြီးမျိုသိပ်နေခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ချွေးမက ကျွန်မ ယောက်ျားရဲ့သမီး ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်မ မျက်ရည် တစ်စက်မကျဘဲ သဘောထားကြီးပေးနိုင်တာဟာ သား အပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့မိခင်မေတ္တာကြောင့်ပဲ။ ရှင် အဲဒါ တွေကို နည်းနည်းလောက် နားလည်ပေးပြီး ဘာမှပြဿနာ ဆက်မရှာပါနဲ့တော့ ကိုခန့်ရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ တယ်”

သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးဟာ ပွင့်ထွက်သွားသလိုကို ခံစားရလေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပုံရက်သား ထိုင်ကျကာ မျက်ရည်များဖြင့် ရင်ပွင့်မတတ် ဖြစ်နေရှာသော သူ့ဇနီးသည်ကို အရမ်းကိုမှ သနားမိသွားလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နန္ဒာရယ်။ ကိုယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် မှားတယ်ကွာ။ လောကကြီးက ကိုယ်တို့ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယောက်ျားပီသအောင် မနေခဲ့လို့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အလှိုစိတ်မျိုး မထားနိုင်ခဲ့လို့။ ကိုယ် အရမ်းမှားတယ်။ သမီးနဲ့ ကိုယ်က ကမ္ဘာမကြေ အမုန်းတွေဖြစ်ကုန်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အမှားတွေပါ”

သူဟာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါရက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခံနိုင်ရည်အား မရှိတော့စွာ မျက်ရည်တွေ ကျလာကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ရှုံးပွဲချ ငိုမိသွားသည်။ နန္ဒာကို သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားရာမှ နန္ဒာက သူ့ရင်ခွင်မှထွက်ကာ သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး၍ ...

“အမှားသိရင် အမှန်ကို ပြင်ဆင်ချိန် ရှိပါတယ် ကိုခန့်ရယ်”

နန္ဒာရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာ၏။ ဟောဒီ လောကကမ္ဘာကြီးမှာ သမီးအရင် သူ့ရဲ့သမီးအရင်း ရှိတယ်တဲ့။ သား ...။ နေသွေးက ခေါင်းထဲမှာ သားမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ကာ ...

“နန္ဒာ ... နန္ဒာ ... သားလေး။ သားလေး ... ဒီကိစ္စတွေကို ကိုယ်တို့သားလေး သိလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သားက ကိုယ့်သားပဲ”

“အခုလိုမျိုး ကိုခန့် သားအပေါ် သိပ်ချစ်တာ သိရလို့ နန္ဒာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ အပြောလွယ်သလောက် ဖြေရှင်းရသိပ်ခက်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုခန့်အတွက်ပေါ့။ ဥဥဟာ ကိုခန့်ရဲ့သမီးအရင်းဆိုတာ ကိုခန့်သိပြီ။ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ကို ... ဆုံးဖြတ်ချက်က သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

သူ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကျလို့ သွားလေသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ သမီး ... ပြီးတော့ သား။ သူ့ကို ဒီအဖြစ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာဟာ ဟိုမိန်းမ ပွင့်ဝေတိုး။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့အမှားတွေ။ သူ လက်စားချေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ သားကို အရောက်တွန်းပို့ခဲ့တာ။

သားလေးဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ရင်ထဲကသားပဲ ဖြစ်သည်။ သားဟာ သူ့ရဲ့အား။ သူ့ရဲ့အမွေစား အမွေခံသား အရင်း။ ဒီအဖြစ်တွေကို သားလေး သိလို့ လုံးဝမရဘူး။

“ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ကိုခန့်”

သူ့ရဲ့ပန်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖိဆုပ်နှစ်သိမ့် ဆေးရင်း မေးလာသော မေးခွန်းအတွက် နေသွေးက စိတ်ကိုခုံးခုံး ချကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ နန္ဒာရဲ့မျက်နှာကို ဆုစေ့ကြည့်ကာ သူ့ဘဝရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကောင်း ဇနီးသည်၏ သက်တွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

“ကိုယ်တို့ ပွင့်ဝေတိုးကို တွေ့ရမယ်။ ကိုယ် ဒီကိစ္စကို သိပြီဆိုတာ သူ သိမှရမယ်”

"ဟင် ... ဒီကိစ္စကို သူ ပြောလိုက်လို့ ကိုခန့် သိတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"တုတ်ပါဘူး"

"ဟင် ... ဒါဖြင့် ဒီကော့က ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဒီ အပြစ်မှန်တစ်ခုကို သိတာ နန္ဒာရယ်၊ မပွင့်ဝေတိုးရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုသန့်ခင်ရယ် ဒီသုံးယောက်ပဲ သိတာ။ အခု ပွင့်ဝေတိုးက မပြောဘူးဆိုတော့ ကိုခန့်ကို ..."

"ကိုယ့်ကို သူ့သမီးအငယ် တုတု ပြောလိုက်တာ"

"တုတု"

အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊
အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊

“အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ

အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ

အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ
အစွမ်းထက်စွာ

အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊
အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊

“ဟေ့နင်း”

အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊
အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊

“ဟေ့ ... ကိုယ့်ကို မင်း မမြင်ဘူးလို့ ဒီလောက်ထိကြည့်
နေတာလား”

“ဟေ့ ...”

“ဥ ... ဖြေဦးလေကွာ။ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြည့်နေတာ
လဲ”

အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊
အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊ အစွမ်းထက်စွာဖြင့်၊

ရင်ခုန်သံက တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အဲကွန်းဖွင့်ထားပေမယ့် ဥဥချွေးတွေ တောင် စိုချင်ချင် ဖြစ်လာ၏။ ဥဥရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို အကြည့် မလွှဲဘဲ အပေါ်စီကနေ ငဲ့စိုးကြည့်နေတာကြောင့် ဥဥက ခေါင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိတွန်းရင်း ...

“ဖယ်ပါဦး”

ဥဥ အတင်းရုန်းကန်ထတော့ ခေါင်က ဥဥတစ် ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့လိုက်ရင်း သူပါ ဥဥရဲ့ဘေးအနားလှဲ လိုက်ကာ ...

“ဘာလို့ ဒီလောက်ရှက်နေရတာလဲ ဥဥရဲ့။ ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ခေါင် ... ရှင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အဟား ဟား ... အဲဒီလောက်တောင် အံ့ဩနေရလားကွာ။ ကိုယ်က မင်းယောက်ျားပါကွ”

ဥဥရဲ့အနားနားကို ပိုတိုးကပ်လာတာကြောင့် ဥဥက ကျားကန်၊ ကန်ထားရင်း မျက်စိတွေ စုံမှိတ်ထားလိုက်လျှင် ခေါင် က သဘောတကျ ရယ်မောရင်း ဥဥရဲ့နှာခေါင်းလေးကို အားဖြင့် ဖိညှစ်လိုက်ရင်းက ...

“ဟား ဟား ... ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်တောင် ကြောက်နေ ရလား ဥဥရယ်။ ကဲ ... ကဲ ... မစတော့ဘူး။ ကိုယ် အတည်ပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အစောကြီးထဲပြီး ဥဥ အနီးကို စောင့်နေတာ”

“ဘာ ... ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ပြောစရာထက် ပေးစရာရှိတာ။ ဒီမှာ ...”

ခေါင်က ဥဥကို ပွေ့ပိုက်ထားရာက ခုတင်ထစ်မက် သားက စားပွဲကို လက်လှမ်းလိုက်တာကြောင့် ဥဥကလည်း လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ထထိုင်လိုက်လျှင် ခေါင်ကပါ ထိုင်လိုက်၍ ဥဥနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာနေကာ သူ့လက်ထဲက ကတ္တီပါဘူးအနီလေးကို ဖွင့်ပြ၏။

“ဒီမှာ”

စိန်လေးတွေ စီထားသော ပလက်တီနမ် လက်စွပ် လေးဖြစ်ကာ လက်ရာက ရိုးရိုးလေးနှင့် အရမ်းကိုလှနေတာ ကြောင့် ဥဥက အဲဒီလက်စွပ်လေးကို သဘောတကျ ကြည့်နေစဉ် မှာ ခေါင်က ဥဥရဲ့လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဥဥရဲ့လက်သူကြွယ် မှာ အဲဒီလက်စွပ်လေးကို စွပ်ပေးလေ၏။ တကယ့်ကို ထင်မထား တဲ့ ပိုနူးညံ့ပြီး ရင်ခုန်ဖွယ် အပြုအမူကြောင့် ဥဥက အံ့အားတသင့် ဖြင့် ခေါင်ကို ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ ခေါင်က ဥဥရဲ့လက်ဖခိုးလေး ကို ညှစ်သာစွာ နှမ်းရှိုက်ရင်း ...

“ဒီနေ့ ကိုယ်တို့ ဖက်လာသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ ဥဥ ကို ကိုယ် ဒီလက်စွပ်လေး ဝတ်ပေးချင်လို့ ကိုယ် ဒီရက် ကို စောင့်နေခဲ့တာ”

“ခေါင်ရယ်”

“အစစအရာရာ သည်းခံပေးတဲ့အတွက်” ကိုယ် ဥဥကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာတွေပဲ ပြဿနာရှိနေမေ့၊ ဥဥ ကိုယ့်အနားက စိတ်မပျက်ဘဲ ထွက်မသွားတာကို ကျေးဇူး

တင်လှပါပြီ ...

ကိုယ်ဘဝအတွက် ဥဥကို အရမ်းကို လိုအပ်သလို ဥဥကို အရမ်းလည်း ချစ်တယ်”

ဥဥအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ နေ့သစ်ကလေးပဲဖြစ် ၏။ ခေါင်ဆိက နှစ်နှစ်ကာကာလာတဲ့ ချစ်တဲ့စကားဟာ ဥဥ အတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ လက်ဆောင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဥဥက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလွန်းစွာဖြင့် ခေါင်ရဲ့ရင်ခွင် ကျယ်ထဲမှာ တိုးဝှေ့ဝင်ကာ အရမ်းပဲ ကြည်နူးရလေသည်။

“ဥဥလည်း ခေါင်ကိုချစ်တယ်။ ခေါင်ကို အရမ်းကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“ကိုယ်က ကျေးဇူးပိုတင်သင့်တာပါ။ ဥဥက ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး ကောင်းပါ။ ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ကိုယ် စိတ် မကောင်းဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ် ဥဥကို ပြောတာ ဆိုတာ လွန်သွားတယ်ဆို တောင်းပန်ပါတယ်နော် ...

ဖေဖေကို ကိုယ်က စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ဖေဖေက ဥဥကို မုန်းလို့ပြဿနာရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ဥဥ ယုံပေးပါနော်”

ခေါင်က အဖေနဲ့ ဥဥကြားကို ပြဿနာတွေ ပိုကြီး ထွားမှာဆိုးလို့ ဖျောင်းဖျနေတာကို ဥဥ နားလည်ပါသည်။ ဥဥ လည်း ခေါင်မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့ အားလုံးကို သည်းခံနေရတာ လေ။ ခေါင်ရဲ့အဖေအပေါ် သိပ်ချစ်၊ သိပ်သိတတ်တဲ့စိတ်ကို ဥဥက နားလည်ပေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဥဥ ခေါင်ကိုချစ်တာ အရာရာ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတိုင်း ကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဥဥကြောင့် ခေါင်နဲ့အဖေ ပြဿနာမတက်စေရဘူးလို့ ဥဥ ကတိပေး တယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဥဥ”

ခေါင်က ဥဥရဲ့နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွနှမ်း၏။ ခေါင် တစ်မျက်နှာရှိလို့ ဥဥကို သူမိုးလုံးလုံးဖြစ်အောင် စွပ်စွဲထားတဲ့ကိစ္စ ကို ဥဥ မျိုသိပ်နေခဲ့ရတာပါ ခေါင်။ အဲဒါ ခေါင်ကို သိပ်ချစ်မိ လို့ အချစ်ဒဏ်သင့်တာလို့ ဥဥ သတ်မှတ်ပြီး ခေါင်ငဲ့နေခဲ့တာပါ။

“မင်းရှိတဲ့နေရာ xxx မင်းရှိတဲ့ ကမ္ဘာ xxx မင်းအချစ်နဲ့ အရာရာ ဖြတ် ... သန်း ... ဖို့ xxx အားများအပြည့် ပါ xxx တွဲလက်ခိုင်းဖြု xxx မင်းအချစ်တွေနဲ့ xxx ရင် ဆိုင်နိုင်တယ်”

ဝိုင်းစုရဲ့ သီချင်းသံလေး သဲ့သဲ့က အခန်းထဲသို့ လွင့်ပျံလာတာကြောင့် ဥဥအတွက် ပိုပြီးခံစားချက် အသက်ဝင် သွားရလေသည်။ ဥဥလည်း အဲဒီလို ခေါင်အချစ်တွေနဲ့ မာနတွေ ချိုးနှိမ်ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒီမနက်ခင်းမှာ ခေါင်က အလုပ်ကိစ္စရှိတာကြောင့်
 စောစောစီးစီး ကုမ္ပဏီသွားတာကြောင့် ဥဥက ခေါင်ကို နေ့လယ်
 Lunch အတွက် ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့်သွားဖို့ဖို့
 စဉ်းစားထားလေသည်။ အခုဆို ဦးခန့်နေသွေးက ကုမ္ပဏီမလိုက်
 သလောက်ဖြစ်ကာ ခေါင်ကိုပဲ အလုပ်တွေအားလုံး လွှဲထားတဲ့
 သဘော ဖြစ်နေတာကြောင့် ဥဥ ခေါင်အလုပ်ထဲ လိုက်သွားလည်း
 ပြဿနာမရှိပေ။ ဥဥက ခေါင်အကြိုက်လေးတွေချက်ဖို့ ကိုယ်တိုင်
 မီးဖိုထဲဝင်ကာ ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်၏။ ခေါင်က အသီးအရွက်
 နဲ့ ရောကြော်တဲ့ အသည်းအမြစ် အဖြူထည်ကြော်ကို အရမ်းကြိုက်
 တာဖို့ ဥဥက အရင်ဦးဆုံး ငေါ်ဖိတွေ မှန်လာဥနီတွေ စသဖြင့်
 အသီးအရွက်စုံကို သေချာရေစင်အောင်ဆေး၍ လှီးဖြတ်နေ၏။

“ဥဥ ... သမီး”

ဥဥရဲ့ အနောက်က ခေါ်သံကြောင့် ဥဥက လှည့်
 ကြည့်လိုက်ကာ ထူးလိုက်လျှင် ဦးခန့်နေသွေး ဖြစ်နေတာကြောင့်
 အံ့အားသင့်သွားသလို ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာက တင်းသွားရကာ
 အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ”

“ဥဥကို အဖေ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်လို့”

“ဟုတ် ... ပြောပါ အဖေ”

“ဟို ... ဒီလိုပါ။ အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ပြောချင်
 တာပါ။ သမီးကို အဖေ မဟုတ်ဘဲ စွပ်စွဲမိသလိုဖြစ်သွား
 တယ်”

ဥဥက ပြန်မကြားလိုသော နာကြည်းမှုအတွက်
 စကားမဆုံးခင် လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“သမီး စိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်။ အဲဒါ
 အဖေ့ရဲ့အမှားပါ။ တကယ်တော့ Project file ကို အဖေ
 အထားမှားတာ။ အလုပ်တွေ အရမ်းများတော့ မေ့ပြီး ဥဥ
 ကို စွပ်စွဲမိသလို ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီအတွက် အများကြီး
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသလို အဖေ တကယ်တောင်းပန်ပါ
 တယ်”

ဥဥက နှစ်ဒီစကားလုံးတွေအတွက် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်
 ပြုံးလိုက်မိသွားသည်။ ပျောက်ပြီးမှ ဆော့ရီးတဲ့လား ဦးခန့်နေသွေး
 ရယ်။ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်တာကို ကျွန်မက ခွင့်
 လွှတ်ရမှာလား။

“ဒီကိစ္စကြောင့် သမီးတို့ လင်မယားကြားမှာ ကတောက်
 ကဆ ...”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ။ ခေါင်နဲ့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အဖေ့ရဲ့ အဲဒီဖိုင်လ်ပြန်တွေ့တာကို ဝမ်းသာပါတယ်”

“အဖေ တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ လူကြီးတွေက ကြိုက်သလို မှားခွင့်ရှိပါတယ်။ ဥဥတို့ လူငယ်တွေက မှားလို့မရပါဘူး။ အဲဒီအတွက် မတောင်းပန်ပါနဲ့ အဖေ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နားလည်ပါတယ် ...”

သားသမီးတိုင်းက မိဘဖြစ်ပူးကြတာမှ မဟုတ်တာ။ မိဘတိုင်းကသာ သားသမီး ဖြစ်ပူးကြတာပါ။ အဲဒီအတွက် ဥဥက သားသမီးနေရာမှာပဲ ရှိတဲ့အတွက် မိဘခံစားချက် ကို နားမလည်ဘဲ ပြောမိတာတွေ ရှိခဲ့ရင် ဥဥကတောင် တောင်းပန်ရဦးမယ်။ အဖေ ပြောချင်တာ ဒါပဲမှလား ...

အဖေ့လို ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်က မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရပ်စကားပြောနေရတာ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဥဥလည်း ဟင်းချက်စရာတွေ ရှိသေးလို့ပါ”

ဥဥ အငေါ့တူးပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ အတွက် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပေါ့ပါးသွားသလိုတော့ ရှိပါသည်။ ဦးခန့်နေသွေး တစ်ယောက်ကတော့ အင်မတန်မှ ထူးဆန်းစွာ ဥဥကို ဘာမှအပြစ်မတင်လေပဲ “ကောင်းပါပြီ” ဆိုတဲ့ စကားတစ် ခွန်းနဲ့အပြင် ပြန်ထွက်သွား၏။

ဥဥက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်မိ သွားသည်။ ဥဥကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး နင်မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ စကားကို ကြားယောင်မိတိုင်း သိပ်အသည်းနာ ရလေသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ရှေးရှေး အစဉ်အဆက်ကတည်း က ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမဆိုတာ ကမ္ဘာဦးရန်ဘက်တွေလို ပြောခဲ့ ကြတာပေါ့။ ထူးဆန်းတာက ဒီအိမ်မှာက ဥဥရဲ့ရန်ဘက်က ယောက္ခမ မဟုတ်ဘဲ ယောက္ခထီးကြီး ဖြစ်နေတာကတော့ အံ့ဖွယ်သုတပင် ဖြစ်သည်။

Market place ထဲမှာ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ လာဝယ်နေရတဲ့ ဥဥက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တကယ်ပဲ သဘောတကျ ပြုံးမိလေသည်။ ဥဥက အချိန်ကာလ တိုတိုလေး အတွင်းမှာ အရင်ကထက် အများကြီး ရင့်ကျက်သွားတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ formal ဝင်သွားတာပဲဖြစ်၏။ အိမ်ကတော့ ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် ဥဥ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“Let it go! xxx let it go! xxx can't hold it back anymore. xxx let it go! xxx let it go!”

ဥဥရဲ့ ဖုန်း ring လေးက let it go ring လေး မြည်လာတာကြောင့် ဥဥက အံ့အားတသင့်ပင် ဖုန်း Display Name ကို ကြည့်လိုက်ရသည်။ ဒီ ringtone က ဥဥရဲ့တုတ် သိပ်ကြိုက်တဲ့ frozen ကာတွန်းကားထဲက “Let it go” သီချင်းလေးပဲ ဖြစ်တာကြောင့် ဒီ သီးသန့် tone မြည်တာနဲ့ ဒါ တုတ်သီက ဖုန်းပေါ့။ ဥဥက ပျော်ရွှင်စွာ အံ့ဩစွာဖြင့် အမြန်ဆုံး ဖုန်းကိုယ် လိုက်၏။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... တုတ်”

ဥဥက ကမန်းကတန်းပင် တုတ်ကို ဖုန်းပြန်ထူးလိုက်သည်။ ဥဥတို့ စကားမပြောရတာ အရမ်းကြာပြီလေ။ ဥဥ အိမ်သွားလည်တိုင်း တုတ်က အမြဲရှောင်နေခဲ့တာ။ ဥဥကလည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ တုတ် စီရင်တဲ့အတိုင်း နေရတာဖြစ်၏။

“ဥဥ ... နင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

တုတ်ရဲ့အသံက အရင်လို အေးစက်ဆဲမို့ ဥဥက စိတ်တော့လှုပ်ရှားရကာ တုတ်ရဲ့ ဘယ်မှာလဲ မေးခွန်းကြောင့် ဥဥက မြန်မြန်လေး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ငါက အခု Market place ရောက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟယ်”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့။ နင် အိမ်လာခဲ့ပါလား”

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက တကယ် မယုံနိုင်ဖွယ် အံ့ဩစရာနဲ့ ဥဥက တကယ် အံ့အားသင့်ရ၏။

“အင်း ... ငါ အခုလာခဲ့မယ်။ ခဏလေးစောင့်နော်။ နင် ဘာစားမလဲဟင်။ ဆူရှီ ဝယ်ခဲ့ရမလား”

“အဲဒါတွေ မလိုဘူး။ ဘာမှဝယ်မလာနဲ့။ အဓိကက လူသာလား။ ငါစောင့်နေမယ်။ ဒါပဲနော်”

တုတ်က ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းချလိုက်လျှင် ဥဥက အမြန်ဆုံး Cashtel မှာ ငွေရှင်းကာ အိမ်ကိုတန်းပေးစားလာခဲ့သည်။ ညီမလေးနဲ့ စကားမပြောဖြစ်တာ အချိန်တွေ သိပ်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ ဥဥ အဆင်ပြေတဲ့ အနေအထားတစ်ခုရောက်အောင် ပြန်ကြိုးစားမယ်။

ဥဥက တုတု စိတ်ကြည့်ဖို့ ပြောရမယ့်စကားတွေကို စိကာ ကားကို မြန်မြန်လေး မောင်းချလာခဲ့၏။ အိမ်ရောက်လျှင် တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဥဥကို အသင့်စောင့်နေသော တုတုကိုတွေ့ ရလေလျှင် ဥဥက တုတုရဲ့ဘေးနားသို့ အပြေးသွားကာ တုတုရဲ့ မျက်နှာလေးကို အားရအောင် ကြည့်ပေးရင်း ...

“တုတု ... နင် အရမ်းလှလာတယ်”

“စိတ်ချမ်းသာလို့ နေမှာပေါ့။ အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ အိမ်မှာ မေမေတို့လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နင် ဘာမှဟန် ဆောင်ပြနေဖို့ မလိုပါဘူး”

တုတုရဲ့လေသံက တကယ်ပဲ အရင်ကလို မာကြော အေးစက်ဆဲဖို့ ရင်ထဲဆိုနိုင်ရကာ မျက်ရည်တို့က ဝဲတက်လာရ သည်။

“တုတုရယ် ... အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ ဥဥတို့ မတွေ့ဖြစ် တာ စကားသေချာ မပြောဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ တို့တွေက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်မတွေပါ။ အဲဒီလောက် တော့ ရင်ရင့်သီးသီးတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဟက် ... ဟက် ... ညီအစ်မ။ မဟုတ်ဘူး။ ငါ တစ်ချိန် လုံး ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေခဲ့တဲ့ အဖြေကို ငါ အတိအကျ သိလိုက်ရလို့ နင့်ကို လှမ်းခေါ်ပြောပြတာ ...

ငါ့ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ နင် ဒီလောက်ရက်စက်နိုင်တာ လဲလို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ် တွေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ အသေ အချာ အဖြေတစ်ခု ငါ ရလိုက်ပြီ။ နင် ငါ့ကို ရက်စက်

မှာပေါ့။ နင်က ငါ့အစ်မအရင်းမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် နင် သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်နိုင်ခဲ့တာ ဥဥ”

တုတုစကားတွေက အရမ်းကို သွေးအေးလွန်းလွှာ ရက်စက်လွန်းတာကြောင့် ဥဥက မခံစားနိုင်တော့စွာ ပြောလိုက် တော့၏။

“အဲဒီလောက်အထိတော့ မဖြတ်ပစ်ပါနဲ့ တုတုရယ်။ ဥဥ တို့က သူများတွေ ညီအစ်မ ချစ်တာထက် ပိုချစ်ခဲ့ကြတာပါ”

“အေး ... နင်က အဲဒီလို ချစ်ခဲ့လို့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ အားလုံးကို အနိုင်ယူသွားတာလေ။ နင်နဲ့ ငါက ညီအစ်မ အရင်းတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့ နင်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းတာ အဲဒီကိစ္စ ပြောချင်လို့ပဲ။ ဥဥ ... နင်က ဖေဖေရှဲ့သမီး မဟုတ်ဘူး။ နင့်အဖေက ဦးခန့်နေသွေးပဲ။ နင်နဲ့ ငါ မတော်မဖြစ် တော်စပ်ရရင်လည်း အမေတူ ဖအေကွဲပဲ။ ငါတို့က ညီအစ်မအရင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

ဥဥက ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် လူက အနောက်သို့ တစ်ချက် ယိုင်လို့သွားလေသည်။ တုတု ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ။

ဥဥက တုတုရဲ့အနားကို တိုးကပ်သွားကာ တုတုရဲ့ ဝမ်းတွေကို ခပ်တင်းတင်း လှုပ်ကိုင်ရင်း ...

“တုတု ... နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒီစကား က မေမေ့ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်တဲ့စကား”

“ဟုတ်လို့ ပြောတာ။ ဒီမှာ ဥဥ ... နင့်ကို ငါ ပြောစရာ ရှိတာ အဲဒီကိစ္စပဲ။ နင်က မေမေနဲ့ ဦးခန့်နေသွေးတို့ရဲ့ သမီး။ နင် မယုံရင် မေမေကိုကော ဦးခန့်နေသွေးကိုကော မေးလိုရတယ်”

“ဟင်”

ဥဥက ဆိုနေကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးက ထုံပေပေကြီး ဖြစ်သွား၏။ တုတုရဲ့ စကားတွေက တကယ်ဆိုတာ ဥဥ လက်မခံ ပေမယ့် ယုံရတော့မလို သေချာနေသည်။ ဥဥက ... ဥဥက ဖေဖေ သမီး မဟုတ်ဘူးလား။ ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီး။ ဥဥက အံ့ဩခွင့်သက်စွာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဥဥရဲ့ခေါင်း ထဲ အတွေးရောက်လာသကတော့ ခေါင်။ ဘုရားရေ ...။ ခေါင်နဲ့ ဥဥက ...။ ဥဥက မူးမိုက်သွားမတတ် စိုးရိမ်မှုတွေက ဆောင့်တက် လာကာ တုတုကို ကြောက်လန့်တကြား မေးရတော့၏။

“တုတု ... တုတု ... နင် လိမ့်နေတာပါ။ အဲဒီလိုမဟုတ် ပါဘူး။ ခေါင်ကသာ ဦးခန့်နေသွေးသားပါ”

“နင် အဲဒီလောက်ကြီး ကြောက်မနေပါနဲ့။ ခေါင်ရဲရန်က မွေးစားသား”

ဥဥက အတိအကျကို အပိုင်ပြောလိုက်လေတဲ့စကား တို့အတွက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရတော့ သည်။ ဘာလဲ။ အဲဒါတွေက ဘာသဘောတွေလဲ။

“တုတု ... ဒါ ... ဒါတွေကို နင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“နင့်ကို လက်စားချေခွင့်ရရှိ ကြံစားက ငါ့ကိုပေးသလိုက် တာ။ မေမေနဲ့ အန်တီနုနုတို့ ပြောနေကြတာ ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာ။ နင်နဲ့ ဦးခန့်နေသွေးက ချွေးမနဲ့ ယောကွမ မဟုတ်ဘူး။ သူက နင့်ရဲ့အဖေအရင်းပဲ”

လုံးဝကြီးကို ရှင်းလင်းတိကျသော စကားတို့အတွက် ဥဥက တကယ်ပဲ ခုံပေါ်မှာ ပုံရက်သား ထိုင်ကျသွားတော့သည်။ အဲဒါ ... အဲဒါတွေက ...။ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း။ ဥဥက ဖေဖေ သမီး မဟုတ်ဘူးလား။ ဥဥက မျက်ရည်တွေ များစွာကျလာလျှင် တုတုက ခွဲဖြူးတစ်ချက် ဖြိုးလိုက်ရင်း ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် အခုချိန်ကစပြီး သိလိုက်တော့ ဥဥ”

တုတုက ထုံးစံအတိုင်း သူပြောချင်တာ ပြောပြီး အနိုင်နဲ့ပိုင်း အပြင်ထွက်တော့မှာကို သိနေတာမို့ ဥဥက တုတု မထွက်သွားခင် တုတုရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ တုတု သိဖို့ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ညီမပဲ တုတု။ ငါ့ရင်ထဲက နင် နဲ့ပတ်သက်တဲ့စိတ်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမသွားဘူး”

အဲဒီစကားအတွက် တုတုက လှောင်ပြောင်သလို ရယ်သံတစ်ခုဖြင့် ဥဥရဲ့လက်တွေကို ဖြုတ်ချလိုသွားလေ၏။ ဒည့်ခန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဥဥ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေ ခဲ့တော့သည်။ အဲဒါ ... အဲဒါ တကယ်လား။

ဥဥက ဒီကိစ္စအတွက် မေးစရာက မေမေတစ်ယောက်သာ ရှိတော့တာမို့ မေမေဆီ ဖုန်းအဖြန့် လှမ်းခေါ်ရသည်။

“ဟယ်လို ... သမီး ပြော”

“မေမေ ... မေမေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဥဥ ... ဥဥ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မေမေက ဥဥရဲ့အိမ်ရောက်နေတယ်”

ဟင် ... အိမ်ရောက်တယ်။ မေမေနဲ့ ဦးခန့်နေသွေးက ရန်သူတွေဆို။ အခု မေမေက အဲဒီအိမ် ရောက်နေတယ်။ ဒီကိစ္စ ... ဒီကိစ္စ အဲဒီမှာ သေချာရှင်းရမယ်။

“မေမေ ... မေမေ အဲဒီမှာ စောင့်နေနော်။ ဥဥ အခုလာနေပြီ”

ဥဥက မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ကာ အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မဟုတ်လိုက်ပါနဲ့။ ဥဥက ဦးခန့်နေသွေးရဲ့ဈေးမပဲ ဖြစ်ပါရစေ။ ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီး မဟုတ်ပါစေနဲ့။

ဥဥ အိမ်ထဲကို လောကြီးသုတ်ဖျာနှင့် ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေ ပြီးတော့ ဦးခန့်နေသွေး၊ ဒေါ်နန္ဒာခင်တို့က ဥဥကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းလို့ နေလေသည်။ ဥဥက မေမေရဲ့အရှေ့ကို အပြေးသွားကာ ဒူးထောက်ဝပ်ထိုင်ချရင်း မေမေကို ထိတ်လန့်တကြား မေးမိလေသည်။

“မေမေ ... မေမေ ... ဥဥက မေမေနဲ့ ဖေဖေရဲ့သမီး ဟုတ်တယ်မှလားဟင်။ ဟုတ်တယ်မှလားဟင် မေမေ”

ဥဥရဲ့ကြောက်လန့်တကြား မေးခွန်းအတွက် မေမေက ဥဥရဲ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ကာ ဥဥကို မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ သမီး ဒီမေးခွန်းကိုမေးပြီ ဆိုတာ တည်းက သမီး သိလာပြီဆိုတာကို မေမေ သိတယ်။ အခုမှတော့ သမီးကို မဟုတ်ဘူးငြင်းလည်း အပိုပဲ။ ဟုတ်တယ် သမီး။ အဲဒါ သမီးအဖေ အရင်းပဲ”

“ရှင်”

မေမေစကား အဆုံးမှာ ဥဥက ဟိုးအဝေးကြီးကို လွှင့်ခနဲ ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦး ... ဦးခန့်နေ သွားဟာ ဥဥရဲ့ဖခင်အရင်းပါတဲ့။

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ဖေဖေက သမီးလေးရဲ့အဖေပါ။ ကံတရားက တကယ်ပဲ ဆန်းကြယ်လွန်းအားကြီးပါတယ်။ သမီးနဲ့ ဖေဖေ ဆုံတွေ့မှုဟာ တကယ်ကို ဆန်းကြယ်လွန်း လှပါတယ် ...

ဖေဖေ သမီးအပေါ် အာသာတတွေ အငြိုးတရား တွေနဲ့ ဒုက္ခပေးမိခဲ့တယ်။ ဖေဖေကို ... ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ် ပါ သမီးရယ်”

ဥဥက “အဖေ” ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုအတွက် ရင်ထဲမှာ နှင့်ဆို့ကြေကွဲကာ ဖေဖေမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဥဥ ဖေဖေအပေါ်ကို ဖစ်မှားစော်ကားမိတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဥဥက ဖေဖေခြေရင်း၌ ရှိခိုးကန်တော့ကာ တောင်းပန်လိုက်တော့ သည်။

“သမီး ဖေဖေကို ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံနဲ့ ကျူးလွန် စော်ကားမိခဲ့တာတွေအတွက် သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဖေဖေ”

“ခွင့်လွှတ်ပြီးသား သမီးရယ်။ ဖေဖေသမီးကို ခွင့်လွှတ်ပြီး သားပါ။ သမီး ... သမီးလေး”

ဖေဖေရဲ့ရင်ခွင်ထဲက မေတ္တာရိပ်ကို ဥဥက အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံလိုက်ချိန်မှာ ဥဥက ခေါင့်အတွက် ခေါင်းထဲရောက်လာ တာကြောင့် ဖေဖေတို့ကို ပြောရလေသည်။

“ဖေဖေ ... မေမေ ... သမီးက သမီးအရင်းဆိုတာ ခေါင် သိသွားရင် ...”

“ဟုတ်တယ် ဥဥ။ မေမေတို့လည်း အဲဒါကိုပဲ တိုင်ပင်နေ ကြတာ။ သမီး သိပြီးလောက်မှာပါ။ သားဟာ မွေးစား ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ရဲ့ သားလေး ...”

မေမေ ဒေါ်နနွာက ပြောရင်း မျက်ရည်တွေဆိုလာ ကာ အသံက တိမ်သွားလျှင် ဖေဖေက မေမေပခုံးကိုဖက်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးရင်း ဥဥဘက်လှည့်ကာ ...

“သားလေးဟာ ဖေဖေဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတာ ပါ။ ဖေဖေသားကို သူ စိတ်အားငယ်သွားမှာကို မလိုလား ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးနဲ့။ ဟား”

လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေအတွက် ဥဥက ဆူသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

“ဒီကိစ္စကို သမီးပြောသလိုပဲ လက်ခံပေးကြပါ။ ဖေဖေ ... သမီးက ဖေဖေရဲ့သမီး ဆိုပေမယ့် သမီးရဲ့ခင်ပွန်းက ဖေဖေသားပါ။ ခေါင်က ဖေဖေကိုသိပ်ချစ်တာ။ သူ့ဘဝရဲ့ သူရဲကောင်းအဖြစ် ခံထားတာ ...

ခေါင်သာ ဒီအကြောင်းတွေ သိသွားရင် သူ အရမ်း ခံစားသွားရရှာမှာ။ သမီး ခေါင်ကို မခံစားစေချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲအတိုင်း နေလိုက်ရ အောင်။ ယောက္ခမဆိုတာလည်း မိဘာပါပဲ ...

ဥဥတို့ အရင်လိုပဲ နေရအောင်ပါ။ ဥဥမှာ အဖေနှစ်ယောက်၊ အမေနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိဘဆိုမှတော့ အရင်းတွေ မရင်းတွေ ခွဲခြားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဥဥ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ခံပါနော်။ ခေါင် ပြန်လာရင် နဂိုအတိုင်းပဲ နေပေးပါ။ ဥဥက ဖေဖေသမီးဆိုတာ ခေါင် ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူး။ ခေါင်က ဖေဖေရဲ့သားအရင်း”

“သမီးရယ် ... တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ဥဥ နားလည်၏။ ဥဥ ကျေနပ်ပါသည်။

“ဥဥ ကျေနပ်တယ် ဖေဖေ။ သမီးက ဖေဖေသမီးအဖြစ် စိတ်ထဲက သိထားပြီး ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောပါနဲ့။ ဥဥက ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့ သမီးလိုချစ်ရတဲ့ ချွေးမလေး ...

အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပါ။ ဥဥ အပေါ်ကို ဖခင်အရင်းတစ်ယောက်လို မေတ္တာတွေ ပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ဥဥ ငဲ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကျမှ ဥဥဟာ ဦးခန့်နေသွေးရဲ့သမီးအဖြစ် မကြေညာပါနဲ့တော့။ ဥဥ ဖေဖေချွေးမပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

ဥဥ ခေါင်ကို သိပ်ချစ်သည်။ ခေါင် ဝမ်းနည်းခံစားစေမယ့် ဒီအဖြစ်တွေကို ဥဥ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာကွယ်ပုံထားမည်။ အခုချိန်မှာ ဥဥပါးက ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပီတိမျက်ရည်တွေပါ။

အခန့်မသင့်တော့ အဖေအရင်းက ယောက္ခမလေးဖြစ်နိုင်သလို ယောက္ခမလေးကလည်း အဖေအရင်း ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ လောကကြီးရဲ့လှည့်ကွက်တွေကို ဥဥ ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟော ... ခေါင် ပြန်လာပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခေါင်ပြန်
လာပြီ”

ဥဥက ခေါင်ရဲ့အိတ်ကိုဆွဲကာ ခေါင်ကို ဆီးကြို
နှုတ်ဆက်လေလျှင် ခေါင်က ဥဥရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ အိမ်ထဲအတွက်
ဝင်လာလေ၏။

“ဒီနေ့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်ကွာ။ ကိုယ် ရေမြန်မြန်ချိုး
ပြီး ထမင်းစားမယ်။ ဘာဟင်းချက်လဲ မိန်းမ”

“ဒီနေ့က ခေါင်အကြိုက် ပုစွန်တုပ်၊ ပြီးတော့ အသည်း
အမြစ် အသီးအရွက်နဲ့ရောကြော်။ နောက်ပြီး ငါးချဉ်လေး
ပါ သုပ်ထားတယ်။ ငါးချဉ်က ခေါင်တို့သားအဖအကြိုက်
စို့ စပါယ်ရှယ် လုပ်ထားတာနော်”

“ဟား ... ပြောရင်းနဲ့တောင် ဗိုက်ဆာလာပြီကွာ”

“ဟား ဟား ... ဆာပြီဆို ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ထမင်းပွဲအဆင်
သင့် မေမေ ပြင်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ် ... မေမေ။ သား ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟော ... ဟော ... သားလေး။ ချက်ချင်းကြီး ရေမချိုးနဲ့
လေး။ အပူရှပ်ပြီး ဖျားနာသွားဦးမယ်။ သမီး ဥဥ ... သား
လေးကို ရေမချိုးခင် ရိုးရိုးရေတစ်ခွက် တိုက်လိုက်ဦး။
ပြီးတော့မှချိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေရ။ သား မမေပါဘူး။ ဧကလေးနားပြီး
မှ ရေချိုးမှာ။ ကဲ ... ဖေဖေရေ ထမင်းပိုင်းရောက်မှ သား
အဖတွေ ဆွဲကြမယ်”

အိမ်လေးတာ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ
ကောင်းလှစွာဖြင့် တကယ့်စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် Home Sweet Home
ပဲဖြစ်၏။ ဥဥရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ခဲ့သည့်အတွက် ဥဥတို့ အရမ်း
စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ မှန်တိုင်းပြီး လေပြည်လာတယ်ဆိုသလို
ဥဥဘဝရဲ့စိတ်မချမ်းသာမှုတွေဟာ အခန်းမသင့်လို့ မြစ်ခဲတာလို့
တောင် ဆိုလိုရသွားပေပြီ။

နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ ချစ်ခင်ခြင်းတွေ ရရှိသလို ခေါင်ဆီ
က နွေးထွေးကြင်နာတဲ့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု
တွေ ဥဥ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိ၏။ နောက်ပြီးတော့ တုတုကလည်း
နားလည်သွားကာ အရင်အတိုင်း ဥဥကို အချစ်တွေ ပြန်ပေးတာစို့
ဘဝမှာ အစစက ပြီးပြည့်စုံလို့နေ၏။

“ခေါင် ... ရေသိပ်အကြာကြီး မချိုးနဲ့ဦးနော်။ ဖျားနာနေမှ
ဖြင့်”

“ဖျားလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ဥဥ ပြုစုတတ်တာပဲဟာ။
 ဖျား ... ဖျား”
 “အယ် ... ပေါက်တတ်ကရ။ ကဲ ... သွား ... ရေချိုး
 ထော့”

ဥဥက ခေါင့်ကို ရေချိုးခန်းဘက်သို့ တွန်းလွှတ်နေ
 ရင်း ဥဥရဲ့ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ လူက ယိုင်ခနဲတစ်
 ချက်ဖြစ်သွားကာ သတိတစ်ချက် လွတ်သွား၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
 ကျရို့ တဲတဲလေးအလိုမှာ ဥဥကို ခေါင်က ဆီးပွေ့လိုက်ကာ
 ခေါင့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဥဥက လုံးဝမေ့မောသွားလေ၏။

“ဥဥ ... ဥဥ ... ဟာ ... ဖေဖေ ... မေမေ ... လာကြပါ
 ဦးဗျာ”

ဥဥရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာတဲ့အချိန်မှာ “ဥဥ ...
 ဥဥ” ဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်သံတွေ ကြားရကာ ဥဥဘေးနားမှာ
 ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

“ဥဥ ... ဥဥ ... သတိရပြီလားဟင်”

ဥဥရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လာ
 ကာ မေးတာက ခေါင်မို့လို့ ဥဥက ခေါင့်ကို အသေအချာကြည့်
 လိုက်ရင်းက ...

“အင်း ... ဥဥ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ဥဥ ကိုယ်တို့အတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းကွ။ ဥဥရဲ့
 ဗိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီတဲ့”

“ရှင် ... တ ... တကယ်”

ဥဥက ရင်သွေးဆိုတဲ့ စကားလုံးအတွက် ကြက်သီး
 မွေးညင်းတို့ ထသွားလောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်က
 ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိတော့ချေ။ ခေါင်က ဥဥရဲ့ဆံပင်လေးတွေ
 ကို သပ်တင်ပေးရင်းက ...

“တကယ်ပေါ့။ ကိုယ်တို့ မိဘဖြစ်တော့မယ် ဥဥရဲ့။
 ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“သားနဲ့သမီး အခုလို ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ရတာ အဖေ စိတ်ချမ်းသာတယ်ကွာ။ မိသားစုဆိုတာ အဲဒါပဲ။ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိမှ မိသားစု။ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးမကြင်နာပြီး မေတ္တာထားနိုင်ခြင်းကသာ မိသားစုဆိုတာ ဖြစ်တာကွ ...

ခေါင် ... အဖေသား လူပီသတယ်ကွာ”

ဖေဖေက ခေါင်ရဲ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ ချီးကျူးလေလျှင် ဥဥလည်း အရမ်းပဲ ကြည်နူးမိလေသည်။ ဥဥရဲ့ရင်သွေးလေးဟာ နိမိတ်ကောင်းခြင်း၊ ပေါင်းစည်းပေးခြင်းဟု ဥဥ ယူဆသည်။ အခု ဥဥ အနားမှာ ဖေဖေ၊ မေမေ ပြီးတော့ ဥဥရဲ့မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ယောက္ခမတွေ ပြီးတော့ ညီမလေးတုတု အားလုံး စုံလင်နေတာမို့ ဥဥ အရမ်းကို ပီတိဖြစ် ကြည်နူးရလေသည်။

“သား အခုလို လူပီသအောင် ဖေဖေက ပဲ့ကိုင်ဆုံးမပေးခဲ့တာပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သားရဲ့ဘဝအတွက် တကယ် သူရဲကောင်းတွေပါ။ သားကို ဒီအရွယ်ထိ အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေ”

“သား ...”

ခေါင်ရဲ့စကားတွေက ထစ်မျိုးဆန်းနေတာမို့ ဥဥက ခေါင်ရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာပဲ ခေါင်က ဥဥရဲ့လက်တွေကို ထွေးကိုင်ဆုပ်လာကာ ...

“သား အားလုံးသိပါတယ် ဖေဖေ”

ဟမ်။ ခေါင် ... ခေါင်က သိနေတယ်။ ဥဥက မိုးရိုမိစွာဖြင့် ခေါင်ရဲ့လက်တွေကို ပြန်လည်ပွေ့ဆုပ်လိုက်ချိန်မှာ ခေါင်က မျက်ရည်တွေကြားမှာ အပြုံးတစ်ခုပြုံးကာ ...

“ဖေဖေတို့ အိမ်မှာရင်းကြတဲ့နေ့က သားရှိနေပါတယ်။ သား ပြန်လာတော့ ဥဥက ဖေဖေသမီးအရင်းဆိုတာကို မေမေ ပြောတာ ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ကတည်းက သား အားလုံးသိပြီးသားပါ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်လို့ ညာပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ဖေဖေ ... သားက ဘယ်တော့မှ ဖေဖေရဲ့မွေးစားသား မဟုတ်ဘူး။ သားက ဖေဖေရဲ့အစွမ်းအစတွေ အပြည့်ရှိတဲ့ သားပါ ...

ဖေဖေ ခုနကပြောသလို သားတို့တွေ အားလုံးက မိသားစုတွေပါပဲ။ မိသားစုဆိုတာ ဟောဒီလက်ချောင်းတွေလိုပဲ။ တစ်ချောင်းတည်းရှိရုံနဲ့ လက်လို့ ခေါ်တာမှမဟုတ်တာ။ လက်ချောင်း ငါးချောင်း တစ်ခုတည်းရှိလို့ လက်လို့ ခေါ်တာ။ သားက ဖေဖေရဲ့သားပဲဖြစ်ဖြစ် သမက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သားတို့တွေက မိသားစုတွေပါပဲ ဖေဖေ ...

ဥဥကော၊ ဖေဖေ မေမေတို့ကော စိတ်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့။ သားက မိသားစုအတွက် သားကောင်း၊ ဥဥအတွက် ခင်ပွန်းကောင်း၊ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ့် ရင်သွေးလေးအတွက် ဖခင်ကောင်းပါ”

“သားရာ ... မင်း ... ဒါမှ အဖေရဲ့သားကွ”

ဖေဖေက ခေါင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာဖြင့်
ခေါင်းကို ပွေ့ဖက်နှမ်းရှုတ်နေ၏။ ဥဥလည်း အဲဒီမြင်ကွင်းကို
ကြည့်နှမ်းမဆုံးစွာ ငေးကြည့်မိသည်။

အခုမှ တကယ့်ကို ကြည့်နှမ်းစိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ
မိသားစုတစ်စု ဖြစ်သွားတာပဲဖြစ်သည်။

ဥဥတို့တွေ တစ်ချိန်က ဆိုးခဲ့ကြမည်။ ကလန်
ကဆန်တွေ လုပ်ခဲ့ဖူးကြမည်။ အဲဒီအပြစ်တွေ အားလုံးကို နွေး
နွေးထွေးထွေးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး ကြိုဆိုတာကလည်း မိသားစု
ဆိုတာကို ဥဥ ရင်နှင့်ရင်းပြီး အတိအကျ သိလိုက်ပေသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယ်မင်းဘို

6:30 A.M

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘို
အမှတ်-၃၉(မြေညို)၊ မွေစိန္တာလမ်း၊ ကော့ကံမြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"